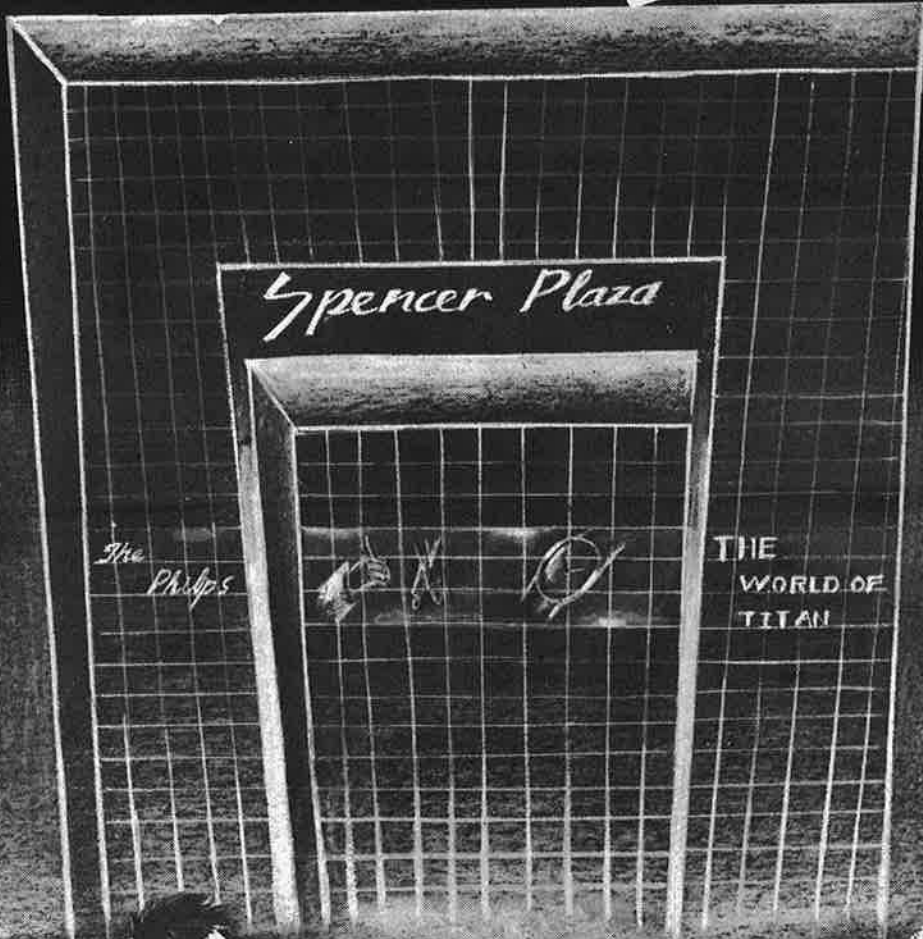

புதிய

கலாச்சாரம்

உலக உதரம்
அவர்களுக்காக

செ. மார்

செ. மார்

செ. மார்

செ. மார்

★ இசலாம் இறைவனால் அருளப்பட்ட இயற்கையான ஒரே மார்க்கம். ஒரு முழுமையான வாழ்க்கைத் திட்டம். இசலாத்தில் பிற்போக்குத் தனங்களுக்கும், பழுமைவாதங்களுக்கும் கடுகளவு கூட இடமில்லை. எந்த நூற்றாண்டையும் எதிர்நோக்கவும், எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் தீர்வு சொல்லவும் தயாரான ஒரே மார்க்கம். ஃபர்தா - பெண்களின் அங்க அலங்காரங்களை ஆண் வர்க்கத்தின் காமப்பார்வையிலிருந்து, அவர்களின் கண்களால் கற்பழிக்கப்படுவதிலிருந்து பாதுகாக்கும் கவச உடை.

★ டிசம்பர் '99 இதழில் வாசகர் பகுதியில் திருச்சி, ஹாஜா முகைதீன் என்பவர் கடிதமும், தங்களின் குறிப்பும் படித்தேன். அது தொடர்பாக இக்கடிதத்தை எழுதியுள்ளேன்.

மற்ற மதங்களை விமரிசிக்கும் போது உற்சாகமடையும் இசலாமிய நண்பர்கள் பலரும், இசலாத்தை - இசலாமியரை விமர்சித்தால் மட்டும் உணர்ச்சி மேலோங்க கோபமடைகிறார்கள். அது தவறு, அவர்களும் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். 'பர்தா' தொடர்பாக சில விபரங்களை எழுதியுள்ளேன்.

இசலாம் ஒரு வாழ்க்கைத் திட்டமா?

சினிமாவில் ஆபாசத்தை எதிர்க்கும் பெண்ணுரிமை இயக்கங்களும், நடுநிலையாளர்களும், பெண்கள் முழுமையான ஆடை அணிவது பாதுகாப்பானது என்று சொன்னால், அது பெண்களை இழிவுபடுத்துகிறது, சுதந்திரத்தைப்பறிக்கிறது என்று புறக்கணிக்கின்றனர்.

இசலாம், ஒரு குற்றத்திற்கு தண்டனையை வழங்குமுன் அக்குற்றம் நடைபெறாமல் இருக்கத் தேவையான அனைத்து வழிகளையும் சொல்லி விடுகிறது. அதை ஏற்றுக் கொண்டு நடைமுறைப்படுத்தும் பக்குவம்தான் மனிதர்களான நமக்கு இன்னும் வரவில்லை. நடுநிலையோடு சிந்தித்தால் ஃபர்தா மட்டுமல்ல, இசலாம் கூறும் அனைத்து விசயங்களிலும் உள்ள உண்மைகள் புலப்படும்.

- அபுபக்கர் சித்திக், செயலாளர் 'ஃபேர் வாட்ச்', எடலாக்குடி, நாகர்கோவில்.

★ இசலாம் என்பது ஒரு இனமோ, மதமோ அல்ல, வாழ்க்கைத் திட்டம் பற்றிய ஒரு கொள்கை என்று வாசகர் கூறியுள்ளார். வாழ்க்கைத் திட்டத்தை அறிந்து கொள்ள அறிவு தேவை. ஆனால் பிறந்தவுடனே இசலாமியச் சடங்குகளைக் கொண்டு ஒருவரை இசலாமியராக அறிவிக்கிறார்கள். அரசியல் சட்டப்படி 18 வயதிற்குப் பிறகுதான் ஒருவர் 'மேஜர்' என்றழைக்கப்படுகிறார். அதுவரை வளர்த்து, பிறகு அவர் சிந்தித்து இசலாத்தை ஏற்றுக் கொண்டால், சடங்கு செய்து இசலாம் மதத்தில் சேர்ப்பார்களா? இதுவிருந்தே இசலாம் என்பது நடைமுறைக்கான அனுபவபூர்வமான வழிகாட்டியல்ல. அறிவியல் பூர்வமான உண்மைகளுடன் முரண்பட்டதுதான் என்பதை விளக்கிக் கொள்ளலாம்.

- மீனா, பெண்கள் விடுதலை முன்னணி, சென்னை.

★ டிசம்பர் '99 இதழில் வெளியான ஒரு சிறுகதையில் அப்பால் எனும் ஒரு கதா

பாத்திரம் இருந்ததற்காக 'கம்ப்யூசிசம் அழியக் கடவது' என்று ஜனவரி '2000 இதழ் வாசகர் கடிதத்தில் 'பத்வா' கொடுத்த அபுஆயிசா அவர்களே, ஒவ்வொரு ஊரிலும் இது போன்று எத்தனை அப்பால்களை உங்களுக்கு காட்டவேண்டும்? இசலாமிய சகோதரத்துவம் பள்ளி வாசலுக்குள் மட்டும் தான். வெளியே ஏழை பணக்காரன் எனும் பிரிவு எல்லா மட்டத்திலும் தன் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துகிறது என்பதுதான் உண்மை. இதைக் கூட என்னால் புனைபெயரில் தான் சொல்ல இயலும் எனும் அளவுக்கு இசலாமியர்கள் கருத்து சுதந்திரம் அளித்திருக்கிறீர்கள். "மழையின் இரைச்சல் கூடியது. பாங்கோசை அதில் நனைந்து அடங்கியது" என்ற வாக்கியம் கூட உங்களை கோபம் கொள்ள வைக்கிறது என்றால்...? பாபர் மகுதி போன்ற விசயங்களில் கோபம் கொள்ள உங்களிடம் சக்தி இருக்காது. நினைவு இருக்கட்டும்!

- முகம்மது யூசுப், நாகர்கோவில்.

★ டிசம்பர் '99 இதழில் வெளியான 'அபின்' சிறுகதையில் 'பாங்கோசை மழையின் சத்தத்தில் அடங்குவதாக' எழுதியவுடன் சொதித்தெழும் வாசகர் அபுஆயிஷா, 'அப்பால்' சொந்த சகோதரராலேயே ஏமாற்றப்பட்டதைப் பற்றியோ, உடல் நலம் குன்றி சாகக் கிடக்கையிலும் வந்து பார்க்காத ஜமாத்தாரைப் பற்றியோ விமர்சனமே செய்யவில்லை. 'சமூக' அவலங்களைப் பற்றி கோபம் கொள்ளாமல் இருக்கச் செய்வது மதம்தான்' என்று புரிய வைத்த 'அபின்' சிறுகதைக்கு நேரடி உதாரணம் இவ்வாசகரின் கடிதம்தான்.

— சுரேஷ், திருச்சி.

நம்புதாளையில் உள்ள 'ஸபிலுள் உலமா' என்னும் அமைப்பு "பல்லாக்கு நாயகம்" என்னும் தலைப்பில் ஒரு புத்தகம் வெளியிட்டுள்ளனர். அதன் பக்கம் 13-இல் 'கன்னியரும், அந்நியரும்' என்ற உபதலைப்பில் "கடமையான கோஷா முறையைக் காற்றிலே பறக்கவிடுகின்றனர். அந்நியர் கண்களை பெண்கள் மேல் மேய்கின்ற... காட்டுப் பிராணிகளாய் கடை வீதிகளெல்லாம் திரிகின்றனர்... காளையரின் கழுகுப் பார்வைக்கு இரையாகித்... தரம்கெட்டு..." என்றெல்லாம் எழுதியுள்ளார்கள். 'பெண்களை வீட்டிலே முடக்குவதற்காகக் கூறவில்லை கற்பைக் காப்பாற்றத்தான்' என்றும் கவலைப்படுகிறார்கள்.

அவ்வாறு கவலைப்படுபவர்கள், 'சம உரிமை வழங்கும் வள்ளல்கள்', காமக் கண் கொண்டு பார்க்கும் இளைஞர்களையல்லவா தண்டிக்க வேண்டும். பெண் என்பவள் வெறும் 'உடற்பசிக்கு' மட்டுமல்ல, அவளும் ஒரு மனிதப்பிறவி என்றல்லவா வழி நடத்த வேண்டும். பெண்ணை பர்தாவில் மூடு, வீட்டில் முடங்கு என்று பெண்கள் மீது மட்டும் பாய்ந்து பிடுங்குவது ஏன்? ஆண்கள் ஒழுக்கம் பற்றி, நடைமுறைபற்றி இசலாத்தில் கூறியுள்ளோம் என்று சப்புக் கொட்ட வேண்டாம்.

பர்தா போடாத பெண்களை மேடைக்கு மேடை ஜீம்மா, பயான் (பிரசங்கம்) என்று சாடும் பெரியவர்கள், 'பார்வை இளைஞர்கள்' எத்தனை பேரைத் தண்டித்துள்ளார்கள்? இசலாமிய வழிமுறையைக் கடைபிடிக்காதவர்கள் உண்மையான முஸ்லீம் இல்லை என்று வாசகர் கூறுகிறார். அப்படி எத்தனைபேரை இதுவரை இசலாமியர் இல்லை என்று அறிவித்துள்ளீர்கள்?

பர்தா அணிந்தால் மட்டுமென்ன, ஆசிரியர் கூறுவதுபோல் சாக்குத் துணி தொடர்ச்சி 27-ஆம் பக்கம்

நீதி தேவதையும், ஊழல் தேவதையும்

லான்சி வழக்கில் அரசு சொத்தை அதிகார முறைகேட்டின்மூலம் அடிமாட்டு விலைக்கு வாங்கிய முன்னாள் முதல்வர் ஜெயலலிதாவை விடுதலை செய்திருக்கிறது உயர்நீதிமன்றம். வருமானத்துக்கு மீறிய சொத்து சேர்த்த வழக்கில் தண்டனை பெற்ற முன்னாள் எம்.எல்.ஏ. மல்லிகா பிணையில் வெளிவந்துவிட்டார். "சிறப்பு நீதிமன்றம் ஊழல் வழக்குகளை விசாரித்து தண்டனை வழங்கினாலும் அதற்கெதிராக உயர்நீதி மன்றத்தில் முறையீடு செய்வோம்; அப்புறம் உச்ச நீதிமன்றம் இருக்கிறது. கடைசியாக விசாரித்து முடிக்க சுமார் 20 வருடம் ஆகும். அதற்குள் நாங்கள் செத்துப் போய்விடுவோம்" என்று தீர்க்க தரிசனமாகப் பேசிய நெடுஞ்செழியன் செத்தே போய்விட்டார்.

"குற்றவாளி செத்துப் போனாலும், வழக்கே செத்துப் போனாலும் நீதிக்குச் சாவில்லை" என்று குறி சொல்வதை மட்டும் முதலாளித்துவப் பத்திரிகைகள் நிறுத்தவில்லை. மல்லிகாவுக்குத் தண்டனை வழங்கப்பட்டதைக் காட்டி நீதிதேவதை மீது நம்பிக்கை கொள்ளுமாறு இந்த ஜனநாயகப் பூசாரிகள் உடுக்கடிக்கத் துவங்கியவுடனேயே உயர்நீதி மன்ற நீதிபதி தங்கராசுவின் தீர்ப்பு வெளிவந்து அவர்களுடைய சாமியாட்டத்தை நிறுத்தி விட்டது.

முதல்வர் ஜெயலலிதாவிடமிருந்து அரசு நிலத்தை முதலாளி ஜெயலலிதா வாங்கியிருந்த போதிலும், சந்தை விலையைக் காட்டிலும் நிலத்தின் விலை திட்டமிட்டே குறைக்கப்பட்டது நிரூபிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், பொது ஏலம் குறித்த அறிவிப்பு பித்தலாட்டமே எனத் தெளிவாக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், இந்த முறைகேட்டை எதிர்த்து ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரிகள் வழக்கில் சாட்சியளித்திருந்த போதிலும், அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகிப்பவர்கள் அவர்கள் பதவியில் இருக்கும் காலத்தில் அரசு சொத்துக்களை வாங்கக்கூடாது என்று விதிமுறை இருந்த போதிலும் ஜெயலலிதா குற்றமற்றவர் என்று தீர்ப்பளித்துள்ளார் நீதிபதி தங்கராசு. "இந்த வழக்கு என்னைப் பழிவாங்கும் நோக்க முடையது" என்று ஜெயலலிதா தாக்கல் செய்த மனுவை ஏற்கனவே உயர்நீதிமன்றமும் உச்ச நீதி மன்றமும் தள்ளுபடி செய்துள்ளன; "இவ்வழக்கை விசாரிப்பதற்கான முகாந்திரம் இருக்கிறது" என்று தீர்ப்பளித்துள்ளன. இருப்பினும் 'ஜெ' வை விடுவித்துள்ளார் நீதிபதி தங்கராசு.

இத்தீர்ப்பின் விளைவாக, இனி ஊழல் அதிகாரிகளும், அரசியல்வாதிகளும் அரசு சொத்துக்களை விருப்பம்போல வளைத்துப் போடத் துவங்கி விடுவார்களே என்று பல பத்திரிகைகள் அங்கலாய்க்கின்றன. அதே நேரத்தில் "இத்தீர்ப்பை விமரிசிக்கலாமேயன்றி நீதிபதியை விமரிசிக்கக் கூடாதென்றும், அவ்வாறு விமரிசிப்பது நீதிமன்ற அவமதிப்பாகிவிடும் என்றும் புத்திமதி சொல்கின்றன.

சட்டவிரோதமான முறைகள் அனைத்தையும் பயன்படுத்தி ஜெயலலிதா கும்பல் அடித்த கொள்ளையை சட்டபூர்வமாக விசாரித்துத் தண்டனை வழங்கும் கோமாளித்தனம் இப்போதைக்கு இந்த முச்சந்தியில் நிற்கிறது. "ஜெயலலிதா தண்டிக்கப்பட வேண்டும்" என்பதைக் காட்டிலும் "நீதித்துறையின் மாணம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும்" என்பது ஜனநாயகக் காவலர்களின் பெருங் கவலையாகிவிட்டது. மக்களைப் பார்வையாளர்களாக மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு இவர்கள் நடத்தும் ஜனநாயக விளையாட்டில், நடுவரின் அழகுணியை தீர்ப்பை எதிர்க்கும் போக்கில் மக்களே நடுவர் பொறுப்பைப் பிடுங்கிக் கொண்டுவிட்டால் என்ன செய்வது என்று ஓட்டுப் பொறுக்கிகள், அதிகாரவர்க்கம், நீதித்துறை, பத்திரிகைகள் ஆகிய அனைவருமே பெரிதும் கவலைப்படுகின்றனர். எனவேதான் நீதிபதியை விமரிசிக்கக் கூடாதென்று ஓலமிடுகின்றனர்.

பல ஆயிரம் கோடிக்கொள்ளையில் வெறும் 60 கோடிக்கு வழக்குகள் போட்டு, அதற்கென்றே சிறப்பு நீதி மன்றமும் அமைத்து, தனியாக நீதிபதிகள், அரசு வழக்கறிஞர்களைப் போட்டு விசாரணையை முடுக்கு முடுக்கென்று முடுக்கிவிட்டபின்னரும் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பது குற்றவாளிகளின் குற்றம் அல்ல; மக்கள் விரோதிகளைச் சட்டபூர்வமான வழிகளில் நீதித்துறையின் மூலம் தண்டிக்க முடியாது என்பதும் மக்கள் சொத்தில் பத்து காசைக்கூடப் பறிமுதல் செய்ய முடியாது என்பதும் தான் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்போது குற்றவாளிக் கூண்டில் நிற்பது ஜெயலலிதா அல்ல; ஜெயலலிதாவின் ஊழல் சொத்தைப் பறிமுதல் செய்வோம் என்று கூறி ஆட்சியைப் பிடித்த தி.மு.க, இந்த நீதித்துறை, அரசமைப்பு - இவர்கள்தான் கூண்டில் நிற்கிறார்கள். தீர்ப்பு வழங்க வேண்டியவர்கள் மக்கள்; இவ்வழக்கின் முக்கியமான சாட்சி நீதிபதி தங்கராசு.

கலை இலக்கியம்
யாவும் மக்களுக்கே

- போர்: 17
- குரல்: 9
- பிப்ரவரி - 2000

உள்நாடு:
தனி இதழ்: ரூ. 5.00
ஆண்டு சந்தா: ரூ. 60.00

வெளிநாடுகள்
(வான் அஞ்சலில்)
ஆண்டு சந்தா: US\$ 9

படைப்புகள் அனுப்பவும்
தகவல்களுக்கும்

இரா. சீனிவாசன்,
3, நான்காவது தெரு,
செகந்நாதபுரம்,
சேத்துப்பட்டு,
சென்னை - 600 031.

அட்டை : சென்னை, அண்ணா சாலை ஸ்பென்சர் அங்காடியின் முன் காசிதம் சேகரிக்கும் சிறுவன். ஓவியம்:கோபி

இரகசியமான பசிபிக்கின் வெப்பநீரோட்டங்கள், எளிதில் அணுக முடியாத இமயத்தின் சிகரங்கள், கடலில் சேருமிடத்தையே நள்ளீரர்க்கும் அமேசான் நதி, இரக்கமின்றி காய்ந்து கிடக்கும் சஹாரா பாலைவனம்.... இவையெல்லாம் இயற்கையின் அதிசயங்கள். பொருள் வளமும், மனித வளமும் குவிக்கப்பட்ட நகரத்தை நாகரீகத்தின் சின்னம் என்றும், மனிதகுல அதிசயம் என்றும் அழைக்கிறார்கள்.

நாட்டுப்புறத்திலிருந்து சென்னை வருபவர்களுக்கு, அடுக்குமாடிக் கட்டிடங்கள், கப்பல்கள், விமான நிலையம், புறநகர் ரயில் வண்டிகள், குழப்பமான போக்குவரத்து வழிமுறைகள், ஈக்கள் மொய்க்கும் பண்டமாய் கடைவீதிகள், தேனீக்களாய் இயங்கும் மக்கள், விதவிதமான கேளிக்கை நிலையங்கள், எல்லாம் சேர்ந்து ஆச்சரியத்தையும் - இயலாமையையும், திகிலையும் - தயக்கத்தையும் ஒருங்கே ஏற்படுத்துகின்றன.

எவருக்கும் ஏற்படும் இத்தகைய முதல் அனுபவங்கள் சென்னையின் ஒரு முகம்தான். அறியப்படாத அதன் முகங்கள் பல. புதியவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, இங்கேதான் வாழ்க்கை என நிச்சயமானவர்களுக்கும் சென்னையின் பிற முகங்கள் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. வீடு, வேலையிடம் என்ற துருவங்களுக்கிடையே உள்ள வழித்தடம் மட்டும்தான் அவர்களுடைய உலகம்.

தெரிந்த சென்னையும் தெரியாத சென்னையும்

அதிகாலையில் காய்கறி வாங்க மூன்று சக்கர சைக்கிளில் கோயம்பேடு செல்லும் முக்காடிட்ட ஆண்களுக்கு, அதே நேரம் உலாவுதற்கு மெரினா வரும் மாருதி மனிதர்களைத் தெரியாது. 'இந்து' பேப்பரின் குறுக்கெழுத்துப் போட்டியை காரிலிருந்தபடியே கணக்கிடும் உயரதிகாரிகளுக்கு, பேருந்திலிருந்தபடியே பூ கட்டும் பெண்களைத் தெரியாது.

காலநிலை மாறினாலும், உடல்நிலை மாறினாலும் இருவேளைக்கும் 'பால் பாக்கட்' போடும் வயதான பெண்களுக்கு, நடுத்தர வர்க்கத்தின் கௌரவச் சின்னமான டிகாஷன் காபியின் மணம்

தெரியாது. டென்னிஸ் வீரர் பீட் சாம்ப் ராஸ் களவுடன் ரூபாய் 5000 மதிப்புள்ள மட்டையுடன் டென்னிஸ் கோச்சிங் வகுப்பிற்கு செல்லும் பணக்காரர் சிறுவனுக்கு, தன்வயதினைப்போத்த சிறுவர்கள் அதிகாலையின் அரைத்தூக்கத்தில் செய்தித்தாள் விநியோகம் செய்ய சைக்கிளில் செல்வது தெரியாது.

பத்துமாடிக் கட்டிடத்தின் வெளிச் சுவர்களை பாதுகாப்பின்றி கயிற்றில் தொங்கியபடி வண்ணம் பூசும் தொழிலாளிக்கு, அதே பத்தாவது மாடி பால்கனியிலிருந்து நகரை ரசிக்கும் சீமாட்டியின் 'சிட்டி போய்' கணக்கின் இருப்பு தெரியாது. நாள் தவறாமல் 'மெக்டர்மெட்டின்' கேக்கைச் சுவைப்பவர்களுக்கு, சாதாரண பேக்கரிகளில் வெட்டப்படும் கேக்கின் கழிவுத்தூள்கள், 'கப்' ஒரு ரூபாய் என்று சேரிகளில் விற்கப்படுவது தெரியாது.

சந்தைக்கு வரும் தரங்குறைந்த, கெட்டுப்போன காய்கறிகளை 'சூறு' கட்டி வாங்கும் பெண்களுக்கு, அன்று விளைந்த காய்கறிகள் குளிர்ந்தன வசதியுடன் 'கீரின் லாண்ட்' கடைகளில் கிலோக் கணக்கில் விற்கப்படுவது தெரியாது. கையேந்தி பவன்களில் கப்புச் சோறு உண்ணும் சமை தூக்கும் தொழிலாளிகளுக்கு, சரவணபவனின் 'பைனாப்பிள் ரசம்' தெரியாது.

மீனம்பாக்கத்தில் பெட்டிகளுடன் தரையிறங்கும் என்.ஆர்.ஐ இந்தியர்களுக்கு, எதிரே திரிகூலம் மலையில் வறுத்தெடுக்கும் வெயிலில் கல்லுடைக்கும் குடும்பங்களைத் தெரியாது.

நுரையீரலை இழைத்து, உடலைக் கருக்க வைத்து பாத்திரங்களை பளபள பாக்கும் வண்ணாரப்பேட்டை பட்டறைத் தொழிலாளிகளுக்கு, பாண்டி பஜாரின் பாத்திரக் கடைகளில் நூறு ரூபாய் நோட்டை எண்ணுவதற்கே எந்திரமிருப்

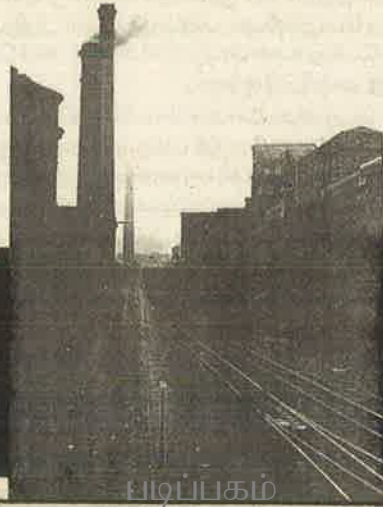
பது தெரியாது. சாக்கடையில் தினமும் மூழ்கிக் குளிக்கும் நகரசுத்தி தொழிலாளிக்கு, நட்சத்திர விடுதிகளின் நீராவிக்குவிசையைத் தெரியாது.

'தாஜ்' நட்சத்திர விடுதியின் 'பிரசிடென்சியல் குட்' அறைக்கு நாள் வாடகை 25,000 செலுத்தி தங்கும் முதலாளிகளுக்கு, மாத வாடகை 500 ரூபாய்க்குள், ஒண்டுக் குடித்தன வீடொன்றைக் கண்டுபிடிக்கும் போராட்டம் தெரியாது. மூன்று நாளுக்குகொரு முறை வரும் குடிநீர் லாரியுடன் மல்லுக் கட்டும் பெண்களுக்கு, 'முதல்வன்' புகழ் அர்ஜுன் வீட்டிலேயே நள்ளீர் நீச்சல்குளம் இருப்பது தெரியாது.

கட்டிடங்களின் மேல்தளக் கலவைக்காக பழைய செங்கல்களை உடைக்கும் கிழவிகளுக்கு, பணகல் பூங்காவின் நகை மாளிகைகளில் இழைக்கப்படும் கற்களைத் தேடி வரும் இளைய சீமாட்டிகளைத் தெரியாது. கேஸ் சிலிண்டர் தாமதத்திற்கு சலித்துக் கொள்ளும் 'அப்பார்மென்ட்' அம்மணிகளுக்கு, சிலிண்டர்களை ஏற்றி நரம்பு புடைக்க மிதித்துவரும் அந்த இளைஞனின் வீட்டிலிருக்கும் 'பம்பு ஸ்டலை' பற்ற வைக்கத் தெரியாது.

சேரித்தெருக்களில் நின்றபடியே கேரம் ஆடும் இளைஞர்களுக்கு, 'பெளலிங்', ஸ்குவாஷ், டென்னிஸ், டேபிள் டென்னிஸ், ஜிம், சூதாட்டம், உணவு விடுதி, நீச்சல்குளம் இன்ன பிற வசதிகளை ஒருங்கே கொண்டு, நுழைவுக் கட்டணத்தை மட்டும் ஒரு வட்ச ரூபாயாக வைத்திருக்கும் 'பிரசிடென்சியல் கிளப்பைத்' தெரியாது.

தனி பின்கோடு - தபால் நிலையம் - வங்கிகள் - திரையரங்க, நாடக - திறந்தவெளி அரங்குகள் - மாணவர்கள் துள்ளும் தோப்பு - 10 மாணவர் விடுதிகள் - 5 உணவகங்கள் - ஏனைய வசதிகளுடன் தனி நகரமாய் இருக்கும் தரமணி ஐ.ஐ.டி.யில் படித்து பின் அமெரிக்கா செல்லும் மாணவர்களுக்கு, சாக்பீஸ் பெட்டி வந்தாலே துள்ளிக்குதிக்கும் மாநகரப் பள்ளிகளைத் தெரியாது. நடைபாதையில் கிரிக்கெட் ஆடி இந்திய அணியில் இடம் பெறக் களவு காணும் சிறுவர்களுக்கு, சந்தாக்கட்டணம் 5000, 10,000 என

நமது நகரம்

அவர்கள் ஆட்சி

வைத்திருக்கும் முன்னணி கிரிக்கெட் கிளப்புகளில் சேரும் வழி தெரியாது.

வறண்டு போன ஆந்திராவிலிருந்து கூண்டு வண்டிகட்டி வந்து ரிக்கார்டு டான்ஸ் ஆடும் அந்தக் குடும்பத்திற்கு அதிலும் 'படையப்பாவை' ஆடிக்காட்டும் அந்தப் பொடி யனுக்கு, பலகோடி வாங்கும் ரஜினிக்கு நடனம் ஆடக்கூடத் தெரியாது என்ற ரகசியம் தெரியாது. 200 ரூபாய் கொடுத்து எம்.ஜி.எம்.வொன் டர்லாண்டின் நீர்ச்சறுக்கில் வழக்கிச் செல்லும் சிறுவர்களுக்கு, 2 ரூபாய் கொடுத்து கையால் சுற்றப்படும் ராட்டின அனுபவம் தெரியாது.

நள்ளிரவில் கடை கழுவி, அதிகாலை எழுந்து வடை மாவு ஆட்டும் தேநீர்க்கடை உரிமையாளருக்கு, குறியீட்டு எண் மாறுவதை வைத்து, படுத்துக் கொண்டே பல வட்சம் சம்பாதிக்கும் பங்குச் சந்தை தரகர்களைத் தெரியாது. அரக்கோணம் செல்லும் புறநகர் ரயில்களில் சேவியர் தோட்டத்துக் கொய்யாவை கூலி விற்கும் பெண்ணுக்கு, வெறும் தொலைபேசியை வைத்தே மளிகைப் பொருட்களை கைமாற்றி பல்லாயிரம் சம்பாதிக்கும் கமிஷன் மண்டி வியாபாரிகளைத் தெரியாது. துணிகளை கரிப்பெட்டியினால் மாங்கு மாங்கெனத் தேய்க்கும் சலவைக் காரருக்கு, 'பிளாட் அயர்ன், கோட் அயர்ன், ஸ்டீம் அயர்ன், ஸ்கியூசர், டிரையர்' என இயங்கும் நவீன சலவை நிலையம் எப்படியிருக்குமெனத் தெரியாது.

ஜாகிர் ஹீசேனின் இசையைக் கேட்டுக் கொண்டு தூக்கம் வராமல் மெத்தை யில் புரளும் மனிதர்களுக்கு, இருப்புப் பாதையின் பேரதீர்விலும் குறட்டைவிட்டுத் தூங்கும் மனிதர்களைத் தெரியாது. காலநிலைக்கேற்ப 'ரேபான்' குளுமைக் கண்ணாடி அணியும் கண்களுக்கு, தாம் பரம் 'மெப்ஸில்' ஏற்றுமதி கணிணி மென்பொருள் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலைப் பெண்கள், கண்களை உறுத்தும் வேலையின் காரணமாக 'சோடாபுட்டி' கண்ணாடி அணிவது தெரியாது. விநியோகத்திற்கென்றே சொந்த விமானம் வைத்திருக்கும் 'தி.இந்து' பத்திரிகை முதலாளிகளுக்கு, ரயில்கள் - பேருந்துகளில் தோழர்களால் பிரச்சாரம் செய்து விற்கப்படும் 'புதிய கலாச்சாரம்' பத்திரிகை

பம்பாய்-நூற்பாவைத் தொழிலாளர்களின் குடியிருப்பு

தெரியாது.

தெரியாது என்று நீளும் நகரத்தின் சித்திரத்திற்கு முடிவில்லை. தெரியாது எனும் பிளவினால் பிரிந்துகிடக்கும் இரு சென்னை நகரங்கள் - ஒன்றையொன்று தெரிந்து கொள்ளாமல் போனது ஏன்? உழைக்கும் மக்கள், உடமை வர்க்கத்தை தெரிந்து கொள்ளாததன் காரணம் அவர்களால் இயலாது, முடியாது. உடமை வர்க்கம் உழைக்கும் மக்களைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ளாததன் காரணம் இயலாது என்பதல்ல, விரும்பவில்லை என்பதுதான். உழைக்கும் மக்களின் அறியாமை என்பது நகரவாழ்க்கை கொடுத்திருக்கும் அறியாமையின் அவலம். உடமை வர்க்கத்தின் அறியாமை என்பது ஆள்பவர்களின் வழக்கமான தெரிந்தே செய்யப்படும் குற்றம்.

அறியாமையின் நியாயங்களும், குற்றத்தின் அறியாயங்களும் வாழ்க்கையைப் போல சிந்தனையில் தெளிவாக பிரிந்திருப்பதில்லை. அதுதான் நகர வாழ்க்கையின் பலம்; நகரத்தின் பன்முகங்களை ஒன்றிணைக்கும் சங்கிலியும் அதுவே.

கிராமப்புறங்களின் அழிவில் எழுந்து நிற்கும் செயற்கையான நகரம் ஆரோக்கியமானதல்ல என்பது பொருளியல் வல்லுநர்களுக்குத் தெரியும். அடிக்கடிப் பொய்த்துப் போகும் வானத்

தைபும், விதியையும் சபித்து விட்டு வேலை தரும் நகரத்தை நோக்கி ஓடும் கூலி விவசாயிகளுக்கு அது தெரியாது. தொழிற்துறை உற்பத்தியை பின்னுக்குத்தள்ளி, நுகர்பொருள், விளம்பரம், காப்பீடு, கணிப்பொறி, நிதித் தொழில், திரையுலகம், தொலைக்காட்சி, கேளிக்கை என சேவைத்துறையை முதன்மையாக வைத்து மாற்றப்பட்ட நகரம், பந்நாட்டு - இந்நாட்டு முதலாளிகளுக்கும், அதிகாரவர்க்கத்திற்கும், நிலவுடைமையாளர்களுக்கும் கொழுத்த இலாபம் தரும் என்பது ஆள்பவர்களுக்குத் தெரியும். நுகர்பொருள்களின் அணிவகுப்பையே ஆசைகாட்டி கொள்ளையடிக்கப்படும் நடுத்தர வர்க்கத்துக்கு அது தெரியாது.

'ரெனால்ட்ஸ்' பேனா வரவினால், பீகாரின் எழுத்தறிவு விதித் கூடாது; 'லார்சன் டியூப்ரோ'வின் அடுக்கு மாடிக் கட்டிடங்களால் இராஜஸ்தானின் மண் குடிசைகள் மாறாது; பெப்சி - கோக் பெருக்கெடுத்து ஓடுவதினால், இராமநாதபுரத்தின் தண்ணீர் பஞ்சம் தனியாது; 'காட்பாரிலின்' சாக்லேட் வகைகளினால், கரும்பு விவசாயிகளின் அவலம் தீராது; 'கென்டகி' சிக்கன் கடைகளினால், 'காலகந்தி'யின் பட்டினிச் சாவுகள் குறையாது; 'பீட்டர் இங்கிலாந்து' சட்டை வரவினால், தற்கொலை செய்யும் பருத்தி விவசாயிகள் குறையப் போவதில்லை என்பதெல்லாம் 'புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையைப் போற்றிவரும் 'இந்தியா டுடே'யின் நடுத்தர வர்க்கத்துக்குத் தெரியாது.

'படித்தவனுக்கு பட்டணத்தில் வேலை' என்று வரும் நடுத்தர வர்க்கமும், வாழ வழியின்றி இடம் பெயரும் கூலி - சிறு விவசாயிகளும் நகரத்தில் சங்கமிக்கின்றனர். ஏதோ வாழ்க்கை வண்டி ஓடுகிறது என்று நினைக்கும் இவர்களுக்கு, அதே வாழ்க்கையில் தான் தங்கள் மனிதசாரமும் உறிஞ்சப்படுகிறது என்பது தெரியாது.

'விற்பனைப் பிரதிநிதி' நடுத்தர வர்க்கத்தின் வகைமாதிரி

நகரம் வரும் படித்த இளைஞனை முதலில் கவர்ந்திழுப்பது 'விற்பனை பிரதிநிதி' வேலை. இயல்பாக வாழ்ந்து

கொண்டிக்கும் மக்களை எங்கள் பொருட்களின்றி நீங்கள் வாழ முடியாது, வாழ்வதிலும் அர்த்தரில்லை என்று ஆசைகாட்டி அச்சுறுத்தும் 'நுகர் பொருள் பண்பாடு' தோற்றுவித்த ஒரு கலைஞர்தான் 'விற்பனைப் பிரதிநிதி'. பெரும்பாலான நிறுவனங்கள் தங்களது பொருட்களை சந்தைப்படுத்த இந்தக் கலைஞர்களுையே, நம்பியிருக்கின்றன.

எப்படியும் படிப்புக்கேற்ற வேலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையிலிருக்கும் மாணவர்கள், தங்களது முதல் வேலை அனுபவத்தை இங்கிருந்தே தொடங்குகிறார்கள். இவர்களது நெருப்பில் இறங்கத் துணியும் இளமையின் பலமும், எதிர்கால வாழ்க்கை குறித்து அச்சமடையும் பலவீனமும் நிறுவனங்களுக்குத் தெரியும். அலைந்து திரிந்து விற்பனை செய்வது ஒரு சில வருடங்கள்தான் என்றாலும், எதைக் கற்றோம், எதை இழந்தோம் என்பது அந்த இளைஞர்களுக்குத் தெரியாது.

பொய் பேச வேண்டும், ஆசை காட்ட வேண்டும், நாகரிகமாக அச்சுறுத்த வேண்டும், அவமதிப்பை இன்முகத்துடன் ஏற்க வேண்டும், இலக்கை அடையும் வெறி வேண்டும் - இவை சந்தைக் கலைஞர்களின் அரிச்சுவடி.

இல்லத்துப் பெண்களிடம் இடியினால் தொலைக்காட்சிப் பெட்டிக்கு வரும் கேடுகளைப் புதிதாக அச்சுறுத்தி 'இடிதாங்கி பெட்டி'யை வாங்க வைக்க வேண்டும். அப்பாட்டமென்ட் பெண்களிடம், வீட்டு வேலை செய்யும் சேரிப் பெண்களின் தொல்லைகளைக் கூறி 'வாக்குவம் கீளினர்' துடைப்பானை செய்யுறையுடன் விளக்கவேண்டும்.

ஆங்கிலப் பத்திரிகை அறிவாளிகளிடம் சுற்றுச் சூழல் கேடுகளை விளக்கி, பாதுகாப்பான குடிநீரைத் தரும் அக் யூவா வாட்டர் சிஸ்டம் வாங்கச் சொல்ல வேண்டும். சிறு நிறுவனங்களிடம் மாதத் தவணையில் 'குளிப்பதன் வசதி' கிடைக்குமென்பதை ஆசைகாட்ட வேண்டும். தனியார் அலுவலக அதிகாரிகளிடம் அனுபவ தேக்குமர முதலீட்டை அழகான ஆங்கிலத்தில் அறிவியல் பூர்வமாகக் கதைக்க வேண்டும். பவுடர் டின் வாங்குவதால் கிடைக்கும் லாபக் கணக்கை கடைக்கார அண்ணாச்சியிடம் பொறுமையாக விளக்க வேண்டும்.

துண்டிலில் எப்போதும் மீன்கள் சிக்குவதில்லை. பலர் கதவடைப்பார்கள். சிலர் திட்டுவார்கள். சிலர் வெறுப்பேற்றுவார்கள். கழுத்துப்பட்டையில் இறுக்கிக் கட்டிய 'டை'யுடன், வெயிலுக்கு வெறுப்பேற்றும் ஷூக்களுடன், கனக்கும் விற்பனைப் பையுடன் கால்

கடுக்க நடந்தோ, வண்டியிலோ இலக்கைத் தேடும் ஒருநாள் பயணம் எப்போதும் இனிமையாக முடிவதில்லை. வேலையின் அவலத்தை, மனிதர்கள் மீதான கோபத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள மாலையில் ஒரு பீர்; புகையை ஆழமாக இழுத்து ஒரு சிகரெட்; சக 'கலைஞர்களுட' ஒரு வெற்றி அரட்டை. நாளை மீண்டும் தொடரும் வேட்டை.

நாள்பட சந்தைக்கலையைக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். வேலை செய்யாமலேயே செய்ததாக கணக்குக் காட்ட முயற்சிக்கிறார்கள். கள்ளக் கணக்கு காட்டி வந்தவர்களே தங்களின் மேலாளர்கள் என்பதை பிடிபடும்போது உணருகிறார்கள். பிறகு வேறு நிறுவனத்தில் வேறு பொருளை விற்கிறார்கள். ஒருசில வருடங்களுக்குப் பிறகு பலர் விட்டு விடுகிறார்கள். மந்தையில் சேருவதற்குப் புதிய ஆடுகள் வரிசையில் காத்திருக்கின்றன.

பொருளை விற்கும் விற்பனைப் பிரதிநிதிக்கு தனது நேர்மையையும் சேர்த்து விற்கிறோம் என்பது தெரியாது. பொய்மையும், நடிப்பும், வெற்று அரட்டையும், ஆத்திரத்தைச் சகிப்பதும் நாள்பட அவனது இரத்தத்தில் கலந்து போவதும் தெரியாது. நகரத்தில் வாழும் நடுத்தர வர்க்கத்தின் சிந்தனைப் போக்கிற்கு விற்பனைப் பிரதிநிதியின் வாழ்க்கை ஒரு வகை மாதிரி.

உதிரித் தொழிலாளிகள் நகர வாழ்க்கைக்கு ஒரு வகை மாதிரி

வறண்டு போன மாவட்டங்களிலி

ருந்து தினசரி நூற்றுக்கணக்கான சிறுவர்கள் சென்னையில் இறங்குகிறார்கள். பழைய பேப்பர் சேகரிப்பது முதல் கடற்கரையில் சண்டல் விற்பது, தேநீர்க்கடைகளில் குவளை கழுவுவது, உணவகங்களின் மேசை கழுவுவது, வாகனப் பழுது பார்ப்பது, சிறுபட்டறை வேலை வரை எங்கும் விரவிக் கிடக்கிறார்கள்.

'குழந்தைத் தொழிலாளரைத் தடைசெய்' என கோடிக்கணக்கில் செலவழித்து பிரச்சாரம் செய்யும் மனிதாபிமானிகளுக்கு, இச்சிறுவர்களின் பின்னணி தெரியாது. வயது மீறிய உழைப்பு, பெற்றோர் - உறவினரைப் பிரிந்து வாழும் தனிமை, இரக்கமற்ற வேலைநிலைமை காரணமாக விரைவிலேயே உதிரித்தனத்தில் தேர்ச்சி பெறுகிறார்கள். நிகழ்காலப் போராட்டத்தில் இறந்தகால நினைவுகளும் அழிந்து, எதிர்கால நோக்கமும் எதுவுமின்றி, தான் என்னவாக - யாருக்காக இருக்கிறோம் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியாது.

பெரும் தொழிற்சாலைகள் நிறைந்திருக்கும் நகரத்தில் பல்லாயிரம் உதிரித் தொழில்களும் பரவிக்கிடப்பது பலருக்குத் தெரியாது. உதிரிப் பாட்டாளிகளுக்காக உலகத்தில் உள்ள அனைத்து வேலைகளையும் இவ்வகையில் வைத்திருக்கிறார்கள். 12, 14 மணி வேலை நேரம், பணிப்பாதுகாப்பு கிடையாது சம்பள விடுமுறை கிடையாது, என்பதெல்லாம் இவ்வேலையின் அடிப்படைத் தகுதிகள்.

சிறு, நடுத்தர முதலாளிகள் மட்டுமல்ல, ரயில்வே போன்ற பொதுத்துறைகளும், ஹைண்டாய், ஃபோர்டு, லார்சன் டியூப்ரோ போன்ற தனியார் பந்நாட்டு நிறுவனங்களும் 'ஓப்பந்தக் கூலி' என்ற பெயரில் இப்படித்தான் வேலை வாங்குகின்றனர். நகர உற்பத்தியில் பெரும் பான்மைப் பங்கு வகிக்கும் இந்த அரைப் பாட்டாளிகளிடம் சுரண்டப்படும் மதிப்பு பல்லாயிரம் கோடியைத் தாண்டும் என்பது பொருளாதாரத்தில் முனைவர் பட்டம் படிப்பவனுக்குக் கூடத் தெரியாது.

அத்தகைய வேலைகளில் ஒன்று 'சர்வர் வேலை'. ஓடிவரும் கிராம இளைஞர்களுக்கு உணவு தரும் உத்திரவாதமான வேலை. அந்தக் கவர்ச்சியில் நாடு முழுவதும் நகரங்களைச் சுற்றிவரும் இளைஞர்களுக்கு, அரைச்சான் வயிற்றிற்காக இழப்பது எதுவென்று தெரியாது. 'சாப்பிட என்ன இருக்கு' என்ற ஒரே கேள்விக்கு ஒரே பதிலை பலமுறை ஓப்புவிக்க வேண்டும். நின்றும், நடந்தும், சாம்பார் - சட்னிக்காகவும் லோலோவென்று அலையும் வேண்டும்.

நகரத்து எரிச்சலை சாப்பாட்டு மேசையில் காண்பிப்பவர்களைச் சமாளிக்க வேண்டும். அதிகாலை முதல் நள்ளிரவு வரை 14 மணிநேரம் எந்திரமாகப் பணி புரிய வேண்டும். நாட்காட்டிகளில் கிழிபடும் தேதிகள் இவர்களுக்குத் தெரியாது. ஷங்கர் படமோ, ரஜினி படமோதான், மாதங்கள் - ஆண்டுகள் மாறுவதை இவர்களுக்கு உணர்த்தும்.

தன்னையும், அடுத்தநாளையும் மறக்க அடிக்கடி இரண்டாம் ஆட்ட சினி மாவிற்குச் செல்கின்றனர். நடந்து அயர்ந்த கால்களையும், பேசி வறண்ட சிந்தனையையும் ரஜினியின் வன்மையான சேட்டைகளும், ரஹ்மான் வீகை மான தாள இசையும் மோதி நிறைவைத் தருகின்றன.

கஷ்டப்படும் உழைப்பாளிகளுக்கு ரஜினி படம் மகிழ்ச்சியைத் தருவதாகக் கூறும் கோடம்பாக்க முதலாளிகளுக்கு, தொடர்ந்து கஷ்டப்படுவதற்கே ரஜினி படம் உதவுகிறது என்பது தெரியாது. அக்கறையற்ற சமூகத்தில் எந்திரங்களாக உழைக்கும் இத்தொழிலாளர்கள், ரசனையற்ற ரஜினி படத்தைத் திரும்பத் திரும்ப பார்ப்பதில் வியப்பில்லை. இவர்களது உழைப்பு மட்டுமல்ல, வருமானமும், ஓய்வு நேரமும் கூட இவர்களுக்குச் சொந்தமில்லை.

பலநூறடி உயரத்தில் பாதுகாப்பின்றி கயிற்றில் தொங்கியபடி வண்ணம் பூசும் தொழிலாளியின் பயமின்மை அவர் வாயிலிருக்கும் பான்பரக்கில் அடங்கியிருக்கும். கூலிக்காக ஓட்டும் ஆட்டோ இரவு மட்டுமே கிடைப்பதால் கொட்டக் கொட்ட முழித்து சவாரி தேடும் ஓட்டுநருக்கு ஹான்சா புகையிலை பல்லிடுக்கில் இருந்துகொண்டு உதவி செய்யும்.

'கீசன் உற்பத்தி'க் காலத்தில் 10, 15 நாட்கள் தொடர்ந்து வேலை செய்யும், குடைத் தொழிலாளர்கள், கடை விற்பனையாளர்கள், அச்சகத் தொழிலாளிகள், இன்ன பிறருக்கும் சோர்வை விரட்ட 'மாணிக்க சந்த' உதவி செய்கிறது. பாதாளச் சாக்கடை இன்றி விளிந்து கொண்டே போகும் ஆயிரக்கணக்கான அடுக்குமாடிக் கட்டிடங்களின் கழிப்பறைச் சகதியை எடுக்கும் நகரசுத்திக் தொழிலாளர்கள், முன்பணம் வாங்கி சாராயப் போதை ஏற்றிக் கொண்டுதான் வேலை செய்ய இயலும்.

உள்ளம் மட்டுமல்ல உடலின் சம நிலையும் குலைக்கப்படும் இவர்கள் தான் அடித்தட்டு விபச்சாரத்தின் வாடிக்கையாளர்களாக இருக்கின்றனர். இங்கே பாலுறவு என்பது இருபால் எந்திரங்களின் உறவாகத்தான் இருக்கின்றது.

மனித சாரம் உறிஞ்சப்படும் இந்தத் தொழிலாளர்களின் உழைப்பில்தான் 'நாகரீக நகரம்' எழுந்து நிற்கிறது.

ஒரு மனிதனுக்குத் தேவையான அளவான வேலைநேரம், ஓய்வு நேரம், குடியிருப்பு இன்னபிற வசதிகள் பறிக்கப்படும் இவர்களுக்கு வயிற்றுக்காக வேலை, வேலைக்காகப் போதை என மனித எந்திரங்களாக மாற்றப்பட்டிருக்கின்றனர். உதிரித் தொழிலாளிகளின் அவலம் நகர வாழ்க்கைக்கு ஒரு வகை மாதிரி என்பது நகரைக் கண்டு மயங்குபவர்களுக்குத் தெரியாது.

தரக்களின் நகரம்

உதிரித் தொழிலாளிகளைப் பிழித்தெடுக்கும் நகரில்தான் ஆடம்பரமும், கேளிக்கையும், தரகுப் பணமும் காட்டாற்று வெள்ளமாய் ஓடுகின்றது என்பது உழைக்கும் மக்களுக்குத் தெரியாது.

கஷ்டப்படும் உழைப்பாளிகளுக்கு ரஜினி படம் மகிழ்ச்சியைத் தருவதாகக் கூறும் கோடம்பாக்க முதலாளிகளுக்கு, தொடர்ந்து கஷ்டப்படுவதற்கே ரஜினி படம் உதவுகிறது என்பது தெரியாது.

அறிவியல் தொழில் நுட்பமும், நாகரீக முன்னேற்றமும் நகரத்தின் மைற்கற்கள் என நினைப்பவர்களுக்கு, தரகு வியாபாரம்தான் நகரம் உருவாக்கிய நாகரீகம் என்பது தெரியாது.

வாடகை வீடு பார்க்கும் தரக்கள், ரியல் எஸ்டேட் விற்கும் தரக்கள், வேலை வாங்கித்தரும் 'மேன் பவர்' தரக்கள், 'டென்டர்' பிடித்துக் கொடுக்கும் அதிகாரவர்க்கத் தரக்கள், கடன் புரட்ட உதவும் தரக்கள், அமைச்சர்களுடன் உறவாட வழிசெய்யும் கட்சித் தரக்கள், நடிகர்கள் 'கால்ஷீட்' வாங்கித்தரும் சினிமாத் தரக்கள், இந்நாட்டுத் தலைவர்களைப் பந்நாட்டு நிறுவனங்களிடம் கையேந்த வழி சொல்லும் சர்வதேசத் தரக்கள், பாலர்களைக் கடத்திவரும் ஹவாலாத் தரக்கள் ஆடியோ - வீடியோ - சும்ப்யூட்டரை நகலெடுக்கும் 'பைரசித் தரக்கள்', விமானம் - ரயில் டிக்கெட் வாங்கித் தரும் டிராவல்ஸ் தரக்கள், விமானப் பயணிகளுக்கு 5 நட்சத் திர விடுதிகளை அமர்த்தித் தரும் சுற்று

லாத் தரக்கள், பத்திரிகைகளில் செய்தி வரவழைக்கும் மீடியா தரக்கள், ஓட்டுப் பொறுக்கிகளின் ஊர்வலத்திற்கு கூட்டம் கூட்டும் தரக்கள், தொலைக்காட்சியில் பிரைம் - டைம் வாங்கித் தரும் 'சானல் தரக்கள்', ஸ்பான்சர்' பிடித்துக் கொடுக்கும் விளம்பரத் தரக்கள், 'ரேட்டுக்' கேற்ற பெண்களைக் கூட்டிக்கொடுக்கும் விபச்சாரத் தரக்கள், அழகுப் போட்டிகளை நடத்தித்தரும் 'பேஷன் தரக்கள்', கல்லூரிகளில் சீட் வாங்கித் தரும் கல்வித் தரக்கள், நீதிமன்றத் தரக்கள், போலீஸ் தரக்கள், விற்பனை வரித்தரக்கள், கலால்துறை தரக்கள், வணிகவரித் தரக்கள், சுங்கவரித் தரக்கள், என்று நகரத்தில் ஒரு தரகர் படையே சுற்றி வருகிறது.

மொத்த சமூகமும் இவர்களின்றி எதுவும் செய்யமுடியாது என்பது மட்டும் எல்லோருக்கும் தெரியும். மக்களுக்கு ஆக்கபூர்வமான பலனேதுமில்லாத தரகுச் செயல்களின் மூலம், பல்லாயிரம் கோடி மக்கள் பணம் விரயமாக்கப்படுவது எவருக்கும் தெரியாது. ஒரில்லாவின பெரும் புயல் ஏற்படுத்திய பேரழிவை விட, நகர வாழ்க்கையின் சமூக உறிவாகிப் போன 'தரகு வியாபாரத்தில்' ஒவ்வொரு நாளும் வீணே அழிக்கப்படும் பொருள்வளம் மிக அதிகம் என்பதும் யாரும் அறியாதது.

நகரின் நூற்றுக்கணக்கான கேளிக்கை வசதிகள் இவர்களுக்காகவே உருவாக்கப்பட்டது என்பது அந்த கேளிக்கை நிறுவனங்களை முதன்முறையாக பார்த்து வியக்கும் ஊர்ப்புற மக்களுக்குத் தெரியாது. 'டென்டர்களை'ப் பிடிப்பதற்கும் - பிடித்தபின்பும் அதிகாரிகளுக்கு விருந்து, எம்.எல்.ஏ., எம்.பி., வாரியம் - கூட்டுறவுப் பதவிகள் கிடைப்பதற்கு முன்பும் - பின்பும் தலைவர்களுக்கு விருந்து, தலைவர்கள் - அதிகாரிகள் - முதலாளிகள் விமானம் ஏறினால் ஆளுயர ரோஜா மாலை - இறங்கினால் ஜவ்வாது மாலை, வெளிநாட்டுத் தூதர்கள், தலைவர்கள் வந்தால் தஞ்சாவூர்த் தட்டு - விடைபெற்றால் தந்தத்தில் சிலை, இருமல் வந்தால் அப்பல்லோ - மிகவு அறுவை சிகிச்சைக்கு அமெரிக்கா, திரைப்படப் பூசைக்கு விருந்து - வெள்ளி விழாவிற்கு தங்கச்சங்கிலி, ஆடிட்டிங்கை முடித்துக் கொடுத்தால் டி.வி. பெட்டி, விற்பனை வரியைத் திருத்தினால் ஃபிரிட்ஜ், சுங்கத் தீர்வை கழித்துக் கொடுத்தால் ரோலக்ஸ் வாட்ச், ஏற்றுமதி ஆர்டர் கொடுத்தால் சிங்கப்பூர் சுற்றுலா, இறக்குமதி ஆர்டர் கொடுத்தால் கொடைக்கானல் எஸ்டேட் என்று நகரத்தின் விடுதிகள், மருத்துவ மனைகள், அதியுயர் உணவகங்கள், எலக்ட்ரா

னிக்ஸ் - பரிசுப்பொருள் கடைகள், சுற்றுலா நிறுவனங்கள், மலர்மாலை - பொக்கே கடைகள், மாபெரும் மண்டபங்கள், கால்ப் - குதிரைப்பந்தய மைதானங்கள், ரோட்டரி கிளப்புகள் இன்னபிற கேளிக்கை - ஆடம்பர வசதிகளானதும் தரகர்களின் உள்ளம் கவரும் உல்லாசபுரியாக இருக்கின்றன; இயங்குகின்றன.

தரகில் வரும் கழிவு, அன்பளிப்பு, பரிசு, பணம், டிப்ஸ் அனைத்திலும் ஒரு பங்கு கீழ்நிலைச் சிப்பந்திகளுக்கும் போய்ச்சேருகிறது. அதே - தனியார் அலுவலகங்களின் குமாஸ்தாக்கள், நீதிமன்ற உதவிகள், சாதாரண போலீசுக்காரர்கள், நட்சரத்திர விடுதியின் வாயில் திறப்பாளர்கள், அதி உயர் உணவகங்களின் உழியர்கள் போன்றோரும் தமது மாதச்சம்பளத்தை விட பலமடங்கு பணத்தை அப்படி இப்படிச் சுருட்டிகிறார்கள். சென்னை 'ஓயின் ஷாப்புகளில்' பிப்பாய் பிப்பாயாக சீமைச் சாராயமும், வறுக்கப்படும் நாமக்கல் கோழிகள் டன் டன்னாகவும் இவர்கள் வயிற்றில் தான் கொட்டப்படுகின்றன.

தரகில் உருவாகியிருக்கும் இந்தச் சென்னையைத்தான் எழில்மிகு சென்னை, அழகுமிகு சென்னை, தூய்மைப்பகுதி, நகரத்தின் பெருமை என்று அழைக்கிறார்கள். அத்தகைய பெருமையைக் குலைக்கும் அசிங்கமான ஆயிரக் கணக்கான சேரிகளை அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்று நினைக்கும் அழகியல் உபாசகர்களுக்கு, சேரியின்றி எந்த நகரமும் இயங்காது என்பது தெரியாது.

சேரிகளின் நகரம்

குடிசைப்பகுதிகள் என்றழைக்கப்படும் சேரிகள், நகரத்தின் காங்கிரீட் காடுகளைச் சூழ்ந்து கொண்டும், சிக்கியும் இருக்கிற புதர்க்காடுகள். நகரத்தின் சமூக நடவடிக்கை எனும் தொழிற்சாலைக்கு, உழைப்பு எனும் கச்சாப்பொருளை காலங்காலமாக அள்ளிக் கொடுக்கும் அட்சய பாத்திரங்கள். உதிரித் தொழில்களைச் செய்து கொண்டும், செய்வதற்கு காத்துக் கொண்டிருக்கிற ஆண்கள், பெரிய வேலைகளைக் கூட சில்லறையில் செய்து முடிக்கும் சிறுவர்கள், பிரச்சினை ஏதுமில்லாமல் ஏற்றுமதி ஆடை நிறுவனங்களில். மலிவுக் கூலியில் வேலை செய்யும் இளம் பெண்கள், இரவுக் காலவகுக்குச் செல்லும் முதியவர்கள் இவர்களின்றி நகரம் இயங்க முடியுமா?

அதுமட்டுமல்ல, தரகர்களின் தூண்களாக விளங்கும் தாதாக்களின் அடியாட்படையும் இங்கிருந்தே திரட்டப்படுகின்றது. தாதாக்கள் மட்டுமின்றி, சிட்டி

பேங்க் போன்ற பன்னாட்டு நிதி நிறுவனங்களும், ரியல் எஸ்டேட் முதலாளிகளும் தமது 'வன்முறை' நடவடிக்கைக்கு இங்கிருந்தே அடியாட்படையை நியமிக்கின்றனர்.

தரகர்களின் சென்னையை அழகுப்படுத்தும் 'சிவிக் எக்ஸ்ப்ளோரா' தொல்லையினால், சிறுநீர் கழிக்கும் இடம்கூட குறைந்து வருவது, கார்களில் வலம்வரும் 'சேவையாளர்'களுக்குத் தெரியாது. நகர மக்களின் பெரும்பான்மையினர் வசிக்கும் சேரிகளில், பெரும்பான்மைக் குடிசைகளில் கழிப்பறை கிடையாது. துளியூண்டு இடத்தைக் கூட வீணாக்காமல் விரிவடைந்து போகும் அடுக்குமாடிகளினால், காலையில் திறந்தவெளிக் கழிப்பிடங்களுக்கு செல்லும் பெண்களின் அவஸ்தை அதிகரிக்கிறது. முடியாத போது சுலாப் இன்டர்நேஷனலில்

ஓரிஸ்ஸாவின் பெரும் புயல் ஏற்படுத்திய பேரழிவை விட, நகர வாழ்க்கையின் சமூக உறவாகிப் போன 'தரகு வியாபாரத்தில்' ஒவ்வொரு நாளும் வீணே அழிக்கப்படும் பொருள்வளம் மிக அதிகம் என்பதும் யாரும் அறியாதது.

1 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும். அடக்கப் பட்டும் சிறுநீரினால் சேரிப்பெண்களின் கீழ்நீரக உடல் உபாதைகள் அதிகம் என்பது யாருக்குத் தெரியும்.

சுகாதாரமான வாழ்க்கைக்கு ஐ.நா சபையின் சுகாதார நிறுவனம் நிர்ணயித்திருக்கும் ஒரு சதுர கிலோ மீட்டருக்கு இருக்க வேண்டிய வீடுகளின் எண்ணிக்கையை விட சேரிகளின் எண்ணிக்கை பல மடங்கு அதிகம். எடுக்கப்படும் குப்பை அடுத்த விநாடியில் புதிதாக விழும்.

துவையல் - குளியல் - பாத்திரம் கழுவும் நீரும் கலந்து குடிசை முன்னால் ஓடும். மூன்று தெருவுக்கு ஒன்றாக மூன்று நாளைக்கு ஒரு முறைவரும் குடிநீர்க் குழாயில் சண்டைகள் எப்போதும் இருக்கும். பிதுங்கி வழியும் பேருந்திலும், சேசன் கடைகளிலும் அமைதி எப்போதும் இருக்காது. உதிரித் தொழில்களினாலும் - குடிப்பழக்கத்தினாலும் இங்கே ஆண்களின் சராசரி ஆயுள் 48

வருடங்கள் என்பது, இந்தியரின் சராசரி ஆயுள் 66 ஆண்டுகள் என்று நினைத்திருப்பவர்களுக்குத் தெரியாது.

நகரைப்பற்றிய இச்சித்திரத்தில் விடுபட்ட காட்சிகளும், வாழ்க்கையும் ஏராளமிருக்கின்றன. ஆயினும் நாட்டுப் புறத்தின் அழிவில், ஓடிவரும் உழைப்பில், ஏறி அமர்ந்து ஆட்டம்போடும் அவர்களின் பொய்மையையும், உழைக்கும் மக்களின் அவலத்தையும் நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

முதலாளிகளின் தேவைக்காக தொழிலாளிகள் உருவாக்கிய நகரங்களில் முக்கியமானது மான்செஸ்டர். கடல் வழிக் கண்டுபிடிப்பும், தொழிற்புரட்சியும் மாற்றியமைத்த இங்கிலாந்தில் அது ஒரு தொழிலாளர் நகரம். சென்ற நூற்றாண்டில் இந்நகரில் தங்கியிருந்த பிரடரிக் ஏங்கெல்ஸ், 15 மணிநேரம் உழைத்து பொந்துகளில் ஒடுங்கிக் கொள்ளும் தொழிலாளிகளின் அவலத்தை 'பிரிட்டிஷ் தொழிலாளிகள் சமூக நிலை' என்ற நூலில் படம்பிடித்தார். இந்நூற்றாண்டில் இதை நகரில் தங்கியிருந்த அமெரிக்காவின் மக்கள் கலைஞன் பால் ராப்சன், நிலக்கரித் தொழிலாளர்களுடன் பழகி அவர்களின் அவலத்தை தான் நடத்த திரைப்படத்தில் வாழ்ந்து காண்பித்தார்.

அத்தகைய மான்செஸ்டரைப்பற்றி தற்போதைய நகர நிர்வாகம் வெளியிட்டிருக்கும் சுற்றுலாக் கையேட்டினைப் பாருங்கள்... வண்ணமயமான கட்டிடங்கள், சாலைகள், மைதானங்கள், விபச்சார விடுதிகள், நள்ளிரவுக் கூத்துக்கள், ஓரினச் சேர்க்கை கிளப்புகள் என்று போகிறது. அந்நகரை உருவாக்கிய, இன்றும் உழைத்துக் கொண்டிருக்கிற தொழிலாளிகள், உழைக்கும் மக்களைப் பற்றி ஒரு செய்தி கூடக் கிடையாது. ஆம். உழைக்கும் மக்களின் மனித சாரத்தை உறிஞ்சும் முதலாளித்துவத்தின் நகரங்கள் மான்செஸ்டர் முதல் சென்னை வரை இப்படித்தான் இருக்கின்றன.

உள்ளே சிக்கியிருக்கும் சேரிகளையும், வெளியே சூழ்ந்திருக்கும் கிராமங்களையும் அடக்கி ஆளும் நகரங்களின் அதிகாரம், அப்படியே தொடரவேண்டும் என்பதில்லை. இன்று நிலவியல் அடிப்படையில் நகரைச் சூழ்ந்திருக்கும் கிராமங்கள், நாளையே தொழிலாளி வர்க்கத்தின் உதவியோடு அரசியல் எழுச்சியுடன் நகரினைச் சுற்றி வளைக்கும். அப்போது உழைப்பில் உருவான நகரம், உரியவர்களின் கைகளுக்கு தரப்படும்.

■ வேல் ராசன்

தொடர் கட்டுரை 4:

சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான
ஆர்.எஸ்.எஸ்இன் பொய்யும் புரட்டும்

இந்துப் பெயர்க் காரணமும் இந்துக் கடை அரசியலும்

“நமது நாட்டில் உள்ள நகரங்களுக்கும் சாலைகளுக்கும் சிறப்பான வரலாற்று இடங்களுக்கும் மொகலாய-ஆட்சிக் காலத்திலும், கிறிஸ்துவ ஆங்கிலேய ஆட்சி காலத்திலும் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டன. தற்போது நாட்டிற்குச் சதந்திரம் கிடைத்த பிறகு சென்னை என்ற பெயரைப் பெருமிதமாக நினைக்கிறோமே, அதுபோல பிரிஞ்சி முனிவர் தவம் செய்த இடம் ஆகையால் பரங்கிமலை என்பதை மாற்றி ‘பிரிஞ்சி மலை’ என்று அறிவிக்க வேண்டும். முன்னாள் முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் அதற்கு ஏற்பாடு செய்து மக்களின் கருத்திற்கு மதிப்பளித்தார்.

ஆனால் 1997 ஜனவரி முதல் வாரத்தில் தற்போதைய முதல்வர் கருணாநிதி அவர்கள் அந்தக் குன்றுக்கு தாமஸ் என்று பெயரிட்டு இந்துக்களை இழிவுபடுத்தியிருக்கிறார்கள். தாமஸ் என்பது தமிழ்ப் பெயரில்லை, அவர் இந்தியாவிற்கு வந்தாரா என்பதே விவாதத்திற்குரிய விஷயமாக இருக்கிறது. அலகாபாத் என்ற பெயர் மொகலாயர் ஆட்சியில் திணிக்கப்பட்டது, உண்மையான பெயர் பிரயாகை ஆகும். அகமதாபாத் கர்ணாவதி எனவும், ஹைதராபாத் பாக்க்யா நகர் என்றும் மாற்றப்படவேண்டும். எனவே நகரங்கள், சாலைகள், சிறப்பான வரலாற்று இடங்கள் ஆகியவற்றிற்கு முன்பிருந்த பண்டைய பெயர்களை மாற்றி வைக்க வேண்டும்.”

- ‘மதமாற்றத் தடைச்சட்டம் ஏன், ‘இந்து முன்னணி வெளியீடு - பக்கம் - 28

காலனிய ஆட்சியில் முக்கிய நகரமாக உருவான சென்னையில் ராணுவ வீரர்கள் குடியிருந்த இடமே இன்றைய ‘பரங்கி மலை’. ராணுவ கண்டோன்மென்ட் என்றழைக்கப்படும் இப்பகுதியில் அன்று வெள்ளையர்களே நிறைந்திருந்தனர். அவர்களைப் ‘பரங்கியர்கள்’ என்று அழைக்கும் மக்களின் வழக்கிலிருந்து ‘பரங்கி மலை’ என்ற பெயர் நிலைபெற்றது.

மற்றபடி வெள்ளையர்களை நேரில் பார்த்துப் பழகிய அளவுக்கு பிரிஞ்சி போன்ற முனிவர்களையோ, தவச்சாலைகளையோ பெரும்பான்மை மக்கள் அறிந்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை. ‘பிரிஞ்சி’ முனிவரைப் போலன்றி, தாமஸ் என்ற ஏசுவின் சீடர் வந்ததற்கும் அவரது தொண்டுகளுக்கும் சான்றுகளிருக்கின்றன. 100-க்கு 99 மலைகள் பார்ப்பனப் புரட்டுக் கதைகள், தெய்வங்களது பெயரைத் தாங்கியிருக்கும் போது, ஒரு குட்டி மலை ஏசுநாதரின் சீடரான தாமஸ் பெயரை தாங்கியிருப்பதில் தவறில்லை. இந்நாட்டில் மதப்பெயர் அனைத்தையும்

நீக்கவேண்டும் என முடிவெடுக்கும் போது தாமசையும் மாற்றலாம்.

தென் தமிழகத்தில் காய்கறி, சோறு அடங்கிய கலவையை கூட்டாஞ்சோறு என்று அழைப்பர். அதையே ‘பிரிஞ்சி’ என்று சென்னையில் அழைக்கிறார்கள். ஏதோ தீவனத்திலாவது பிரிஞ்சி முனிவர் பெயர் வாழ்கிறதே என்று இந்து மத வெறியர்கள் அமைதியடையலாம்.

வாழ்விடங்களுக்கும், இயற்கைக்கும் உழைக்கும் மக்கள் குட்டிய பொருட் செறிவும், இலக்கிய நயமும் கொண்ட பெயர்கள் பெரும்பான்மையாக அழிக்கப்பட்டன. உடமை வர்க்கங்களின் கையில் அதிகாரம் குவியக் குவிய இத்தகைய பெயர்கள் மாற்றப்பட்டு அவர்களின் நாமகரணங்களைத் தாங்கி ஆதிக்கத்தின் கௌரவச் சின்னங்களாயின. இந்த உலக நடைமுறை இந்தியாவுக்கும் பொருந்தும். ஆகையினால் பெயர் மாற்றம் வேண்டுமென்றால் பார்ப்பனியம் திணித்திருக்கும் சமஸ்கிருதப் பெயர்களைத் தான் முதலில் மாற்றவேண்டும். அவைதான் பல்வேறு தேசிய இனங்களின் பண்பாடுகளை அழித்து ஆதிக்கத்தின் சின்னங்களாக துருத்தி நிற்கின்றன.

ஸ்ரீ வைகுண்டம், ஸ்ரீ பெரும்புதூர், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர், ஸ்ரீ ரங்கம், விருத்தாசலம் என்று தமிழகத்தில் மட்டும் தமிழிலிருந்து வடமொழிக்கு மாற்றப்பட்ட பெயர்கள் நூற்றுக்கணக்கில் உள்ளன.

**பெயர் மாற்றம்
வேண்டுமென்றால்
பார்ப்பனியம் திணித்திருக்கும்
சமஸ்கிருத பெயர்களைத்தான்
முதலில் மாற்ற வேண்டும்.
அவைதான் பல்வேறு தேசிய
இனங்களின் பண்பாடுகளை
அழித்து, ஆதிக்கத்தின்
சின்னங்களாக துருத்தி
நிற்கின்றன.**

அடுத்து காலனிய ஆட்சியிலிருந்து இன்று வரை - நகரமயமாக்கம் அதிகரிப்பதற்கேற்ப ஆதிக்க சாதியினரின் பெருமிதங்கள் தெருட்பெயர்களாக மாறி இருப்பதையும் ஒழிக்க வேண்டும். மேலும் வெள்ளையர்கள் ஆட்சியில் இங்கிலாந்தின் அரசர்கள் - ராணிகளின் பெயர்கள் சூட்டப்பட்டவையும் மாற்றவேண்டும். காரணம் அவர்கள் ‘கிறித்தவர்கள்’ என்பதால் அல்ல, காலனிய ஆதிக்கவாதிகள் என்பதால்தான் கூறுகிறோம்.

அதேசமயம் மொகலாயப் பண்பாடு, பார்ப்பனியப் பண்பாட்டைப் போன்றதல்ல. ஏனைய ‘இந்து’ அரசர்கள் ஆட்சியைப் போன்றதுதான் மொகலாய மன்னர்களின் ஆட்சியும், சாதித்தியாகப் பிரித்து வைத்து கொடுமைப்படுத்திய பார்ப்பனியத்தின் சமூக ஆதிக்கம் மொகலாயர்களின் பண்பாட்டில் இல்லை. எனவே அவர்கள் குட்டிய பெயர்களை மாற்றத் தேவையில்லை. மேலும் வரலாறு, கல்வி, இசை, கட்டிடக்கலை, இலக்கியம் போன்றவற்றில் மொகலாயர்களின் பங்கில்லாமல் இன்றைய இந்தியா இல்லை.

வேண்டுமென்றால் ‘தாஜ்மகாலை’ இந்துக்கள் யாரும் பார்க்கக் கூடாது, கஜல் இசையை இந்துக்கள் பாடலோ, கேட்கலோ கூடாது, தந்தூரி - பிரியானி உணவுகளை இந்துக்கள் சமைக்கலோ, சாப்பிடலோ கூடாது என்று இந்து முன்னணி கோரிப் பார்க்கட்டும்.

வெள்ளையர்கள் வந்தவுடன் டர் பன் கட்டி, கோட்டு போட்டு, ஆங்கிலம் கற்று அண்டிப்பிழைத்து முதலில் சோரம் போனவர்கள் பார்ப்பன மேல் சாதியினர் தான். பக்திப் பழங்களான பல ‘இந்துத்’ தரகு முதலாளிகள் பலரும் அன்றைய ஆங்கிலேய நிறுவனங்களை வாங்கி அதே ‘கிறித்தவப்’ பெயரில்தான் இன்னும் தொழில் நடத்துகின்றனர். ஸ்டீபன் சர், சிம்சன், பிரிட்டானியா, ராலீஸ், வேலண்ட், போன்ற அத்தகைய இந்துத் தரக்களிடம் பெயரை மாற்றச் சொல்லி இந்து முன்னணி போராட்டம் நடத்துமா?

“இந்து வியாபாரிகளின் கடையில் எல்லா மதத் தெய்வங்களும் இருக்கும். கிறித்துவ - முசுலீம் கடைகளில் அவரவர் தெய்வங்கள் மட்டும் இருக்கும். மேலும் அவர்களுடைய மதப் பெயர்களை மறைத்து விட்டு, ஸ்டார், சந்திரிகா, லக்ஸ், கோல்டு, இந்தியா, சங்கு மார்க் என்று பொதுவான பெயர்களை கடைகளுக்கு வைத்துக் கொள்கிறார்கள். எனவே இந்து உணர்வைக் காட்டும் வகையில், இந்துக்கள் அனைவரும் இந்துக் கடைகளிலேயே பொருள் வாங்க வேண்டும்.”

- வருடா வருடம் தீபாவளியின் போது இந்து முன்னணி வெளியிடும் துண்டுப் பிரசுரம்.

முசுலீம் எதிர்ப்பு வெறியில் இந்துமத வெறியர்களின் முரண்பாடான பிதற்றலைப்பாருங்கள். சிறுபான்மையினர் தங்கள் கடைகளில் அவரவர் தெய்வங்களை வைத்தால் மதவெறி என்கிறார்கள். கடைப் பெயர்களை மதப்பெயரின்றி ‘தமிழ்நாடு இந்தியா’ என பொதுவாக வைத்தால் ‘ஒளிந்து கொள்வதாக’ குற்றம் சாட்டுகின்றனர். இவர்களைப் பொறுத்தவரை சிறுபான்மை மக்கள் சிரித்தாலும் குற்றம்; அழுதாலும் குற்றம்.

தமிழகத்தில் 80-களுக்குப் பிறகு இந்து முன்னணி - ஆர்.எஸ்.எஸ். கும்பல் பரப்பிலரும் பிரபலமான அவதூறுகளில் முக்கியமான ஒன்று மேற்கண்டது. நகர்ப்புற நடுத்தர வர்க்கத்தைக் குறிவைத்துப் பரவிவரும் இந்நஞ்சை நாம் முறியடிப்பது அவசியம். இன்று வரையிலும் ‘இந்து முசுலீம்’ உழைக்கும் மக்களிடையே இணக்கமான சமூக உறவு மத பேதமின்றி நிலவி வருகிறது.

ஏழு பார்ப்பனப் பெண்களையும், இரண்டு பார்ப்பனக் குழந்தைகளையும் காப்பாற்றும் முயற்சியில் உயிர் துறந்த சையது - பக்ருதீன் என்ற பெரியவரின் சமாதிகான் புதுக்கோட்டை, திருமயத்திற்கு அருகிலுள்ள காட்டுப்பாவா பள்ளி வாசலாகும். இதற்கு தொண்டைமான், சேதுபதி போன்ற அரசர்கள் நன் கொடை அளித்தனர். ஆண்டு தோறும் நிகழும் சந்தனக் கூடு விழாவில் வட்டார கள்ளர் சாதியினர்தான் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றனர்.

தமிழகத்தில் உள்ள அனைத்து தர்க்கங்கள், வேளாங்கண்ணி, மாரியம்மன் கோவில்களிலும் இத்தகைய குழந்தையைப் பார்க்க முடியும். மதவெறுபாடின்றி உழைக்கும் மக்கள் கலந்து கொள்ளும் திருவிழாக்களாக இவை விளங்குகின்றன. நோன்புக் கஞ்சியும், அம்மன் கூழும் மக்களிடம் இயல்பாகப் பரிமாறப்படும்.

சிறுபான்மையினர் தங்கள் கடைகளில் அவரவர் தெய்வங்களை வைத்தால் மதவெறி என்கிறார்கள். கடைப் பெயர்களை மதப்பெயரின்றி ‘தமிழ்நாடு, இந்தியா’ எனப் பொதுவாக வைத்தால் ‘ஒளிந்து கொள்வதாக’ குற்றம் சாட்டுகின்றனர். இவர்களைப் பொறுத்தவரை சிறுபான்மை மக்கள் சிரித்தாலும் குற்றம்; அழுதாலும் குற்றம்.

உழைக்கும் மக்களிடையே இத்தகைய சமூக உறவுகள் இருந்த போதிலும் இந்து - முசுலீம் இரு மதங்களிலும் உள்ள மேல் சாதி மேட்டுக் குடியினர் இப்படி இயல்பாக ஒன்று கலப்பதில்லை. தமது மதப்புனித ஆச்சாரத்தில் தனித்து நிற்கவே விரும்புகின்றனர். அம்மன், கடலைமான் கோவில்களை ‘சிறுதெய்வ வழிபாடு’ என்று பார்ப்பன மேல்சாதியினர் இகழ்வதும், தர்ஹாக்களுக்கு இசுலாத்தில் இடமில்லை என இசுலாமியப் பழமைவாதிகள் தடைபோடுவதும், இவர்களிடமிருந்துதான் இருமத அடிப்படைவாதமும் எழுகின்றது என்பதையும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இனி இந்து மதவெறியர்களின் ‘வர்த்தக அரசியலைப்’ பரிசீலிப்போம்.

இந்துக்கள் பெரும்பான்மையாக உள்ள நாட்டில் இசுலாமியப் பெயர் வைத்தால் தங்கள் வர்த்தகம் பிரபலமடையாது என்பதால்தான் இசுலாமிய வியாபாரிகள், திரையுலக நடிகர்கள் தங்களது மத அடையாளம் தெரியாமல் மறைத்துக் கொள்கிறார்கள். அல்லது அவர்களில் சிலரது மதசார்பற்ற உணர்வு

இந்து வியாபாரிகளின் கடையிலிருக்கும் கடவுள்கள் கூட சாதிக்கேற்பவே மாறுபடுவார்கள். மதுரை வீரன், முனியாண்டி, கடலைமான், இசக்கி, மாரியாத்தா போன்ற குத்திர - பஞ்சம சாயிகளை ஐயர், ஐயங்கார், சைவப்பிள்ளை, ரெட்டி, நாயுடு, முதலியார் கடைகளில் பார்க்க முடியாது.

கூட காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் பெரும்பான்மை மதத்தினரிடம் வளர்க்கப்படும் வகுப்பு வாத உணர்வும், வெறியுமே இதற்கு அடிப்படையான காரணம் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

‘இந்துக்களிடமே’ இல்லாத விநாயகர் உள்வலத்தை தூத்துக்குடியிலும், திண்டுக்கல்லிலும் முசுலீம்கள் மாலை போட்டு வரவேற்றார்கள் என்று பார்ப்பனப் பத்திரிகைகள் சென்ற ஆண்டு மகிழ்ச்சியுடன் பிரசுரித்தன. தமது மதக் கோட்பாட்டைத் தாண்டி இசுலாமியர்கள் இப்படிச் செய்வதற்குக் காரணம் வளர்க்கப்படும் இந்து மதவெறியன்றி வேறென்ன?

ஒரு கடையில் தெய்வங்கள் படம் வைப்பதும், வைக்காததும் அவரவர் விருப்பம். கிறித்தவமும், இசுலாமும் ஒழிறைக் கோட்பாட்டு மதங்கள் என்பதால் பொதுவாக வேறு கடவுள்களை அவர்கள் வணங்குவதில்லை. மேலும் ‘ஒரு கடவுள் கொள்கை’ என்பது புராதன இனக்குழு - வழிபாட்டிலிருந்து பிறந்து வளர்ந்து முன்னேறிய மதத்தின் முக்கியமான அம்சமாகும். சாதியத்தில் வேறுன்றியிருக்கும் பார்ப்பனிய இந்துமதம் - மதம் என்ற வகையில் பிந்தங்கியே இருக்கிறது. காரணம் அது பல கடவுளர் மதமாக இருக்கிறது.

இந்து மதத்தில் முப்பது முக்கோடி தேவர்கள் ஏற்கனவே இருக்கும் போது, அல்லாவையும், இயேசுவையும் கூட சேர்த்துக் கொள்வதில் பிரச்சினை இல்லை. மேலும் இந்து வியாபாரிகளின் கடையிலிருக்கும் கடவுள்கள் கூட சாதிக்கேற்பவே மாறுபடுவார்கள். மதுரை வீரன், முனியாண்டி, கடலைமான், இசக்கி, மாரியாத்தா போன்ற குத்திர - பஞ்சமச் சாயிகளை - ஐயர், ஐயங்கார், சைவப்பிள்ளை, ரெட்டி, நாயுடு முதலியார் கடைகளில் பார்க்க முடியாது.

பிள்ளையார் கொழுக்கட்டையை விழுங்குவதற்காக கருணாநிதியை வம்படியாக அழைக்கும் இராம. கோபாலன் ஆத்தாளுக்குப் படைக்கப்படும் ஆட்டுக் கறியை என்றைக்கும் உண்ணமாட்டார்.

இந்தக் ‘கடைப் பிரச்சினை’யின் மையம் என்ன? ஒரு வியாபாரியின் நோக்கம் லாபம் ஈட்டுவதுதான். தமது மதத்துக்குச் சேவை செய்வது அல்ல. அதைப் போல வாங்குகின்ற நுகர்வோருக்கு பொருளின் தரம், மலிவு விலை, கடைக்காரர் அளிக்கும் சேவை இவைதான் முக்கியம்; தத்தமது மதக்

கடைகளில் வாங்கினால் 'சொர்க்கம்' கிட்டும் என்பதல்ல.

இந்தியாவின் வர்த்தகத்தில், விற்பனை செய்யும் இந்துக்களைவிட, வாங்குகின்ற நுகர்வோர் இந்துக்கள் தான் கோடிக்கணக்கில் அதிகம். இங்குதான் கீதா ரகசியம் போன்ற சூட்சுமம் உள்ளது. பொருள் வாங்கும் கோடிக்கணக்கான 'இந்துக்களின்' நலனை முன்னிறுத்தி ஆர்.எஸ்.எஸ்-ம் இந்து முன்னணியும் தமது முழக்கத்தை முன் வைக்கவில்லை.

அப்படி வைப்பதாக இருந்தால் 'இந்துக்களுக்கு மட்டும் விற்பனை செய், இந்துக்களுக்கு மட்டும் தள்ளுபடி கொடு' என்று இந்து முதலாளிகளிடம் கேட்க வேண்டும். கேட்காததற்குக் காரணம், பார்ப்பன - பனியா தரகு முதலாளிகள் தான். இவர்களே ஆர்.எஸ்.எஸ். கும்பலின் சமூக அடிப்படையாக உள்ளனர். எனவேதான் 'எங்கள் இந்து முதலாளிகள் வாங்க இந்துக்களே உதவுங்கள்' என்று அவர்களால் கோர முடியாது. அதனால்தான் 'இந்து உணர்வைக் காட்டும் வகையில் இந்துக்களிடம் கோருகின்றனர். ஆக இந்து உணர்வு மக்களுக்கும், பணத்தின் இலாபம் முதலாளிக்கும் சரியாக போய்ச் சேருகின்றது. மொத்தத்தில் முதலாளி ஆதரவு, முசுலீம் வெறுப்பு, மக்களிடம் மதவெறி என ஒரே கல்லில் மூன்று மாங்காய் அடிக்கின்றனர்.

இந்து மதவெறியர்களுக்கு ஆதரவாக இருக்கும் அதே சமயத்தில், மதப்பிரிவினையால் தமது இலாபத்தை இழக்க முதலாளிகளும், வியாபாரிகளும் தயாராக இல்லை. முசுலீம் - கிறித்தவர்களுக்கு விற்காதே, ரம்ஜான் - கிறிஸ்துமஸ் - புத்தாண்டில் தள்ளுபடி விற்பனை செய்யாதே என இந்து முன்னணி தங்கள் முதலாளிகளிடம் கேட்க முடியுமா? புறநீசல் போல் இந்தியாவை மொய்த்து வரும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களை 'கிறித்தவன்' எனத் தடை போட முடியுமா? வளைகுடா நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாகும் கச்சா எண்ணெயை 'இசுலாமியப் பெட்ரோல்' என்று ஒதுக்க முடியுமா? சென்ற ஆண்டு விலையேற்றத்தை தடுக்க வெங்காயத்தை ஈரானிலிருந்தும், சர்க்கரையை பாகிஸ்தானிலிருந்தும் இறக்குமதி செய்தது பா.ஜ.க. அரசு. வெங்காயம், சர்க்கரையை மட்டும் வெட்கம் கெட்டுத் தின்னலாமா?

இப்படி 'வியாபாரத்தில்' இந்துமதவெறியைத் திணித்தால் சிக்கல் அவர்களுக்குத்தான். பொருள் வியாபாரத்தில் மட்டுமல்ல, 'உழைப்பு வியாபாரத்திலும்' இந்து உணர்வைப்

புழுத்தினால், கீழ்க்கண்டவற்றை இந்து முன்னணி கண்டிப்பாகச் செய்ய வேண்டும்.

'இந்துக்களே துபாய்க்கும், சவுதி அரேபியாவுக்கும் போகாதீர்கள்' என்று தடுக்க வேண்டும். சென்னை - ஜெமினி மேம்பாலத்திற்கருகில் ராப்பகலாக வரிசையில் நின்று 'கிறித்தவ' அமெரிக்காவிற்குப் போகத் துடிக்கும் பார்ப்பன அம்பிகளைப் பிடித்து உதைக்க வேண்டும். கிறித்தவன் கடையில் பொருள் வாங்குவதை விட அவன் நாட்டில் கைகட்டிச் சேவகம் செய்வது இழிவில்லையா? மாறாக அமெரிக்காவிலிருக்கும் அம்பிகளிடம் வசூல் செய்வதற்கென்றே பல்வேறு பிளாமி அமைப்புக்களை அங்கே ஆர்.எஸ்.எஸ். நடத்தி வருகிறது.

இவையெல்லாம் போகட்டும், பார்ப்பன - பனியா - மார்வாடி முதலாளிகள் தங்கள் பொருள்களை 'கிறித்தவப்' பெயர்களில்

**விஜய் மல்லையாவின்
மெக்டோவல், பிளாக்நைட்
போன்ற சாராய ஐட்டங்களுக்கு
ராமன் - கிருஷ்ணன் பெயர்
மாற்ற கேட்டுப் பார்க்கலாமே!
ஆணுகைகளில் கூட டியூ ரெக்ஸ்,
மூட்ஸ் போன்ற கிறிஸ்தவ
சமாச்சாரங்களைத்
தவிர்த்துவிட்டு கோகினூர்,
காமகுத்ரா போன்ற இந்து
ஆணுகைகளைத்தான் வாங்க
வேண்டும் என இந்து முன்னணி
போராடலாமே!**

விற்கிறார்களே, அதையாவது தடுக்கலாமே? டி.வி.எஸ். அய்யங்கார் அறிமுகப்படுத்தியிருக்கும் சாமுராய், ஸ்கூட்டி போன்ற இரு சக்கர வண்டிகளெல்லாம் இந்துப் பெயர்களா? விஜய் மல்லையாவின் மெக்டோவல், பிளாக்நைட் போன்ற சாராய அயிட்டங்களுக்கு ராமன் - கிருஷ்ணன் என்று பெயர் மாற்ற கேட்டுப் பார்க்கலாமே? ஆணுகைகளில் கூட நிரோத், பியல்டா, டியூரக்ஸ், மூட்ஸ் போன்ற கிறித்தவ சமாச்சாரங்களைத் தவிர்த்துவிட்டு, கோகினூர், காமகுத்ரா போன்ற இந்து மணம் கமழும் ஆணுகைகளைத்தான் வாங்க வேண்டும் என்று இந்து முன்னணி தட்டி எழுதி வைக்க வேண்டாமா?

வியாபாரிகளை இந்து - முஸ்லீம் எனப்பிரிக்கும் ஆர்.எஸ்.எஸ். இவர்களைச் சாதிவாரியாக பிரிக்கத்

தயாரா? பார்ப்பனர்கள், பனியா, மார்வாடி, சேட், செட்டியார் போன்ற சாதிகள் மட்டுமே தரகு முதலாளிகளாக இருக்கும் மர்மம் என்ன?

- தொடரும்.

பின் குறிப்பு:

98-ஆம் ஆண்டில் 'இந்து மதவெறி பாசிச பயங்கரவாதத்தை முறியடிப்போம்' என்ற மைய அரசியல் இயக்கம், ம.க.இ.க. மற்றும் எமது தோழமை அமைப்புகளான வி.வி.மு., பு.மா.இ.மு. - மூன்றினாலும் எடுக்கப்பட்டபோது -ஆர்.எஸ்.எஸ்.இன் அவதூறுகளை முறியடிக்கும் வண்ணம் பல்வேறு தலைப்புக்களில் புத்தகங்கள் வெளியிட முடிவு செய்தோம்.

அவற்றில் பெரும்பங்கு எழுதி முடித்தாலும் எமது வேலைச் சமை மற்றும் பொருளாதார நெருக்கடி காரணமாக நூல்களாக வெளியிட முடியவில்லை. அவற்றின் ஒரு பகுதியைத் தான் தற்போதைய தொடர் கட்டுரையாக வெளியிடுகிறோம். இத்தலைப்பில் எம்மால் முடிந்த அளவு அவர்களின் அவதூறுகள், ஆதர்சங்கள், நமது பதில்கள் அதற்குரிய சான்றுகள் -கண்ணோட்டம் போன்றவற்றைத் தொகுத்திருக்கிறோம்.

இருப்பினும் வாசகர்களாகிய உங்கள் பங்கும் இதில் சேரும்போதுதான் இம்முயற்சி முழுமையடையும். உங்களிடையே இருக்கும் இந்து மதவெறியர்களின் அபூர்வமான நூல்கள், வெளியீடுகள், பிரசுரங்கள், ஒலிப்பேழைகள், பத்திரிகைகள், விலை அதிகமுள்ள ஆங்கில நூல்கள் போன்றவற்றை அனுப்பித் தரலாம். மேலும் இந்துமதவெறியர்கள் எழுப்பும் கேள்விகளில் சிக்கலானவை, பதில் சொல்லக் கடினமானவை என்று நீங்கள் கருதும் 'அவதூறுகளை' விளக்கமாக எழுதித்தரலாம். அத்தகைய அவதூறுகளுக்கு உங்கள் பகுதி -வாழ்க்கையிலிருந்து பதிலளிக்கும் வண்ணம் கருத்துக்களையும், சான்றுகளையும் அனுப்பலாம்.

இந்தக் கட்டுரை, ஆர்.எஸ்.எஸ்.இன் அவதூறுகள் மட்டும் என்றில்லாமல் - மதம், சாதி, வர்க்கம், பால், இனம், தேசம் என்று பல முகாந்திரங்களில் வரும் எத்தகைய பிற்போக்குத்தனங்களையும், புரிந்து கொண்டு முறியடிப்பதற்காக, வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதம் என்ற மார்க்சியத்தின் சமூக அறிவியலைக் கற்பதற்கும், பிரயோகிப்பதற்கும் பயன்படும்.

“இன்னாத்தான் இருந்தாலும் வெட்டியான் ஓட்டு கண்ணாயிரம் துணிச்சல் யாருக்கு வரும்... சம்மா பத்துபேர் கண்ணுல வெரலவுட்டு ஆட்டிடல”

“பாலையர்மடத்துப் பசங்க ஆளவுட்டா போதும்னு ஓடனானுவ பாத்தயா? சொட்டவாள குட்டியாட்டம் (வாலை மீன்) பூந்து பூந்து வெளாசனாரு பாரு, யப்பா.....”

“பொண்ணு கூட்டியார்ப்ப, நல்லது கெட்டதுக்கு வரிச எடுத்தார்ப்ப கெங்கம்மா கோயில் ஊர்கோலம் சுத்தியார்ப்ப யெல்லாந்தான் அவரு கோலாட்டம் சுத்தரத பாத்துக்கீர்ள்.”

ஆனா இந்தச் சண்டைல இன்னா சுத்து! பம்பரமாட்டம்... ஆள்தான் சுத்தாரா, கைல கீற அகாம்புதான் சுத்துதான்னு தெரியல. அந்த சுத்து! மொவனுங்க பறச்சேரியாண்ட புடிச்ச ஓட்டம் செகுசேரி கரைக்கில்ல போய் நின்னானுவ”

“இன்னா குண்டி ஆங்காரம் இருந்தா கூலிக்குப் போன பொம்பளைய கூத்தியாளா வரயாடின்னு கேட்டுருப்பான்”

“யாரு? அந்த டெய்லர் பலராமந்தான்; நாரமுண்ட பெத்தவன், பறத்தேவடியாளுவளுக்கு இன்னாடி பத்தினி வேஷம்னு கேட்டு பாறுவாளா பொட்டச்சின்னுகூட பாக்காம தோள் பட்டைல வெட்டிக்கீறான்.”

“யார் செஞ்ச பூசாபலனோ தலை தப்பனது தம்பரான் புண்ணியமாடிச்சி”

“பாவம்ய்யா வாய் செத்த பொம்பள கருப்பிய போய் அந்த வேலை செஞ்சிகீறான்.”

“சம்மாவா வுட்டாங்க.. வாத்தயார் ஓட்டாண்ட எலும்ப எண்ணிடல”

“பள்ளிப் பசங்களுக்கு பன்னிகுடிசயாட்டம் பத்து குடிசயில்ல. படை சாய்ச்சிக்கினு வரானுவ படை...”

“ஆ..ஊன்னா பறசாதின்றது. வம்மா.. இருஜாதிக்கு பொறந்தவனுவ. பொட்டச்சிய ரெண்டடி அடிச்சிருந்தாகூட பரவால்ல...”

“அது இன்னாப்ப நாயம்? பொட்டச்சியா இருந்தாலும் அவ நம்ப சாதிக்காரியில்லயா?”

“தட்டனா தாரவாந்துடறவனெல்லாம் தடிதூக்கியாறானுவ தடி. உன்னோர் தாட்டி சாதி கீதினனு பாலையர்மடத்து பசங்க வாய்லர்ந்து வந்திச்சி... மொவனுவள ஒரு ஓட்டு இல்லாம வச்சி கொளுத்திட வேண்டியதுதான்.”

சிறுகதை :

வீரச்சாம்பவன்

— நிதி கோமேதகம் —

“எதுக்கெடுத்தாலும் பறச்சி பறச்சின்றது. கண்ணுக்கு கனுசமா இருந்துட்டா வெரச்சிக்கினு பாக்கறது...”

“பறையன்ஓட்டல பச்சதண்ணி குடிக்கமாட்டானுவ. ஆனா அவன் ஏறன பனங்கள்ள செம்பு செம்பா நெக்குவானுவ.

“அய்யோ அந்த வெக்கக்கேட்ட ஏன்டாப்பா கேக்கநீங்க. ஜோயங்குடிசயாண்ட (பன்னி வளர்ப்போர் குடி) போய் சட்டி சட்டியா பன்னி கறி வாறியாந்து வெய்ச்சிட்டு (அவித்துவிட்டு) துன்றது. வாய சோப்பு போட்டு கயிவிட்டு நான்தாண்டா ஓரிஜினல் பள்ளின்னு ஓய்யாரம் பேசரது.”

“வெள்ளாயன் (ஜமீன்) கங்குல வெரலவுட்டு ஆட்டுன ஏகசிவம்மாணிக்கம் கால்வழிடா நம்பயெல்லாம், நம்பளயா பல்ல புடிச்சி பாக்க ஆசப்படறது”

“ஆயிரம் இருந்தாலும் வெட்டியாமுட்டு கண்ணாயிரம் இந்த ஊருக்காவ பட்டபாட்ட ஜென்மாந்தரத்துக்கும் நம்மலூர் ஜனங்க மறக்ககூடாதுப்பா”

“பின்ன ராவா பலலா தூங்காம கண்முழிச்சி ஊரை சுத்தி சுத்தி வந்தான ஒரு மாசத்துக்கு, யார்னா ஓடுவல கொளுத்திடப் போறானுவன்னு... வீரச்சாம்பவன்யா அவன் வீரச்சாம்பவன்.”

● ○ ●

அட வெக்கக்கேடா இருக்குது.
வெட்டியானபடி
வாங்கமாட்டானுவளாம், வாழ்வு
சாவுக்கு மோளம் அடிச்சா எழவு
சோறு வேட்டிய புடிச்சி வாங்க
சுச்சமாக்கீதாம். மோளம்
அடிக்கறதுக்கு இனிமே
இவ்வளோன்று பணமா
குடுத்திடணுமாம்

“இன்னாப்பா... முண்டக்கண்ணு சக்கிலிஓட்டு புளியமரத்தாண்ட கூட்டம் ஜே.ஜேன்னு நிக்ருது...”

“அதுவா ... நெம்பிலி ஏரிகரை பணமர் ஏலம் உட்டாங்கள்ள, அத ஊர்த்தொழிலாளின்ற மொறை எங்களுக்குத்தான் உடனும்னு பாண்டியன் கேட்டானாம்ல,”

“அப்ப வெட்டியாரப் பயலுவளுக்கு ஏலம் எடுக்கர அளவுக்கு பணம் நெண்டுதான்னு நம்ப பசங்க ரெண்டு தட்டு தட்டிட்டு கீறானுவ, அதுக்கு பஞ்சாயத்த கூட்டிடானுவப்பா”

“ஹோ... ஹோ... கொட்டுஓட்டுப் பசங்களும் வெட்டியாமுட்டுப் பசங்களும், ஓடு... ஓடா நோட்டீஸ் அடிச்சி குடுத்தானுவள அது இதுக்குத்தானா...?”

“பாவம் கண்ணாயிரத்துக்கு ஒன்னும் தெரியாது, அவன் நம்பள மேரி கூலிக்காரன்....”

“இந்த பாண்டியனும், பொன்னானும் கேக்கரானுவ, அம்பேத்துகார சங்கத்துல நாங்களுந்தான்யா உறுப்பினரு, அவர் எங்களுக்குத்தான் முக்கியமா சட்டமே எய்திக்கீறாருன்னு சொல்லானுவப்பா”

“இன்னாது...? நம்ப தலைவர் அம்பேத்துக்கார வெட்டியான் சக்கிலியெல்லாம் சொந்தங்கொண்டாட ஆரம்பிச்சிட்டானுவளா.....?”

“பின்ன இல்லாமயா. ஊர்த்தொழிலாளிங்க எங்கள எப்படி கைநீட்டி அடிக்கலாம்னு போலீஸ் ஸ்டேசனுக்குப் போய் கேஸ் குடுத்துட்டானுவப்பா”

“போலீஸ் காரனுவ வந்து நம்ப பசங்கள புடிச்சி போய் ரெண்டுநாள் உள்ள வச்சிட்டானுவ. அப்பறம் ஊர்ல பத்து பெரிய மனசன் போய் ஜாமீன் குடுத்துல்ல கூட்டியார வேண்டியதாய்டிச்சி.”

“அத்தோட போய்டிச்சா, அடிச்சவனுவ ரெண்டுபேரும் பஞ்சாயத்துல மன்னிப்பு கேக்கணுமாம் இவனுவளாண்ட, பாண்டியன் சொல்லராம்ப்பா.”

“அட நீ வேற, எங்கள அடிச்ச ரெண்டுபேர் ஓட்டுக்கும் ஜென்ம ஜென்மத்துக்கும் மோளம் அடிக்கமாட்டோம்னு மாவாளியம்மா கோயில்ல சுத்தியம் பன்னிட்டானுவ.”

“அந்த ரெண்டு ஓட்டுக்குன்னா வேற, நம்புளுக்குன்னா வேறவா? அவனுவள யார் ஓட்டுக்கும் மோளம் அடிக்க வேணாம்...”

“மாமனா மச்சானா பழகறோம்.

கொள்வினை குடுப்பனயாய்டிச்சிற்ற
திமிரு வேற....”

“சும்மாவா சொன்னாங்க.
கோத்தரம் அறிஞ்சி பொண்ணு குடு.
பாத்தரம் அறிஞ்சி பிச்சை போடுன்னு!
நம்ப பங்காளிங்கதான் வெட்டியாமூட்ட
பொண்ணு எடுக்கரது, வண்ணாமூட்ட
பொண்ணு குடுக்கரதுன்னு
லகாடியாய்ட்டானுவளே (கலந்து
விடுதல்). அவனுவளுக்கு குளுர் வுட்டு
போச்சி.”

“பொன்னஞ்சொல்ரான் இனிம
யாரும் எங்கள வெட்டியானு
கூப்புடகூடாதுன்னு.”

“வெட்டியாரப்பயலுவள
வெட்டியானு கூப்புடாம, வாங்க
சார்... செட்டியார்ன்னா கூப்புட
முடியும்....”

“பாக்கறது கலெக்டெரு
உத்தியோகமாக்கும்! பங்கமா

(வெட்கமாக) கீதாம் வெட்டியார
பயலுவளுக்கு. படி (கூலி) வாங்கச்
சொல்ல பங்கமா இல்லியோ மரக்கா
மரக்காவா....”

“நண்டு கொழுத்தா
வளைவதங்குமா? நாலுகாச
சம்பாதிச்சிட்ட திமிரு மாப்ள
அவனுங்களுக்கு...”

“குத்து காஞ்சா வராம எங்க
போய்டுவானுவ? கள்ளுபணம் கண்ண
மறைக்குது....”

“தலைக்குத்தலை பெருத்தனமா
ஆயிடிச்சி. பயனிவாத்தியார் காலத்துல
இப்பிடியா இருந்திச்சி? காலால இட்ட
வேலைய கையால செஞ்சவன் கொட்டு.
அவன் புள்ளைங்களுக்கு புடிச்ச
கொழுப்ப பாத்தியா....”

“அட இன்னாப்பா வெக்கக்கேடா
இருக்குது. வெட்டியான் படி
வாங்கமாட்டானுவளாம் வாழ்வு

சாவுக்கு மோளம் அடிச்சா எழவு சோறு
வேட்டிய புடிச்சி வாங்க கூச்சமாகீதாம்.
மோளம் அடிக்கரதுக்கு இனிமே
இவ்வளோன்னு பணமா
குடுத்துடனுமாம்..”

“அவனுவ யாருக்கு
இஷ்டப்படரானுவளோ அவனுவ
ஓட்டுக்கு மட்டுந்தான் மோளம்
அடிப்பானுவளாம்.”

“நாலு குடிச இல்ல; மவனுவ
சங்கம் வெப்பானுவளாம் சங்கம்”

“இவனுவ பன்ற அமளியில
வண்ணாஞ்சக்கிலியெல்லாம் வரிஞ்சி
கட்டிக்கினு எழுந்துடுவானுங்க
போலக்குது.”

“அவன் அவன எங்கயெங்க
வைக்கனுமோ அங்க வக்கனும்.
நம்பூர்ல செட்டியிலயும் செட்டி
பறசெட்டியில்ல அவரு வெட்டியான்
தலைவராயிட்டார்ப்பா, ரெண்டு கிளாஸ்
சாராயம் ஊத்திட்டான்னா போதும்,
கண்ணாயிரம் பின்னாடி சுத்திக்கினு
பஞ்சாயத்து பன்றாரு.”

“அவனுவளா நம்பளானு
பாத்துடனும். இவனுவ இல்லன்னா
அசலூர்காரன கூட்டியாந்து மோளம்
அடிச்சி பொணத்த தூக்கலாம்.”

“இன்னாத்தான் இருந்தாலும்
கண்ணாயிரம் மாரி பப்பரசட்டிய
அடிக்கவோ, கோலாட்டம் சுத்தவோ
முடியாதுய்யா. கொட்டு சாவுக்கப்பரம்.
பொணத்த பக்குவமா சடர ஆள்
யாருப்பா, வெளியூர் காரனை மோளம்
அடிக்க வேணும்னா கூட்டியாரலாம்.
குழி எடுக்க பொணம் கொளுத்த யார்
வருவான்.”

“சாராயமும், பணமும் குடுத்தா
நம்பசாதியானே கட்டுதுன்னுட்டு
போய்டுவான். போய்யா பெருசா
கண்ணாயிரத்த கண்டுட்ட
கண்ணாயிரத்த.”

“அப்பிடி போடுய்யா! இன்னா
பெரிய கண்ணாயிரம்.... அம்மாம்பேர்
கூடியிருக்கற சபையில பத்தூர் பெரிய
மனுசானுவ வந்து குந்திங்கீறாங்கன்ற
பயம்கூட இல்லாத.”

“சாராயம் குடிச்சிட்டு வந்து
இன்னா நெக்கலா பாட்டு பாடரான்
பாட்டு.

“முந்திப் பிறந்தவன் நான்
முதுநூல் தரித்தவன் நான்
சங்குப் பறையன் நான்
சாதிக்கெல்லாம் மூத்தவன் நான்
நான்தாண்டா வீரச்சாம்புவன்” ன்னு
தொடைய தட்டரான்யா தொடைய....”

“ஏழேழு ஜென்மத்துக்கும்
வெட்டியாலுட்டு பசங்க பண்ண
காரியம் மறக்குமா இன்னனா....” ■

அரசியலிலும், பொருளாதாரத்திலும் இந்தியாவின் கிராமப்புறங்கள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. இன்றோ உலகமயமாக்கத்தின் அதிவேகத்தில் அழிக்கப்படும் வருகின்றன. அதேபோல இலக்கியம், இன்னபிற கலை வடிவங்களிலும், இந்தியாவின் பெரும்பான்மையான விவசாய மக்கள் இடம்பெறுவதில்லை. இடம்பெறும்போது காட்சிப் பொருளாகவும், மலிவான ரசனையாகவும் - கலை வியாபாரிகளால் விற்கப்படுகின்றனர்.

1949, குறிபார்க்கும் தெலுங்காளப் போராளி

இந்திய மக்களின் விடுதலை வழி — பாட்டாளி வர்க்கத்தின் தலைமையில் ஆயுதந்தாங்கிய விவசாயிகளின் எழுச்சியினால் விடுவிக்கப்படும் கிராமப்புறங்களிலே இருக்கிறது என முழங்கியவாறு 1969இல் பிறந்தது, நக்சல்பாரி இயக்கம் — அதில், விவசாய மக்களுடன் நகர்ப்புற நக்சல்பாரிக் கலைஞர்கள் இணைந்து ஆரம்பித்த ஓர் இலக்கியப் பயணத்தை இங்கே தருகிறார் சுமந்தா பானர்ஜி. நானே சகலமும் என்ற நகர்ப்புற மேட்டிமைத்தனத்தை உதறி, கிராமத்தின் மொழியை, அறிவை, கலையைக் கற்றுக் கொண்டு, தங்களின் அரசியல் இலட்சியத்தை வடிக்கச் செய்த அந்த முயற்சி எந்த வரலாற்றிலும் அழுத்தமாக இதுவரை பதியவில்லை. அந்தப் பயணத்தின் வரலாற்றைத் தருகிறார், பத்திரிக்கையாள சுமந்தா பானர்ஜி.

● ● ●

கலைஞருக்கும் மக்களுக்கும் இடையே, இந்திய நகர்ப்புறப் படைப்பாளிகளுக்கும் நாட்டுப்புற ஏழைகளுக்கும் இடையே ஒரு பெரும் இடைவெளி பெரிய கடல் அளவு விரிந்துவிட்டது. அதைக் குறைக்கவோ, உடைத்தெரியவோ முயற்சிகள் மிகக் குறைவாகவே நடக்கின்றன.

மேற்கத்திய கலை, கலாச்சாரம் நமது கலை, இலக்கியத்தின் மீது மயக்குவலை வீசி வருகிறது; நமது படைப்பாளி அதன் முன்னே பலமிழந்து போய் நிற்கிறான்; அதையே தனது இலக்கியத்திலும் போலி செய்து உருவாக்க முயலும் போது, பெரும்பாலான மக்கள் தன்னைக் காது கொடுத்துக் கேட்பது கூட இல்லை என்பதை உணர்கிறான்; மெல்ல மெல்ல ஒரு சிறு வட்

டத்துக்குள்ளே சுருங்கிப் போகிறான்; அதிலேயே மன நிறைவடைந்தும் போகிறான்.

இதற்கு மாறாக, சமூக உணர்வுள்ள கலைஞனோ மேலும் கடுமையான பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்கிறான். புதிய சமுதாயத்தைப் படைக்க முனையும் ஓர் குடிமகனாகவும், அதே சமயம் தற்போது ஆளும் வர்க்கத்தின் நிறுவனத்துக்குள்ளே சார்ந்தும், முரண்பட்டும் வாழ்பவனாகவும் இருக்கிறான். இதனால் ஒரு வித குற்ற உணர்வு அவனுக்குள்ளே தோன்றுகிறது; இரட்டை உணர்வுகளுக்கு அவன் ஆட்படுகிறான்.

ஒருபக்கம் பாரம்பரியத்தின் நிலைக்களனான நிலப்பிரபுத்துவ கிராமச் சமூகத்தின் அழிவு; மறுபுறம் அதே சமுதாயம் உருவாக்கிய பாரம்பரியக் கலை வடிவங்கள் — புதியனவற்றைப் படைக்க விரும்பும் கலைஞன் இந்த முரண்பாட்டில் சிக்கித் தவிக்கிறான்.

இந்நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வங்காளத்தில் தாகூர் சில பரிசோதனைகளை மேற்கொண்டார். நாட்டுப்புறக் கலை, கலாச்சாரத்தின்பால் ஈர்க்கப்பட்ட அவர் 'பாவல்', 'படியாலி', 'சாரி' போன்ற இசை மெட்டுக்களில் பாடல்களை எழுதினார். இந்தப் பாடல்கள் வங்காளத்தில் உள்ள எல்லா மத்தியதர வர்க்க குடும்பங்களிலும் இன்றும் பாடப்படுகின்றன. இதில் உள்ள வேடிக்கை -

சாந்தி நிகேதனத்திலிருந்து (தாகூர் ஆசிரமம்) ஒரு சில மைல் தொலைவில் உள்ள பிரீடும் மாவட்டக் கிராமங்களில் உள்ள விவசாயிகளுக்கு அந்தப் பாடல்களில் ஒன்று கூடத் தெரியாது. விவசாயிகளுக்குச் சற்றும் சம்பந்தமில்லாத சொற்களும், பாடல் வடிவமும் தான் காரணமாக இருக்க வேண்டும்; அல்லது இப்பாடல்களைப் பாடும் நடுத்தர வர்க்கம் இவற்றைக் கிராமத்துக்குக் கொண்டு செல்லாமல் இருந்ததும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

இவையெல்லாம் விவசாயிகளுக்குப் புரியாது என்று சொல்லித் தப்பித்துவிட முடியாது. நமது நாட்டுப் பாடல்களில் எத்தனையோ நெடிய கதைகள், புராணக் கதைகளை ஒப்பிட்டுச் சொல்லும் உருவகங்கள், பருவகால மாற்றம் - சடங்குகள் - இன்னும் எத்தனையோ தொகுக்கப்படுகின்றன; அவர்களும் எளிதாகப் புரிந்து கொள்கிறார்கள்.

எனவே, இடைவெளி, உயர்ந்த அல்லது தாழ்ந்த கலாச்சார மட்டங்களினால் வருவதில்லை. கிராமங்களில் யதார்த்தத்தை, உலகத்தை அறிந்து கொள்ளும் விதம் வேறாகவும், நகர்ப்புறத்தில் வேறாகவும் இருப்பதால்தான் அந்த இடைவெளி. பள்ளி, கல்லூரிகளில் பெற்ற கல்வியை வைத்துக் கொண்டு மேற்கத்திய இலக்கியத்தை ரசிக்கக் கற்றுக் கொண்டு விட்டோம். ஆனால், நமது நாட்டுப்புறக் கலாச்சாரம் பற்றி நாம் கற்கவில்லை; நாட்டுப்புற யதார்த்தத்திலிருந்து நாம் வெகுதூரம் விலகி இருக்கிறோம்; அது மட்டுமல்ல, அதன் மொழி, கலாச்சாரத்திலிருந்தும் தொலைவில் நிற்கிறோம்.

நகர்ப்புறப் பார்வையாளர்களுக்கு நாட்டுப்புறக் கலைஞர்கள் நிகழ்ச்சிகள் நடத்துகிறார்கள். இதன் விளைவு நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு விபீதமாக இருக்கிறது. முதலில் நாட்டுப்புறப் பாடலின் துரித தாளையத்தை மட்டுப்படுத்தி இந்துஸ்தானி போன்ற இசை முறையின் மந்த கதியைத் தழுவு ஆரம்பித்தார்கள் கிராமிய இசைக் கலைஞர்கள்; நகர்ப்புறப் பார்வையாளர்களைக் கவருவதற்கு சினிமாப் பாடலைப் பாடினார்கள்; நமது கலாச்சாரத்தில் 'சமஸ்கிருத ஆதிக்கம்' (பார்ப்பனிய கலாச்சாரம்) இப்படித்தான்

மலரிடைப் புதைந்த	கந்தகக் குண்டுகள்

ஊடுருவி விட்டது.

இதன் பொருள் - நாட்டுப்புறக் கலாச்சாரத்தை எந்தவிதப் பாதிப்பும் இல்லாமல் பரிசுத்தமாக அருங்காட்சியகப் பொருளைப் போலப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதல்ல. எது தேவையானது? மிக இயற்கையான வளர்ச்சியில், மாற்றத்தில் தற்கால ஓலிகளை, படிமங்களை, சித்திரங்களை இலகுவாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் சமுதாயத்தில் சமூக - கலாச்சாரத் தேவைகளைப் புறக்கணித்தும் கூட வியாபார நோக்கத்தோடு புதுப்புது வடிவ உத்திகளைத் தறிக்கெட்டுப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

நாட்டுப்புற, நகர்ப்புறக் கலாச்சாரங்கள் இணைய வேண்டும். நகர்ப்புறக் கலாச்சாரம், நாட்டுப்புறக் கலாச்சாரத்தைப் பாதுகாக்கும் காவலன் போல நடந்து கொண்டாலோ, நாட்டுப்புறம் மறுதலையாகச் சேவை செய்வது போல நடந்து கொண்டாலோ இரண்டு கலாச்சாரங்களும் எதிரும் புதிருமாகவே இருக்கும்.

என்னும் வரலாற்றிலே சில சமயங்களில் — எடுத்துக்காட்டாக, அரசியல் இயக்கங்களின்போது, அரசியல் எழுச்சிகளின்போது - இரு தரப்பிலிருந்தும் ஒரே வலியுறுத்துக்காக உறவுகள் நெருக்க மாவதைப் பார்க்க முடியும்.

மேற்கு வங்க எடுத்துக்காட்டு ஒன்று: 1859-60-ல் நெல் பயிரைப் புறக்கணித்து, ஆங்கிலேயரின் ஆணைக்கு அடிமைப்பட்டு லாபத்துக்காக அவுரிச் செடி பயிரிட்டார்கள் சிலர். உடனே, அவுரிச் செடி பயிரிடுவோர்க்கு எதிராக விவசாயிகள் போர்க்கொடி உயர்த்தினார்கள். இப்போராட்டத்தை ஆதரித்து எழுதிய ஹரிஷ் முகர்ஜி இறந்த போது விவசாயிகளில் யாரோ சிலர் சேர்ந்து ஒரு சோகப்பாடல் எழுதினார்கள். நாட்டுப்புற நகர்ப்புற இணைப்பாக அப்பாடல் எழுந்தது.

1905-இல் நடுத்தர வர்க்கப் புரட்சியாளர் இளைஞர் குதிராம் போஸ் தூக்கி விடப்பட்ட போது பெயர் தெரியாத ஒரு கிராமத்துப் பாடகர் தியாகிக்கான பாடலை ஆக்கினார். அதன் நேர்த்தியான படிமங்கள் இன்றுவரை கூட மக்கள் மத்தியில் ஒளியோடும், வலுவோடும் நிற்கின்றன.

“பத்து மாதமும் பத்துநாட்களும் போகட்டும். மறுபடி அம்மா நான் பிறந்திடுவேன். என்னை நீ தெரிந்து கொள்ள கழுத்தில் பார் - தூக்குக் கயிற்றின் வடு அழுத்தமாய்ப் பதிந்திருக்கும்.”

1940-களில் கொடிய வங்களாத்துப் பஞ்சம் வந்தது. தெபகா விவசாயிகளின் இயக்கம் அப்போதுதான் விறுகொண்டு எழுந்தது. கம்யூனிஸ்டு கலைஞர்கள் நகரங்களிலிருந்து கிராமப் புறங்களுக்குச் சென்றார்கள்; கிராமத்துப்பாடகர்களுடன் சேர்ந்து கூட்டாகப் பல பாடல்களை எழுதினார்கள்; விவசாயிகளின் துன்ப துயரங்களும், போராட்டங்களும் உயிர்த் துடிப்போடு வடிக்கப்பட்டன.

நாட்டுப்புறம், நகர்ப்புறம் - இரண்டும் உணர்வெழுச்சியோடு, அற்புதமாக இணைந்தது - மார்க்சிஸ்டு - லெனினிஸ்டு கட்சியின் ஆயுதப்புரட்சி எழுச்சியிலே. (இந்த நக்சல்பாரி உழவர் எழுச்சிதான் 'நக்சலைட்' பயங்கரவாத இயக்கம் என்று அரசினால் அவதூறு செய்யப்

செரபண்ட ராஜு

பட்டு வருகிறது.) 1967-ல் நக்சல்பாரி கிராமத்தில் முதல் தீப்பொறி கிளப்பினார்கள் உழைக்கும் விவசாயிகள்.

கூலி ஏழை விவசாயிகளின் உதவியோடு நாட்டுப்புறத்தில் செந்தளப் பிரதேசங்களை எழுப்புகின்ற அந்த அரசியல், ஆயிரக்கணக்கில் நடுத்தர வர்க்கச் செயல் வீரர்களைத் தன் அணியிலே ஈர்த்தது. தங்களை முற்றாக அரசியல் ரீதியில், கலாச்சார ரீதியில் புடம் போட்டுக் கொள்ள, அவர்கள், நக்சல்பாரி இயக்கத்தோடு முழுமையாக இணைந்தார்கள். அரைக் காலவியக் கல்வி ஊட்டப்பட்டுத் தயாரானவர்கள் அதிலிருந்து பிடித்துக் கொண்டு, நலிந்த விவசாயிகளின் பார்வை மூலமாக சமூக அரசியல் யதார்த்தத்தைப் புதிதாக அறிந்துகொண்டார்கள்; ஒருவிதத்தில் பார்த்தால், தங்களது வாழ்க்கையின் பழைய பகுதியை வெட்டி எறிந்தார்கள்.

இயக்கத்தில் இணைந்த நடுத்தர வர்க்கச் செயல் வீரர்கள் தங்களை மாற்றிக் கொண்டதன் காரணமாக அரசியல் தளத்திலும், கலாச்சார தளத்திலும் ஒரு தாக்கத்தை உண்டாக்கினார்கள். மிகச் சிலருக்கே அப்போது உருவான இலக்கியங்கள் பற்றிய பதிவுகள் தெரியும். இயக்கத்தில் பங்கெடுத்தவர்களே பாடல்களை, கவிதைகளை எழுதினார்கள். ஒரு சில சிறிய ஏடுகளில் அவை இடம் பெற்றன; செவி வழியாகவே பல பாடல்கள் பதிவு பெற்றன; கிராமங்களில் அந்தப் பாடல்கள் இன்றுவரை கூடப் பாடப்படுகின்றன.

முதல்தடம் ஆந்திரத்தில் 1960களில் பிறந்தது. ஓர் இளம் கவிஞர் சிரிகாகுளம் மாவட்டப் பகுதிகளில் பண்ணைக்கும், போலீசுக்கும் எதிராக ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டம் நடத்திய விவசாயிகளோடு இணைந்தார்; போராட்டத்தின் மத்தியிலேயே 1969 டிசம்பரில் போலீசால் படுகொலை செய்யப்பட்டார். அந்தப்புரட்சிக் கவிஞர்தான் சுப்பாராவ் பாணிக்கிரகி. இவர் விவசாயிகளின் போராட்டம் பற்றி பல பாடல்களை எழுதிக் குவித்தார்; மிகப் பழைய 'ஜமுக் குலகதா' (இது ஒரு நாட்டுப்புற நாடக உத்தி - மூன்று நடிகர்கள் - பாடல், நடிப்பு மூலம் கதை சொல்வார்கள்.) என்ற நாட்டுப்புறக் கலை வடிவத்தை உயிர் பெறவைத்தார். சிரிகாகுளப் புரட்சி இயக்கம் அதில் பதியப்பட்டது.

இன்னமும் பசுமையாக என் நெஞ்சில் நிற்கும் ஓர் சம்பவம். 1973 சிரிகாகுளப் பகுதியில் ஓர் கிராமத்தில் தங்கியிருந்தேன். விவசாயிகள் வீட்டுச் சிறுவர்கள், சிறுமிகள் சுப்பாராவின் பாடலைப் பாடினார்கள். "சிவப்பென்றால் சிலருக்குப் பயம் பயம்" — அங்கே இங்கே கிடந்த நக்சல்பாரி போன அலுமினியக் குவளைகள், கரண்டிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து தாளம் போட்டுப் பாடினார்கள்; குரலில் ஒரே உற்சாகம்: "சிவப்பென்ற பேரைக் கேட்கும்போதே சிலருக்கு முகமெல்லாம் கறுப்பாக மாறுது இளம்பிள்ளை நெஞ்சமோ என்றுமே மறவாது உடலெங்கும் சிவப்பு நிறம்தானே ஓடுது."

சுப்பாராவ் பாணிக்கிரகியின் மிகச் சிறந்த பாடல்: "கஷ்ட ஜீவிகள் நாங்கள் கம்யூனிஸ்டுகள், துணிந்து நாங்கள் சொல்கின்றோம் மார்க்சிஸ்டுகள் நாங்கள் லெனினிஸ்டுகள்" இந்தியாவெங்கும் உள்ள கம்யூனிஸ்டு புரட்சியாளர்களின் படைநடைப் பாடலாக இருந்து வருகிறது. தற்கால புரட்சித் தெலுங்குக் கவிஞர்களுக்கு முன்னோடியாக சுப்பாராவ்

வாழ்ந்து காட்டினார். அத்தெலுங்குக் கவிஞர்கள் பழமைப் பிற்போக்கினை எதிர்த்தார்கள்; புதிய கவிதை உத்திகளைப் பயன்படுத்தினார்கள். தங்களை 'திகம்பர கவிகள்' (பழமையை உதறி எறிந்தவர்கள் என்ற பொருளில்) என்று அழைத்துக் கொண்டார்கள்.

சிரிகாகுளம் எழுச்சி இவர்களது கவனத்தை புரட்சியின் பக்கம் ஈர்த்தது. அவர்கள் ஜூலை 1970-ல் 'வி-ர-ச-ம்' (விப்பளவ - ரசயிதள - சங்கம்) - புரட்சி கர எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற அமைப்பைத் தொடங்கினார்கள். அடுத்த ஆண்டே அவர்கள் பதிப்பித்த முதல் கவிதைத் தொகுப்பு ஆந்திர அரசாங்கத்தால் தடை செய்யப்பட்டது; ஜூவாலா முகி, நிகிலேஷ்வர், செரபண்டராஜு போன்ற கவிஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள்.

வி-ர-ச-ம் கவிஞர்களில் முன்னோடியாக நின்றவர் செரபண்டராஜு. ஆந்திர உழைக்கும் விவசாயிகளின் புரட்சி அமைப்பான இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட் - வெளினிஸ்ட்) இயக்கத்தில் இணைந்து செயல்பட்ட ஒரே காரணத்துக்காகப் பன்னிரண்டாண்டுகளுக்குச் சிறைவாசம் அனுபவித்தார். சிறை தந்த பரிசான மூளைப் புற்று நோய் காரணமாக 1982 ஜூன்மாதம் இறந்து விட்டார்.

ஏழை விவசாயக் குடும்பத்திலே பிறந்து, கிராமப்புறக் கலாச்சாரத்திலே ஊறி வளர்ந்த செரபண்டராஜு புதிய இலக்கியத் துறைகளில் தேர்ச்சி மிக்கவராக வளர்ந்தார். ஆனால், நக்சல்பாரி உழவர் இயக்கமே அவரை மீண்டும் நாட்டுப்புறத்தோடு இணைத்தது. அரசியல் இயக்கத்தில் முறைப்பட்டு வளர்ந்த போது நிறைய பாடல்களை உருவாக்கினார். அவை ஆந்திரக் கிராமங்களில் இ.பொ.க. (மா-லெ) இயக்கக் கூட்டங்களில் பாடப்பட்டன.

1978-ல் மரணப்படுக்கையிலிருந்து அவர் கைப்பட எழுதிய வரிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இறுதி வரை வாழ்ந்து காட்டினார்: "என் மணிக்கட்டையே நீ வெட்டி எறிந்தாலும் ஏந்திய வாளை நான் எந்நாளும் விடமாட்டேன்!"

நக்சல்பாரி இயக்கம் தொடங்கியதி

லிருந்து இன்று வரை மக்கள் கலாச்சாரத்தைப் பரப்பும் உணர்வுபூர்வமான முயற்சிகள் இடைவிடாமல் செயல்படுத்தப்படுகின்றன; முக்கிய நகரங்களில் கலையும் கலாச்சாரமும் குவிந்துவரும் போக்கிற்கு நேர்எதிராகக் கிராமப்புறத்தை நோக்கி கலாச்சார இயக்கம் திருப்பப்பட்டுள்ளது; கலை, பரந்துபட்ட மக்களுக்காக மாற்றப்பட்டுள்ளது.

பல பாடல்கள் கூட்டுப்படைப்புக்களாகச் சிறையில் தயாரிக்கப்பட்டன. ஒரே அறையில் அடைக்கப்படும் விவசாயிகளும், தங்கள் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள்; அவை வயிரம் வாய்ந்த கவிதைகளாக, பாடல்களாக சிறையின் கதவுகளை உடைத்துக் கொண்டு வெளியேறின. 1970-ல் மேற்கு வங்க மித்ளபூர் சிறையிலே நக்சல்பாரிகள் கூட்டுப்பாடல் ஒன்றைத்

ஆயுத நடவடிக்கை குறித்து விவாதிக்கும் தெலுங்கானாவின் விவசாயப் போராளிகள் - 1949

தயாரித்தார்கள்.

சிறையின் நாலு சுவர்க்குள்ளே காத்திருப்பது கொடுமையானது. அந்த இயலாமையிலிருந்து தொடங்குகிறது பாடல். மெள்ள கிராமத்தின் சூழ்நிலை, வீடுகளில் தாய்மார்கள் கஞ்சி கூட இல்லாமல் தவிப்பது ஆகியவற்றை விவரித்துவிட்டு, மாற்றம் நிச்சயம் என்ற நம்பிக்கை பிறப்பதாக முடிகிறது பாடல்.

"காலியாய்க் கிடக்கிறது அரிசிப் பாளை ததும்புகிறது விழிக்குடம் இதயம் நோகிறது தாயே உன்னை நான் எப்படிக்க காப்பாற்றுவேன்? இனியும் நான் இங்கே இருக்க முடியாது — அதோ

மக்கள் படை செல்கிறது மலைகள் அதிரும் ஒலிகேட்கிறது மாடமாளிகை நொறுங்கும் ஒலிகேட்கிறது இனியும் என்னைக் காத்திருக்க வைக்காதே தாயே

நானும் அங்கே போக வேண்டும் விடியலைக் கீறிச்

சூரியனைக் கொண்டு வர!"

நடுத்தர வர்க்கச் செயல் வீரர்களுக்கு இன்னொரு பிரச்சனை இருக்கிறது. உழைக்கும் வர்க்கத்திலிருந்து வரும் தோழர்களின் துயரங்களைக் காணும் போது தங்களையே ஒருவிதத் தாழ்வு மனப்பான்மையோடு பார்க்கிறார்கள். அந்த வர்க்கத் தோழர்களை நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளும் வரை இந்த இடைவெளி விழுந்து கொண்டேதான் இருக்கும். 'வி-ர-ச-ம்' செயலாளரான வரவரரால் எழுதிய கவிதை வரிகள் அந்தக் கேள்விகளைச் சரியாக எழுப்புகின்றன.

"தொழிலாளி சிந்தும் வியர்வையால் வெளியிடமுடியாத ஓர் உண்மையை

அவனது காலி வயிற்றால் வெளியிட முடியாத ஓர் உண்மையை

அவனது கண்ணீர் வெளியிடமுடியாத ஓர் உண்மையை

அவனது உறுதிமிகக்

கைமுட்டிகள் வெளியிட முடியாத ஓர் உண்மையை

கவிஞரின் பேனா சிந்தும் ஒரு துளி மை என்றாவது வெளியிட முடியுமா?"

நடுத்தர வர்க்கக் கவிஞன் தனது வேரினை இடம் பெயர்த்துப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பக்கம் வைக்கும்போது எப்போதும் தனக்குப் பிடித்தமான கடந்த கால கற்பனைக் கோலங்களை உதறி எறியவே விரும்புகிறான்.

"காதலில் சந்திரனாக வராதே முடியுமானால் சூரியனாக நீ வா - அதில் கொஞ்சம் நெருப்பை அள்ளி

இருண்ட காட்டில்
விளக்கேற்றப் போகிறேன்

காதலில் மலராக வராதே
முடியுமானால்
இடியென நீ வா - அந்த
ஒலியினை வாங்கி
எட்டுத் திக்கும்
போர்ச் செய்தி
முழக்கப் போகிறேன்

நிலவு - ஆறு - மலர் -
தாரகை - பறவை
இவற்றை ஒய்வாகப் பார்க்கலாம்
பின்னால் ஒருநாள்.
ஆனால் இன்றோ
இறுதிப் போர் நடந்து முடியாத
இன்றோ,
தேவை - நம் சேரியில்
புரட்சித் தீ!

இப்பாடலை எழுதியவர் முராரி முகோ
பாத்யாயா. 'இறுதிப் போரில்' அவர்
1970-களில் போலீசால் கொல்லப்பட்
டார்.

நகர்ப்புறச் சூழலில் எழுதப்பட்ட
கவிதைகள் ஒரு போக்கை எடுத்துச்
சொல்லுகின்றன. அதாவது, மேலும்
மேலும் பிரச்சார மொழியில், நடையில்
கவிதையின் அக்கறை பெருகியிருப்பது
தெரிய வருகிறது. சரோஜ்கத்தா (நக்சல்
பாரிப் புரட்சியாளர், கனிஞர்)
1970-களில் கொந்தளித்த நாட்களில்
கட்சி அணிகளுக்கு இது பற்றிச் சில செய்
திகள் சொன்னார்:

“கடந்த காலத்தை மறந்துவிடுங்
கள்; மிகப் பழைய கனிஞர்களை மறந்து
விடுங்கள்; ஆயுதப் புரட்சியை உயர்த்
திப் பிடிக்கும் புதிய போர்க்குணம் மிக்க
கனிஞர்களைப் போற்றுங்கள்.” பண்டை
யப் பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தில்,
கூட்டுச் சமூகத்தின் முழுக்கமாக மொழி
இருந்ததல்லவா. அதே போன்ற செயல்
பாட்டை மொழி இப்போது எடுத்துக்
கொள்கிறது. கூட்டுச் சமூக மதிப்பீடு
களை ஏந்திச் செல்லும் கருவியாகவே
புரட்சிகர முழக்கங்களும், உரை வீச்சுக்க
ளும் அமைய வேண்டும்.

நகர்ப்புறக் நடுத்தர வர்க்கக் கலை
ஞர்கள் இத்தகைய சோதனைகளைச்
செய்தார்கள்; முயற்சி முழுவதும் வெற்றி
யல்ல என்றாலும் நக்சல்பாரி கலாச்சார
இயக்கத்தில் அவை ஆவணம் போல
பயன்பட்டன. இந்திய வரலாற்றில் ஓர்
உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பான நேரத்தில்
உயிர்த்துடிப்பாடு இயங்குவது எப்படிப்
பட்ட அனுபவம் என்பதைச் சித்திக்
கின்ற அளவுக்கு அந்த இயக்கங்கள்
நினைவில் இருக்கும். ஒரே சமயத்தில்
பிரகர எழுத்தாளராகவும் கனிஞர்களாக

**கப்பாரால் பாணிக்கிரியின்
மிகச் சிறந்த பாடல்:**
“கஷ்ட ஜீனிகள் நாங்கள்
கம்யூனிஸ்டுகள், தூணிந்து
நாங்கள் சொல்வின்றோம்
மார்க்சிஸ்டுகள் நாங்கள்
லெனினிஸ்டுகள்”
இந்தியாவிலும் உள்ள
கம்யூனிஸ்டு
புரட்சியாளர்களின்
படை நடைப் பாடலாக
இருந்து வருகிறது.

வும் எப்படிச் செயல்படுவது என்பதற்
குப் பல பரிசோதனைகளும் நடந்துள்
ளன.

அவ்வாறு படைப்பை உருவாக்கும்
போது அழகியல் அவசியங்கள் இரண்
டாம்பட்சமாயின. எல்லா அரசியல்
கொந்தளிப்புக் கட்டங்களிலும், அழகி
யல் மதிப்பீடுகள் நெருக்கடிக்குள்ளா
கின்றன. அந்த மாதிரி நேரங்களில் உரு
வாக்கப்பட்ட படைப்புகளை விமர்சிக்க,
பொதுவாகக் கலைக்குப் பயன்படுத்தும்
அதே விமர்சன அளவு கோல்கள்
தேவையா?

நக்சல்பாரி இயக்கக் கலைஞர்கள் -
ஏடுகளில் பதிப்பித்து வருவதும், பதிப்
பிக்காமல் வாய்மொழி மூலமோ,
பாடலோ மட்டும் செய்தவர்களாயினும்
- நாட்டுப்புற, நகர்ப்புற - இரண்டு கலாச்
சாரங்களிலும், சிறந்தவற்றைக் கிரகித்
துக் கொள்ள முயன்றார்கள்.

அவர்கள் பாட்டாளி வர்க்க நிலை
பாட்டுக்குத் தங்களை மாற்றிக் கொள்
ளும் போக்கில் படைப்பு வேலையில்
உச்சநிலையை எட்டுகிறார்கள். புதிய
வாழ்க்கை முறையை ஏற்கும்போது

**நடுத்தர வர்க்கக்
கனிஞன் தனது வேரினை
இடம் பெயர்த்துப்
பாட்டாளி வர்க்கத்தின்
பக்கம் வைக்கும் போது
எப்போதும் தனக்குப்
பிடித்தமான கடந்தகால
கற்பனைக் கோலங்களை
உதறி எறியவே
னிரும்புகிறான்.**

சில நேரங்களில் தவறாகப் புரிந்து
கொண்டு செயல்பட்டுத் திருத்திக் கொள்
கிறார்கள். இந்த நுணுக்கமான விஷயங்
களும் விவசாயத் தோழர்கள் மற்றும்
தியாகிகளோடு கொண்ட உணர்வெ
ழுச்சி மிக்க பிணைப்புகளும் செழுமை
யாக அவர்களது படைப்புகளில் வெளிப்
பட்டன. குறைபாடுகள் பல இருந்தாலும்
இந்திய வாழ்நிலையை மாற்ற அவர்கள்
எடுக்கும் முயற்சிகளையும், வருங்கால
ஆவணத்துக்காக - போலீசு துப்பாக்கிச்
சூட்டில் கொலை செய்யப்படும் வீரர்க
ளின் முழக்கங்களையும், சிரிகாசும்
விவசாயிகள் சித்திரவதை செய்யப்பட
டும்போது எழுப்பும் துயரமிக்க, கோபா
வேசம் மிக்க வசவுகளையும் - துணிச்ச
லோடு பதிவு செய்வதையும் நாம் மறக்க
முடியாது.

அவர்களது கவிதையை பாடலை
நாம் கேட்கும்போது இரண்டு உலகங்க
ளுக்கு மத்தியில் முன்னும் பின்னும்
போய் வருகிறோம்.

பட்டினியால் வாடும் விவசாயி,
சமூகச் சடங்குகள், மலைவாழ் மக்களின்
திருவிழாக்கள், கொடில்லாப் போராட்
டங்கள், போலீசு வெறியர்களால் நாச
மாக்கப்பட்ட கிராமங்கள், ரத்தம்
தோய்ந்த வயல்வெளிகள், நகர்ப்புற
இளைஞர் மாணவர்களின் உலகம், சிறை
உடைப்புகள், 'போலீசுடன் மோதல்'
என்ற நாடகத்தின் பின்னே புரட்சியாளர்
களைப் படுகொலை செய்வது - இவை
மட்டுமல்ல; நகர்ப்புறக் கவிதை வடிவத்
தின் சந்தங்கள், மலைவாழ் மக்களின்
பறை ஒலியோடும், சந்தால் பழங்குடி
மக்களின் போர்ப்பறை முழக்கத்தோடும்
இவர்களது கவிதைகளில் இணைந்து
கலப்பதைப் பார்க்கலாம். மண்ணைத்
தோண்டும் கொந்தாளங்களின் ஒலி
களை நாம் கேட்கலாம்; எரியும் கந்தகத்
துளின் மணத்தை நுகரலாம்.

“மலரிடைப் புதைந்த கந்தக்
குண்டுகள்” - ஷஹான் என்ற ஜெர்மா
னிய இசைப்பாடலாகிரியன் பயன்ப
டுத்திய சொற்கள் இவை. போலந்து
தேசிய இன எழுச்சிகளின் போது
சோபின் என்ற இசையறிஞன் எழுதித்
தயாரித்த போலிஷ் நாட்டுப்புற நாட்
டிய இசையை இப்படி வருணித்தார்
ஷஹான்.

ஆங்கில மூலம்: “The Truth Unites”
("உண்மை ஒற்றுமைப்படுத்தும்" -
மாத ஏடு) தமிழில் : இராசவேல்
"புதிய கலாச்சாரம்", ஏப். '86 இல்
வெளியிடப்பட்ட கட்டுரையின் மறு
வெளியீடு.

இறுதியாக, மரண தண்டனைத் தீர்ப்பை வாசித்து, பேனா முனையை உடைத்தான் வெள்ளைக்கார நீதிபதி.

"என் தாய் நாட்டுக்காகச் சாவதை விட வேறென்ன பெருமை எனக்குக் கிட்ட முடியும்" என்று அந்த வழக்கு மன்றமே அதிரும் வண்ணம் முழங்கினான் ராம் முகம்மது சிங் ஆசாத்.

ராம் முகம்மது சிங் ஆசாத் என்கிற அந்தப் பெயரே விசித்திரமாக இல்வையா!

உத்தம்சிங் என்பது அவனது பெற்றோர் வைத்த பெயர்! அவன் தனக்குத் தானே, தனது அடையாளமாக, தனது இலட்சியப் பயணத்திற்காகச் சூட்டிய பெயர்தான் ராம் முகம்மது சிங் ஆசாத்!

இந்த இரண்டாயிரமாவது ஆண்டு அவனது நூற்றாண்டு. ஒருபுறம் புரட்சிகரக் கொளையாளியாகவும் தியாகியாகவும் மறுபுறம் சித்தபிரமை பிடித்தவன் - பயங்கரவாதியாகவும் வரலாறு அவனைப் பதிவு செய்திருக்கிறது.

பஞ்சாப் மாநிலம் முழுவதும் அவன் நாட்டுப்புற வீரதீர நாயகனாகவும், தேசபக்த விடுதலைப் போராளியாகவும் போற்றப்படுகிறான்.

இந்து மதவெறிப் பாசிஸ்டுகள் உட்பட இந்திய தேசிய வாதிகளும் சீக்கியத் தீவிரவாதிகளும் போலிக் கம்யூனிஸ்டுகளும், போலி சோசலிஸ்டுகளும் கூட அவனுடைய பாரம்பரியத்துக்கு உரிமை கொண்டாடுகிறார்கள்.

ஆனால் உத்தம்சிங் தனக்குத் தானே சூட்டிக் கொண்ட ராம்முகம்மது சிங்ஆசாத் என்கிற பெயரும் தேசிய விடுதலைக்கு அவன் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்ட புரட்சிப்பாதையும் புரட்சிகர நடவடிக்கையும் அவர்களது உரிமைக் கோரல்களை உதறி எறிகின்றன. அவன் உண்மையான, நாட்டுப் பற்றுமிக்க பொதுவுடைமைப் புரட்சிப் போராளி என்பதையே நிறுவுகின்றன.

அவன் நினைவை, இலட்சியத்தைப் போற்றும் முகமாக "ராம் முகம்மது சிங் ஆசாத் என்கிற உத்தம் சிங்" என்கிற திரைப்படம் இப்போது வெளிவருகிறது.

"அரசின் உத்திரவுக்குக் கட்டுப்பட்ட அதிகாரியாக ஜெனரல் டயர் தன் கடமையை நிறைவேற்றினார். எனவே, அவர் மீது பழி போட்டுத் தண்டிப்பதை நான் விரும்பவில்லை."
- காந்தி

இந்திய மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை மறுக்கும் ரௌலட் சட்டத்தை எதிர்த்து, 1919 பைசாகி பண்டிகை நாளன்று, பஞ்சாபின் அமர்தசரசு நகரின், நாற்புறமும் மதில்கள் சூழ்ந்த ஜாலியன் வாலாபாக் மைதானத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் கூடினர். அதன் ஒரே நுழைவாயிலை அடைத்துக் கொண்டு நின்ற 90 போலீசுக்காரர்களையும் குண்டுகள் தீரும்வரை சுடும்படி உத்திரவிட்டான் வெள்ளைக்காரத்தளபதி ஜெனரல் டயர்.

"துப்பாக்கி ரவைதீரும்வரை சுடும்படி உத்திரவிட்டேன். இன்னும் குண்டுகள் இருந்திருந்தால் மேலும் சுட்டிருப்போம். பிரிட்டிஷ் அரசை எதிர்ப்பவர்களுக்கு இதுதான் கதி என்று பாடம் புகட்டவே அப்படிச் செய்தேன்" என்று திமிரோடு விசாரணை மன்றத்தில் சொன்னான் ஜெனரல் டயர்.

"அரசின் உத்திரவுக்குக் கட்டுப்

பட்ட அதிகாரியாக ஜெனரல் டயர் தன் கடமையை நிறைவேற்றினார். எனவே அவர்மீது பழிபோட்டுத் தண்டிப்பதை நான் விரும்பவில்லை" என்று ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலைக்கு வக்காலத்து வாங்கியவர்தான் இன்று தேசபிதாவாகப் போற்றப்படுகிறார்.

அன்று ஜாலியன்வாலாபாக் படுகொலையைத் தன் கண்முன்னால் கண்டு துடித்தவன் தான் உத்தம்சிங் என்ற 19 வயது இளைஞன். அன்று 300 பேர் கொல்லப்பட்டதாகப் பத்திரிகைகள் எழுதின. 2000 பேராவது இருக்கும் என்பது தான் மக்களின் நினைவில் நிற்கிறது.

இந்தப் படுகொலைக்கு நேரடிக்காரணமானவர்கள் இருவர். ஒருவன், கொலைப்படைக்குத் தலைமையேற்ற தளபதி டயர். மற்றவன் அதற்கு உத்திரவிட்ட பஞ்சாப் மாநில ஆளுநராக இருந்த மைக்கேல் ஓ. டயர். இவ்விருவரையும் கொன்று பழிதீர்ப்பது என்று சபதம் மேற்கொண்டான் உத்தம் சிங். நீதி, சமத்துவம் பல்வேறு மதத்தவர்களிடையே சகோதரத்துவம் ஆகியவற்றை இலட்சியமாகக் கொண்ட உத்தம்சிங் அமெரிக்காவிலும் கனடாவிலும் வாழ்ந்த இந்தியர்களால் துவங்கப்பட்ட இந்திய கேதார் கட்சி (இந்தியப் புரட்சிக் கட்சி)யில் இணைந்தான்.

இந்து - இசுலாமிய - சீக்கிய ஒற்றுமை விடுதலையைக் குறிக்கும் வகையில் ராம்முகம்மது சிங் ஆசாத் என்று பெயர் சூட்டிக் கொண்டான். "மதத்தின் பெயரால் என்மக்களிடம் இருந்து என்னைப் பிரிப்பது என்னையே துண்டாக வெட்டுவதாகும்" என்று சொன்னான். தென் ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா வழியாகப் பயணமான அவன் 1933 இல் பிரிட்டனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

உத்தம்சிங்கின் இலக்குகளில் ஒருவனான ஜெனரல் டயர் காந்தியின் வக்காலத்து, காலனிய அரசின் பாராட்டு - பரிசு பெற்று பதவி உயர்வு பெற்று லண்டன் திரும்பி, பின்னர் வாத நோயால் இறந்தான். இன்னொரு இலக்கான பஞ்சாப் ஆளுநராக இருந்த மைக்கேல் ஓ. டயர் பதவி ஓய்வு பெற்றிருந்தான். உத்தம் சிங் அவனது மாளிகையில் பணியாளாகச் சேர்ந்தான். இரகசியமாகப் பலிவாங்கினால் எஜமான் - பணியான் தகராறாகக் கருதப்படும். அரசியல் காரணம் மறைக்கப்படும் என்பதால் தகுந்த தருணத்திற்குக் காத்திருந்தான்.

அந்நாட்களில் இலண்டன் நகரம் நாஜி விமானப் படையினால் எப்போதும் தாக்கப்படும் என்ற அச்சத்தால் இராணுவக் கெடுபிடியில் நிறைந்திருந்தது.

உத்தம்சிங் நூற்றாண்டு விழா:
அகிம்சையின் துரோகம்
வன்முறையின் தியாகம்

அத்தனையையும் மீறி பக்கிங்காம் அரண்மனைக்கு மிக அருகே இருந்த அரங்கத்தில் துப்பாக்கியுடன் நுழைந்த உத்தம்சிங் நூற்றுக்கணக்கானோர் முன்னிலையில் ஓ. டயரைச் சுட்டு வீழ்த்தினான்.

“நீண்ட 21 ஆண்டுகளாக இப்படிப் பழிதீர்க்க முயன்று வருகிறேன். என் பணி நிறைவேறியதற்காக நான் ஆனந்த மடைகிறேன். இது என் கடமை” என்று முழங்கினான். கதிகலங்கிப்போனது ஆங்கிலேயக் காலனிய அரசு.

சுபாஷ் சந்திரபோஸ், உத்தம்சிங்கைப் பாராட்டினார். பின்னாளில் இந்தியாவில் தனது பரம்பரை ஆட்சியை நிறுவிய நேரு வருத்தம் தெரிவித்தார். இன்று தேசபிதா மகாத்மா என்றெல்லாம் போற்றப்படும் காந்தி தீர்மானமாகக் கண்டித்தார்.

பீகார், செளரிசெளராவில் போலீசு நிலையத்தை தாக்கி, 22 போலீசுக்காரர்களைக் கொன்ற விவசாயிகளின் வீர எழுச்சி உட்பட பல ஆங்கில எதிர்ப்புப் போராட்டங்களைக் காட்டிக் கொடுத்த தேசத்துரோகி காந்தியிடமிருந்து வேறென்ன எதிர்பார்க்க முடியும்?

மாவீரன் பகத்சிங், ராஜ்குரு, சுகதேவ் போன்றவர்களின் தியாகப்பாரம்பரியத்தில் ஊறிப் போனவன் உத்தம்சிங். காந்தி - இர்லின் ஒப்பந்தத்தின் போது பகத்சிங், ராஜ்குரு, சுகதேவைத் தூக்கிலிட சம்மதம் தெரிவித்தவர் காந்தி. “அந்தப் பையன்களைத் தூக்கலிடுவதாக இருந்தால் கராச்சி காங்கிரசு மாநாட்டுக்கு முன்னரே தூக்கிலிடுவதுதான் நல்லது” என்று இர்லின் பிரபுவுக்கு கடிதம் எழுதினார் காந்தி. ஆங்கிலேய அரசு அதை ஏற்று நிறைவேற்றிய பிறகு, காராச்சி மாநாட்டுக்கு வந்த காந்தி, பட்டேலை எதிர்த்து, “பகத்சிங்கைக் கொன்றவரே திரும்பிப்போ” என்று ஆத்திரத்துடன் பொங்கி எழுந்தனர், மக்கள்.

அப்படிப்பட்ட காங்கிரசு வீரதீரச் செயலை எப்படி வரவேற்கும்? நேருவின் நெருங்கிய அந்தரங்கத் தரகன் கிருஷ்ணமேன். தன்னை ஒரு கம்யூனிச அனுதாபியாகக் காட்டிக் கொண்டு கம்யூனிசத்தையே கொச்சைப்படுத்தியவன். “அறியாமல் - மனபேதலிப்பால் செய்துவிட்டேன்” என்று முறையிடும் படி உத்தம்சிங்கு யோசனை கூறினார் இந்த கிருஷ்ணமேன். மன்னிப்புக் கேட்டு தூக்குத் தண்டனையில் இருந்து தப்பிக்கும் யோசனையைக் கோபாவே சத்துடன் நிராகரித்தான், உத்தம்சிங்.

இவ்வாறுதான் பகத்சிங் பாரம்பரியத்தில் பஞ்சாப் முழுவதும் ஒரு வீரதீரநாயகனாகவும் தியாகியாகவும் உருவா

“நீண்ட 21 ஆண்டுகளாக இப்படிப் பழி தீர்க்க முயன்று வருகிறேன். என் பணி நிறைவேறியதற்காக நான் ஆனந்தமடைகிறேன். இது என் கடமை”
- உத்தம்சிங்

னான். அவன் இங்கிலாந்தில் தூக்கிலிடப்பட்டு பென்டான்வில்லா சிறையில் புதைக்கப்பட்டான்.

முப்பது ஆண்டுகளுக்குப்பின் அவனது உடல் தோண்டி எடுக்கப்பட்டு இந்தியா கொண்டு வரப்பட்டது. பஞ்சாப் முழுவதும் மரியாதையுடன் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்ட அவனது சவப்பெட்டி, உத்தம்சிங் பிறந்த சுனாம்கிராமத்தில் புதைக்கப்பட்டு அவனது தியாகத்தைப் போற்றும் நினைவுச் சின்னமும் எழுப்பப்பட்டுள்ளது.

“இது ஒரு பழிவாங்கும் சித்திரம் அல்ல. எந்த வகை ஒடுக்குமுறையானாலும் அதை எதிர்த்துப் போராடுவது பற்றிய ஒரு திரைப்படம்” என்கிறார் அதன் இயக்குநர் சித்தார்த்.

உத்தம் சிங் ஒரு பயங்கரவாதி அல்ல. சம்பந்தமில்லாத, அப்பாவிய மக்களின் உயிருக்கு அவமரியாதை செய்வதுதான் பயங்கரவாதம். உத்தம்சிங்கும் பகத்சிங்கும் இலக்கை நோக்கிய, வரம்புக்குட்பட்ட வன்முறையை நம்பிய அதேசமயம் பரந்துபட்ட மக்களைத் திரட்டுவதை முக்கியமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

தியாகி பகத்சிங்கின் பெயரை சீக்கிய - காலில்தானி பயங்கரவாதிகள் கேடாகப் பயன்படுத்துவதற்கு எதிராகச் செய்திப் படமொன்றை ஏற்கனவே ஆனந்தபட்டவர்த்தன் எடுத்திருந்தார். தியாகி உத்தம்சிங்கின் புகழையும் அவர்

கள் கேடாகப் பயன்படுத்துவதை எதிர்த்திட இத்திரைப்படம் உதவும் என்கிறார் இதன் திரைக்கதை - உரையாடல் ஆசிரியர்.

இந்தியத் திரைப்படங்கள், குறிப்பாக இந்தி சினிமாக்கள், தனிநபர் காரணங்களுக்காக வெறுமனே வெறியும் ஆத்திரமும் பொங்கும் இளைஞனைக் கதாநாயகனாகச் சித்தரிக்கின்றன. குரூரமான காட்சிகள், வன்முறைக்காக வன்முறை என்பதே சினிமா வியாபாரிகளின் கரு.

ஆனால் உத்தம்சிங்கின் கதையோ, நாட்டின் மாறுபட்ட பண்பாடுகளை மத நம்பிக்கைகளையும் மதிக்கும் அதேசமயம் நாட்டு விடுதலை சமத்துவம் என்கிற தியாக உணர்வு மிக்க விடுதலைப் போராளியின் உண்மை வரலாறு. ஆக்கபூர்வமான சமுதாய மாற்றத்திற்கும், நீதிநிலைநாட்டுவதற்கும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வன்முறை நியாயமானது. அவசியமானது என்று வாழ்ந்து காட்டினார் உத்தம்சிங்.

பகத்சிங், உத்தம்சிங் போன்ற போராளிகளின் புரட்சிப் போராட்டங்களால் நிறைந்ததுதான் இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாறு. சிப்பாய்க் கலவன் எனப்படும் முதல் இந்திய சுதந்திரப் போர், செளரிசெளரா உழவர்களின் பேரெழுச்சி, சிட்டகாங் ஆயுதக் கிடங்குச் சூறையாடல், பகத்சிங், குதிராம் போஸ், உத்தம் சிங் போன்றவர்களின் புரட்சிகர சாகசங்கள் முதல், தபால் - தந்தி ஊழியர்கள் மற்றும் மாபெரும் கடற்படை எழுச்சி என்று இலட்சக்கணக்கான மக்களின் இரத்தத்தால் சிவந்ததுதான் இந்திய விடுதலைப் போராட்டப்பாதை.

ஆனால் “கத்தியின்றி, இரத்தமின்றி” காந்தியின் சத்தியாகிரகமும் அகிம்சையும் நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் வாங்கித் தந்ததாக ஏறக்குறைய எண்பது ஆண்டுகளாகப் பொய்ப்பிரச்சாரம் நடக்கிறது. பகத்சிங், உத்தம்சிங் போன்றவர்கள் புரட்சிப் போராளிகளாக வாழ்ந்தபோது அவர்களை இழித்தும் பழித்தும் பேசி, காட்டிக் கொடுத்தும், அவர்களைத் தூக்கிலிட ஆதரவு தெரிவித்தும் துரோகம் செய்தவர்கள்தான் காந்திய தேசியவாதிகள். ஆனால் இன்றோ அவர்களைப் பூசை அறைத் தெய்வங்களாக்கி “தேசபக்தி”ப்பாயிரம் பாடுகிறார்கள்.

பகத்சிங் - உத்தம்சிங் போன்றவர்கள் மதச்சார்பற்ற, பொதுவுடைமைப் புரட்சியாளர்களாக வாழ்ந்தார்கள் என்கிற உண்மையை மூடிமறைத்து அவர்களுக்குக் குடுமியும் நாமமும் சாத்தி இந்துத்துவ தேசியவாதிகளைப்போல

பகத்சிங்

ராஜ்குரு

சுகதேவ்

அவர்களைச் சித்தரிக்கிறார்கள் ஆர். எஸ்.எஸ் பாசிச மத வெறியர்கள்.

வெள்ளையரின் நேரடி ஆட்சியின் போது இருந்ததைப் போலத்தான் இன்றும் ஆயுதமேந்தாமலும், புரட்சிகர வன்முறையில் இறங்காமலும் உழைக்கும் மக்கள் தாக்குரிய நியாயத்தையும் வாழ்வுரிமையையும் நிலைநாட்டவே முடியாது. வேலை வாய்ப்பு கேட்டுப் போராடிய பார்வையற்ற பட்டதாரி இளைஞர்கள் மீது கூட போலீசை ஏவி தடியடி நடத்துகிறது அரசு. ஒன்பது, பத்து வயது சிறுவர்கள் மீதும் 65 வயதுக்கும் மேலான மூதாட்டி மீதும் கூட "தடா" எனப்படும் ஆள்தூக்கிச் சட்டத்தை ஏவி சிறையிலடைக்கிறது, அரசு.

"இன்னொரு ஜாலியன்வாலாபாக்" என்று எத்தனை மக்கள் திரள் படுகொலைகளைத்தான் சொல்வது? பீகாரில் ஆர்வால் நகர மைதானத்தில் கூடிய கூலி ஏழை விவசாயிகளைச் சூழ்ந்து கொண்டு தோட்டா தீரும் வரை சுட்டுப் பொசுக்கினர். நாகபுரியில் மந்திரியிடம் மனுக்கொடுக்கப்போன ஆதிவாசிகளை முற்றுகையிட்டு தடியடி நடத்தி நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவரைக் கொன்றனர். பம்பாயில் அம்பேத்கர் சிலைக்கு செருப்பு மாலை போட்டு அவமரியாதை செய்ததை எதிர்த்து மறியலில் ஈடுபட்ட தாழ்த்தப்பட்டவர்களைக் கண்மண் தெரியாமல் சுட்டுக் கொன்றனர். உத்திரப்பிரதேசத்தில் சிமெண்ட் ஆலைகளைத் தனியார்மயமாக்குவதை எதிர்த்துப் போராடிய தொழிலாளர்கள் பெருந்திரளாகக் கொல்லப்பட்டனர். இதோ, நெல்லையில் மாவட்ட ஆட்சியரிடம் மனுக்கொடுக்கப்போன மாஞ்சோலைத் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களை அடித்து நொறுக்கி தப்பி ஓட வழியின்றி தாமிரவருணி ஆற்றில் தள்ளி பெண்கள்,

குழந்தை உட்பட 17 பேரைக் கொன்றனர்.

இந்த "ஜாலியன்வாலாபாக்" படுகொலைகளுக்கு நியாயம் பெறவேண்டாமா? இதற்கெல்லாம் பகத்சிங், உத்தம்சிங் பாதையில் பயணப்படுவதா? இல்லை, விசாரணைக்கமிசன் கஸ்துடைப்புகளை ஏற்பதா? சத்தியாகிரகம், அகிம்சை வழி என்று ஏமாந்து நிற்பதா?

சத்தியாகிரகம், அகிம்சை என்பதெல்லாம் உண்மையில் பத்தம்பசலித்த மானபம்மாத்து. இந்தச் சமுதாயத்தின் சட்டபூர்வமான, அதிகாரபூர்வமான ஒழுங்குமுறையே ஆயுதந்தாங்கிய, பயிற்சி பெற்ற, வன்முறை - பயங்கரவாத நிறுவனங்களால்தான் நிலை நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. சாதி, மத, இன, மொழி, வர்க்க ஒடுக்குமுறைச் சுண்டலுக்கு எதிராகக் கேள்விகேட்டு தனிநபராகவோ, குழுவாகவோ பெருந்திரளாகவோ மக்கள் எழுந்தபோதெல்லாம் அந்த அரசு வன்முறை ஏவிவிட்டபட்டு பயபீதி விதைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அதிகாரி, போலீசுக்காரன், நீதிபதி, இராணுவச் சிப்பாய் எல்லாருமே நடை, உடை, பாவனை, தோற்றம், பேச்சு செயல் எல்லாவற்றிலும் சாதாரணமக்களிடமிருந்து அந்நியப்பட்டு, அச்சுறுத்தும் நோக்கத்துடன் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இப்படி ஒட்டுமொத்த அரசு அமைப்பே வன்முறையாக வடிவம் எடுத்துள்ள அதேசமயம், அதற்கெதிராக உணர்ச்சிவசப்பட்டு ஒரு குடிமகன் நியாயங்கேட்டு சுட்டு விரலை உயர்த்தினால் கூட பயங்கரவாத, தீவிரவாத முத்திரை குத்தப்பட்டு, கேள்விமுறையின்றி கொல்லப்படுகிறான்.

"பகத்சிங், உத்தம்சிங் வாழ்ந்த காலம் அந்நியர் ஆட்சி இருந்தது. ரெளலட் சட்டம் போன்ற கொடிய ஆள்தூக்

கிச் சட்டங்கள் இருந்தன. அவர்கள் ஆயுதம் ஏந்தினர்; எதிரிகளைப் பழிதீர்த்துத் தியாகிகளாயினர். இன்று ஆயுதந்துக்கவோ, வன்முறையில் ஈடுபடவோ அவசியமில்லை. மக்கள் ஜனநாயக பூர்வமாகவே தமது கோரிக்கைகளை அடையலாம். ஆகவே, அகிம்சைவழியும் சத்தியாகிரகமும் சரியானது" என்று பத்தம்பசலிகள் போதிக்கின்றனர்.

பகத்சிங், உத்தம்சிங் வழியிலேபோய் நாடு உண்மையான சுதந்திரத்தை அடைந்துவிடக்கூடாது என்றுதான் காந்தி - நேரு - ஜின்னாக்கள் ஆங்கிலேயக் காலனிய ஆட்சியாளர்களுடன் ஒப்பந்தம் போட்டுக் கொண்டு அதிகாரத்தைக் கைமாற்றிக் கொண்டு போலி சுதந்திரத்தைப் பெற்றார்கள். அதனால்தான் இருநாடுகளின் மீதும் ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலும் ஒடுக்குமுறையும் தொடர்கிறது. அவர்களின் வாரிசுகள் நாட்டை மறுகாலனியாக்கும் துரோகத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

அன்று ஒரு ரெளலட் சட்டம்தான் இருந்தது. இன்று "தடா", "பொடா", "மிசா", "மினிமிசா", தேசியப் பாதுகாப்புச் சட்டம், அரசு துரோகச் சட்டம் என்று பல கருப்புச் சட்டங்களும் "ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை"யைப் போன்ற பல மக்கள் திரள் படுகொலைகளும் நீடிக்கின்றன. அன்று பகத்சிங்குகளும், உத்தம்சிங்குகளும் சட்டப்படியாவது விசாரித்துத் தூக்கிலிடப்பட்டனர். இன்றோ, போலீசின் மோதல் என்கிற பெயரில் கேள்விமுறையின்றி நேரடியாகவே போராளிகள் படுகொலை செய்யப்படுகின்றனர்.

ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலைகள் மூலம், பகத்சிங் ராஜ்குரு, சுகதேவ் போன்றவரைத் தூக்கிலிட்டதன் மூலம் விடுதலைத் தீயை அணைத்துவிடலாம் என்று ஆங்கிலேயர்கள் கனவு கண்டனர். ஆனால் உத்தம்சிங்குகள் உதித்தனர். அதுபோலவே புதிய ஜனநாயகப் புரட்சிக்காகவும், தேசிய இனவிடுதலைக்காகவும் ஆயுதம் ஏந்தியுள்ள போராளிகளைப் படுகொலை செய்யாததன் மூலம் விடுதலை - புரட்சித் தீயை அணைத்துவிட ஆளுவோர் எத்தனிக்கின்றனர். ஆனால் போராளிகள் மடிந்து கொண்டும் புதிதுபுதிதாகப் பிறந்து கொண்டும் இருக்கிறார்கள். இறுதி இலட்சியம் ஈடேறும்வரை இந்த வரலாறு நீடிக்கும்.

■ சாத்தன்.

ஐயா! ஐயா! டாக்டர் ஐயா! உரத்த சப்தத்துடன் யாரோ வாசல் கதவைப் பிடித்து உலுக்குவது கேட்டது. நேரம் நள்ளிரவை நெருங்கி கொண்டிருந்தது. பதினொரு மணிக்குத் தான் மருத்துவ ஆலோசனை அறை வேலைகளை முடித்துவிட்டு, இரவுச் சாப்பாட்டிற்குப் பின் ஏதோ ஒரு புத்தகத்தினைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். இரவு படுப்பதற்கு தாமதமாக செல்வது எனக்கு வழக்கமாகிவிட்டது. மார்கழி குளிர் காரணமாக பாப்பாவிற்கு ஏற்பட்டுள்ள ஆஸ்துமா, அவளின் தூக்க மிள்மையே மனைவியையும் விழிப்புடன் வைத்திருக்கச் செய்தது. எனவே வாசல் குரலுக்கு எந்த எதிர்ச் செயலுமின்றி புத்தகத்தினுள் ஆழ்ந்திருந்த என்னை என் மனைவி உசுப்பினாள்.

“வாசல் யாரோ கத்துறாங்க கேக் குதுல்ல போய் பாருங்க இந்தச் சனியன் வேற இருபிகிட்டே இருக்கு முழிச்சிக்கப் போவது.”

“இரு இரு, புத்தகத்துவ அடையாளம் வைக்கிற அட்டைய காணோம். இந்த பக்கத்த முடிச்சிட்டுப் போறேன்” என்றவாறு அந்தப் பக்கத்தை முடிக்காமலே புத்தகத்தை மூடினேன்.

கதவைத் திறந்து விளக்கைப் போட்டவாறு வாசல் நோக்கி முன்னேறினேன். வெளி விளக்கை எரியவிட்டவுடன் “யாரது?” என்றேன். “ஐயா, ஆம்பட்டங்க, காலவை ஆசுபத்திரிக்கு வந்தோங்க. இப்ப சரம் தாங்கலங்க அதான் அழைச்சிகிட்டே வந்தேன்” என ஒரு பெண்ணின் குரல் கேட்டது.

நான் கதவைத் திறந்து அவர்களை உள்ளே அழைத்தேன். ஆணும் பெண்ணுமாய் நன்றாகத் தெரிந்த முகங்கள். ஆனால் பெயர் ஞாபகம் இல்லை. அழுக்கான சேலை குளிர்ந்த காதுகளை மூக்காடாய் தலைக்கு சுற்றி போர்த்திருந்தாள். அவளது கணவன், முகம் மட்டும் தெரியும் வண்ணம் ஒன்றோ, இரண்டோ அழுக்குப் போர்வைகளைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தார். அதையும் மீறி குளிராலும், காய்ச்சலாலும் அவர் பற்கள் கிட்டித்துக் கொண்டிருந்ததையும், உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருப்பதையும் உணர முடிந்தது.

உட்கார்ச் சொன்னேன். முடியாமல் வாசல் பெஞ்சிலேயே படுத்துவிட்டார்.

“காலவைதான்மா ஆஸ்பத்திரியில் பார்த்து மருந்து எழுதிக் கொடுத்தேன். அதுக்குள்ள என்ன?” என்றேன், சற்று எரிச்சலுடன். கிராமத்து மக்களுக்கு இப்படித்தான். காய்ச்சலோ வாந்தியோ, வயிற்றுப் போக்கோ அப்படியே மருந்து கொடுத்தவுடன் மாறிவிட வேண்டும். இதனால்தான் டாக்டர்களைவிட பூசாரி

கள் எளிதில் ஏமாற்றித் திரிகிறார்கள்.

“இல்லைய்யா, ஆசுபத்திரி மாத்திரல கேக்கலய்யா, சரம் தாங்கல”

“எத்தனை நாளா சரம் இருக்கு?”

“நேத்திலேருந்து தாங்க.”

“நேத்திலேருந்துதான். கவலைப்படாதீங்க” என்றவாறு வெப்பமானியை வைத்து உடல் வெப்பத்தைப் பரிசோதித்தேன். காய்ச்சல் 104° இருந்தது. “ஒரு நாள் சுரத்திற்கு ரொம்ப பயப்பட வேண்டாம். இந்த பனியில வைரல் கிருமியால் கூட ஃபுளு ஜூரம் வரும். அதனால் காய்ச்சல் மாத்திரையை மட்டும் விடாம குடுங்க.” என்றேன்.

“ஆசுபத்திரி மாத்திர வேண்டாங்க நீங்க வேற குடுங்க” அந்தப் பெண்ணின் வாதம் எனக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. அப்போதுதான் உற்றுப் பார்த்தேன். “எந்த ஊரு, ஆம் பட்டமா, உங்க பேரு என்ன பஞ்சவர்ண மா?” என்றதும் அந்தப் பெண் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் “ஆமாய்யா.. போன மாசம் மார்ல சீழ்வச்சி நீங்கதானே ஆபரேசன் பண்ணி விட்டீங்க. எம் புருஷனையும் எப்படியாவது காப்பாத்துங்க” என்றாள்.

இப்போதுதான் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. மிகவும் ஏழ்மை நிலையில் உள்ள ஒரு விவசாய குடும்பம். தாய்ப்பால் கொடுக்கும் இப்பெண், குழந்தையை வீட்டில் விட்டுவிட்டு வயலுக்கு களை எடுக்க செல்வதும், அவசர அவசரமாக திரும்பியவுடன், அழுக்கையும், வியர்வையையும் பொருட்படுத்தாமல் ஏணையில் ஒண்ணுக்கு ஈர்த்துடன் கிடக்கும் பிள்ளையை மாறோடு அணைத்துக் கொண்டதன் காரணமாகவோ என்னவோ வலது மார்பகத்தில் சீழ்கட்டி ஏற்பட்டிருந்தது. மார்பகத்திற்கு பிரத்தியேகமான கவனிப்பு தேவை என்பதாலும், கூச்சம் காரணமாகவும் வேறு மருத்துவரிடம் போகுமாறு பரிந்துரைத்தேன்.

“நன்னிலத்துக்கும். திருவாரூருக்கும் போனோம். ஆனா முன்னூறு, நானூறு ஆவுச்சுகிராங்க. அதனால் திரும்பிட்டோங்க” என்றவாறு மறுநாளே என்னிடம் வந்தார்கள். நாளே சிகிச்சை அளிக்க நேர்ந்தது. கிட்டத்தட்ட அரை

விட்டருக்கும் மேல் சீழ் எடுக்கப் பட்டது. சுகாதார நிலையத்திலேயே தொடர் சிகிச்சையளித்து நலமானது.

“அதுசரி இந்த குளிர்வயும், பனியிலயும், இருட்டுல ஆம்பட்டத்துலருந்து வயலுக்குள்ள நடந்து வந்துக்கிறீங்கனே விளக்கு ஒன்னும் எடுத்துக்கிட்டு வரலயா? இரண்டும் சிள்ளை குழந்தைகளாச்சே யார்கிட்ட விட்டுட்டு வந்தீங்க?” என்றவாறு ஊசிக் குழாயில் மருந்தினை எடுத்து நோயாளியை நோக்கி நகர்ந்தேன். பாவம் அவர் நோயினால் பேச இயலாதவாறு இருந்தார்.

சட்டென்று அந்தப் பெண்ணின் குரல் கரகரப்பானது. கமறும் குரலில் “நல்லா இருக்கனுங்க நீங்க. உங்க கை பட்டதுமே நல்லாயிடும். வீட்டுல பிள்ளைங்கள பார்த்துக்க யாரு மில்ல. ரெண்டையும் தூங்கப் போட்டுட்டு ஓடியாந்துட்டேன். சீக்கிரம் போவனுங்க.” என்றதும் எனக்கு மனது உடைந்து போனது.

ஏனெனில் அது அந்த பெண்ணின் ஒற்றைக் குரலாய் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஓராயிரம் ஏழை விவசாயத் தொழிலாளிகளின் குரலாகத்தான் ஒலித்தது. நள்ளிரவில் நண்டும் சிண்டுமாய் இரண்டு குழந்தைகள், ஆதரவற்ற நிலையில், எவர் உதவியுமின்றி, வயலுக்கு நடுவினுள்ள ஒரு குடிசையில் விட்டு விட்டு, இருட்டில் நினைவு தப்பிய கணவனை சிகிச்சைக்கு அழைத்து வரும் நிலைமையை நினைத்துப் பார்ப்பவர்களுக்குத்தான் அந்தக் கொடிய நிலை புரியும். நான் ஏதும் பேசாமல் ஊசி போட்ட பின் மருந்துச்சீட்டை எழுதிக் கையில் கொடுத்தேன்.

“மாத்திரைக்கு என்ன பண்ணுவீங்க? புத்தகரம் போயில்ல மாத்திரை வாங்கணும்?” என்றேன். புத்தகரம் என் வீட்டிலிருந்து சுமார் அரை கிலோ மீட்டர் தூரம் இருக்கும்.

அதற்குள் அந்தப் பெண் தட்டுத் தடுமாறி முந்தானையின் முடிச்சை அவிழ்த்து அதற்குள்ளிருந்து கசங்கிய ஒரு ஐந்து ரூபாய் நோட்டை எடுத்து என்னிடம் நீட்டியவாறு சற்று கூச்சத்துடன் “இதாங்க ஐயா இருக்கு வைச்சுக்குங்க, மாத்திரை காலவை வாங்கிக்கிறோம். கையில பணமில்லீங்க. அறுப்பு கிறப்பு ஆரம்பிச்சாத்தான் கைல காசு

சி ப் ரோ பி ளா க் ச கி ன்

சிவசுப்ரமணிய ஜெயசேகர் மருத்துவார்

இருக்கும். காலவை ஆருகிட்டயாச்சும் கடன் வாங்கி மாத்திரை வாங்கி குடுத்துர்றேங்க."

மார்க்குழி மாதத்தில் குளிர் மட்டுமல்ல, வறுமையும் சேர்ந்தல்லவா இவர்களை வாட்டுகிறது. தை பிறந்தால் வழிபிறக்கும் என்பதில் விவசாயிகளின் வாழ்க்கையும் ஒளிந்துள்ளதோ என்றவாறு மேசையிலிருந்து பாராசிடமால் மாத்திரை சிலவற்றை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்து "பரவாயில்லமா காச அப்புறம் வாங்கிக்கிறேன் இந்த பணத்தை வைச்சு காலவை முதல்ல மருந்து வாங்கிக் கொடுங்க" என்றேன்.

குளிராலும், நன்றியுணவர்வாலும் நடுங்கும் கைகளை இருவரும் கூப்பினர். கணவரைத் தாங்கியவாறு அப்பெண் நடக்க ஆரம்பித்தாள். இதற்குள் என் மனைவி பொறுமை இழந்து வாசல் வரை வந்து விட்டாள். "நடுராத்திரில் என்ன அங்க ஒரே பேச்சு? சட்டுபட்டுன்னு பார்த்து அனுப்பிவிட்டு வரக் கூடாதா?" என லேசாகச் சீறினாள்.

"நீ பாட்டுக்கு லைட்ட அணைச்சிட்டு தூங்க வேண்டியது தானே!" என்றேன். "எவ்வளவு நேரம்? எனக்கு பயமா இருக்குல்ல. லைட்ட போட்டா பாப்பா முழிச்சிக் குறா," என்றவாறு என் மனைவி முன்னால் நடந்தாள். என்ன பயம் இவளுக்கு? இவளுடைய பயமும், அந்தப் பெண்ணின் பயமின்மையும்...

அடுத்த சில தினங்களுக்கு வாழ்க்கை வழக்கம்போல் கழிந்தது.

அந்தப் பெண்ணையும் அவள் கணவனையும் மறந்து போனேன்.

ஒரு வாரம் சென்றிருக்கலாம். ஒரு நாள் நான் மருத்துவமனையில் பணியில் இருந்தபோது ஒரு கட்டை வண்டியில் இருந்து அதே நோயாளியை இறக்கினர். மெதுவாக கைத்தாங்கலாகக் கொண்டு வந்து மருத்துவமனை முன் உள்ளிருந்த பெஞ்சில் படுக்க வைத்தனர். அதற்குள் மருத்துவ ஊழியர்கள் பதறிக் கொண்டு வந்தனர். "ஏம்பா அப்படி வெராந்தாவுல படுக்க வைக்க வேண்டியதுதான்" என்றார் கம்பவுண்டர்.

"வாந்தி வயித்தால் கேசுகளை உள்ள கொண்டு வந்து போட்டா யாரு கழுவுறது" என முணுமுணுத்தார் துப்புரவாளர்.

இதற்குள் அந்தப் பெண் இடுப்பிலிருந்த குழந்தையை அணைத்தவாறு, "சார் நீங்கதான் அவர காப்பாத்தணும் ரொம்ப புண்ணியமா போவும் உங்களுக்கு" என்று தரையில் விழுந்து கும்பிட எத்தனித்தாள். நான் தடுத்தவாறு "இருங்கம்மா அவசரப் படாதீங்க பார்ப்போம்" என்றேன். அதற்குள் வண்டியோட்டி மாடுகளை அவிழ்த்துக் கட்டிவிட்டு உள்ளே வந்தவர் "இந்தா... நீ போ வெளில, ஐயா இருக்காங்கல்ல, எல்லாம் பார்த்துக்குவாங்க" என்றார்.

நான் அவரிடம், "இவரு பேரு என்னாங்க?" என்றேன், "பள்ளிச்சாமிங்க" என்றார். "பழனிச்சாமி நாக்க நீட்டுங்க?" என்றேன் நோயாளியிடம், மிகவும் பலவீன

மாக நாக்கை நீட்டினார். நாக்கு உலர்ந்து, வெள்ளை படிந்திருந்தது.

உடலைத் தொட்டேன். உடல் கொதித்தது. "ஐயிரம்தானா. வேற ஏதும் இருக்கா?" என்றேன். குழந்தையுடன் மீண்டும் அப்பெண் உள்ளே நுழைந்தாள். கண்களிலிருந்து வழிந்து கொண்டிருந்த நீரை பழைய வெளுத்த நைலக்ஸ் புடவைத் தலைப்பில் துடைக்க முனைந்தாள். நைலக்ஸ் அவளது கண்ணீரை உள் வாங்க மறுத்தது.

"நீங்க ஊசி போட்டு ரெண்டு நாளைக்கு நல்லா இருந்ததுங்க. அப்புறம் சுரம் வந்து உடல் செரிக்கல ஒரே வாந்தி. சீதம் சீதமா வயித்தால் வேற போவதுங்க" என்றார்.

நான் வயிற்றில் கை வைத்துப் பரிசோதித்தேன். கல்லீரலும், மண்ணீரலும் வீங்கிப் பெருத்திருந்தது. டைப்பாய்டு காய்ச்சலாக இருக்கவேண்டும் எனினும் பலரைப் போல் நான் வழக்கமாக டைப்பாய்டு நோய்க்கு என உள்ள குளோரோபிளினிகால் மருந்தினை பரிந்துரைப்பதில்லை. எதற்கும் டைப்பாய்டு நோய் என தீர்மானிக்கும் 'வைடால்' இரத்தப் பரிசோதனை செய்ய வேண்டும். நோயாளியின் பொருளாதாரம் அதற்கு இடம் கொடுக்க வேண்டுமே, எனவே குளோரோபிளினிகால் மருந்தினை கொடுக்க தீர்மானித்து, வார்டில் படுக்கச் செய்து சிரை வழி நீர்மம் மருந்துகளும் அளித்தேன்.

வசதியற்ற மருத்துவமனையிலும் அந்த மருத்துவம் அவர்களுக்கு மகத்தானதாக பட்டிருக்க வேண்டும். ஆயினும் நோயாளிக்கு காய்ச்சல் குறையவே இல்லை. காய்ச்சல் ஏறி ஏறி இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. எனவே 'வைடால்' பரிசோதனை செய்ய தீர்மானித்தேன்.

துணைக்கு யாருமற்று அனாதரவாக நிற்கும் பெண்ணிடம் இதைக் கூறுவதற்கே எனக்கு கஷ்டமாக இருந்தது.

"இதப்பாரும்மா டைப்பாய்டு காய்ச்சல் மாதிரி தெரியுது. ஆனா அதுக்கு மருந்து கொடுத்தும் கேட்க மாட்டேங்குது. இரத்தம் எல்லாம் டெஸ்ட் பண்ணித்தான் பார்க்கணும். நீங்க ஏதாவது பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிக்கிட்டு போங்க அல்லது ஒரு ஐம்பது ரூபாய் ஆகும். ஒரு ரத்த டெஸ்ட் மட்டுமாவது பண்ணுங்க" என்றேன். அப்பெண்ணின் குழந்தைகள் இருவரும் அங்குள்ள வேப்ப மரத்தடியில் ஒளிந்து பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

கண்களில் நீர்மல்க "கொஞ்சம் இருங்க வரறேன்" என்றவாறு வேப்ப மரத்திற்குப் போய் சின்னவனைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு பெரியவ

வெளிவந்து விட்டது:
மக்கள் கலை இலக்கியக் கழகத்தின்
பத்தாவது பாடல் ஒலிப்பேழை

பாரடா உனது மானிடப் பரப்பை...

— பாரதிதாசன் பாடல்கள் —

ஒலிப்பேழை தேவைப்படுவோர், புதிய கலாச்சாரம்
மற்றும் ம.க.இ.க. கிளைகளுடன் தொடர்பு கொள்க

னுக்கு முதுகில் ஒரு அடி கொடுத்து இழுத்துக் கொண்டு நகர்ந்நான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் பணத்துடன் வந்தான் அப்பெண். அந்தக் 'கதையைக்' கேட்பதற்கு என் மனம் இணங்கவில்லை. இரத்தம் எடுத்துக் கொடுத்த னுப்பிப் பரிசோதனை செய்தேன்.

சோதனை 'டைபாய்டு நோய்' என் பதை உறுதி செய்தது. எனக்குள் குழப்பம், பின்னர் ஏன் குளோரோம்பினிகால் வேலை செய்யவில்லை? மருந்து எதிர்ப்பு குணம் ஏற்பட்டிருக்குமோ? கவலையுடன் புத்தகங்களை ஆராய்ந்தேன். சமீபத்திய மருந்துவ ஆய்வு இதழ் ஒன்று சிக்கியது. இதழ் விவாதத்திலிருந்த முக்கிய விஷயம் - Drug resistant typhoid-Danger in India - இந்தியாவில் அபாயம் - மருந்து எதிர்ப்பு டைபாய்டு நோய்"

வழக்கமான மருந்துகளுக்கு பதிலாக கிளாக்சோ நிறுவனம் இவ்வகை நோய்களுக்கு புது மருந்தினைக் கண்டு பிடித்துள்ளது. 'சிப்ரோபிளாக்சசின்': இது ஒருவகை குயினோலின் வகை மருந்து என விளக்கங்கள் நீண்டன. உதவிக்காக திருவாரூரில் எம்.டி., படித்த மருத்துவரைத் தொடர்பு கொண்டேன். அவர் இதனை உறுதிப்படுத்தினார்.

"இந்த மருந்து லேட்டஸ்டா இப்பத்தான் வந்திருக்கு சிவா. இது கிளாக்சோ அறிமுகப்படுத்தியிருக்காங்க. ஆஸ்பத்திரியில கிடைக்கிறதில்லை. மாத்திரை ஒன்று 28, முப்பது ரூபாய் வரும். நீங்க சொல்ற நிலைமையில இருக்கிற பேஷண்டுக்கு ஐ.வி.யாத்தான் கொடுக்கிறது நல்லது. ஐ.வி. மருந்து 125 ரூபாய் ஆகும்" என்றார்.

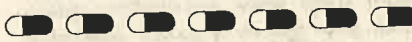
எனக்குத் தலை சுற்றியது. குழந்தை

களுக்கும் தனக்கும் தலைக்கு எண்ணெய் தேய்க்கக்கூட வழியில்லாத அந்தப் பெண்ணிடம் எப்படிக்கூறுவது?

வேறு வழியில்லாமல் அந்தப் பெண்ணை அழைத்து விவரமாக விளக்கம் கூறினேன். "குறைந்தது மருந்துக்கே 1000 ரூபாய் ஆகும். உங்க கஷ்டம் எனக்குத் தெரியும். நம்ம ஊரு கவர்மெண்டு ஆஸ்பத்திரியிலயெல்லாம் இன்னும் அந்த மருந்து வரலயாம். அதனால் நீங்க எதுக்கும் காரைக்கால் ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போங்க. அங்க இருக்கலாம். என்னால முடிஞ்சத எல்லாம் நான் செஞ்சுட்டேன்" என்றவுடன் அந்தப் பெண் தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்தாள்.

மறுநாள் காலை வண்டி கட்டிக் கொண்டு அதே ஆள் வந்தான். நான் அந்தப் பெண்ணை ஏறிட்டு நோக்க அஞ்சி வண்டியோட்டியிடம் "எப்படி கொண்டு போகப் போறீங்க; காரைக்கால் தானே?" என்றேன்.

"இல்லங்கசார் அந்த பொண்ணு

நான் அந்தப் பெண்ணை ஏறிட்டு நோக்க அஞ்சி வண்டியோட்டியிடம் "எப்படி கொண்டு போகப் போறீங்க; காரைக்கால்தானே" என்றேன்.

"இல்லங்க சார். அந்தப் பொண்ணு ஒரு ரெண்டுங்கெட்டான். சொந்த பந்தமும் யாருமில்லை, நீங்களே முடியாதுன்ன பிறகு என்ன செய்யிறது.

வீட்டுக்குத்தான் கொண்டுபோறோம்."

என்றார்.

ஒரு ரெண்டாங்கெட்டான். சொந்தபந்தமும் யாருமில்லை, நீங்களே முடியாதுன்ன பிறகு என்ன செய்யிறது. வீட்டுக்குத்தான் கொண்டு போறோம்."

எனக்குள் மண்டைக்குள் ஏதோ வெடிப்பது போல இருந்தது. எளிதில் குணமாகும் இந்த நோயை இப்படிச் சிக்கலாக்கியது யார்? அவர்கள் மீது அரசு என்ன நடவடிக்கை எடுத்தது? சிக்கலான நோய்க்கு ஏன் ஒரு பன்னாட்டு நிறுவனம் மட்டுமே மருந்து தயாரிக்க வேண்டும்? ஏன் அவர்களே விலையை நிர்ணயிக்கவேண்டும்?

இரண்டு நாட்கள் கழித்து பழனிச்சாமி வீட்டிலேயே இறந்து போன செய்தி வந்தது.

பத்துநாள் கழித்து கருமாதிப் பத்திரிக்கை கொடுக்க சிலர் வந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் என்னிடம் 'பழனிச்சாமிக்கு என்ன விவாதி சார்' என்றார்.

நான் அவர் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லாமல் விட்டு விட்டேன்.

பின்குறிப்பு: டைபாய்டு நோய்க்கு மருந்தாகும் 'குளோரோம்பினிகால்' எனும் மருந்து ஏனோ பலனளிக்காத நிலையில், ஒரு சில பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மாற்றாக 'சிப்ரோபிளாக்சசின்' மருந்தினைக் கண்டுபிடித்து அறிமுகப்படுத்தின. அறிமுகமாகும் முதல் 5 ஆண்டுகளுக்கு ('காட்' ஒப்பந்தத்திற்கு முந்திய நிலை) கம்புரிமை உண்டு என்பதால் மிக அதிக விலையில் விற்பனைகொள்ளை லாபம் அடித்தனர். இச்சம்பவம் நடந்து 10 அல்லது 15 ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கும். அப்போது இம்மருந்து வாங்க இயலாமல், அந்நோய்க்குப் பலியான ஏழைக் கூலி விவசாயி ஒருவரின் சோகமே இக்கதை.

இளையராஜா லண்டன் சென்று சிம்பொனி இசை அமைத்து பற்றி மட்டும் நமக்குத் தெரியும். ஆனால் சிம்பொனி இசையின் தோற்றம், பின்னணி அதன் மதச்சார்பற்ற தன்மை ஆகியவை நமக்குத் தரப்படவில்லை. இவ்விசையைப் பற்றி சில செய்திகளை முன்பு எழுதிய இதழில் வெளியிட்டிருந்தோம். தற்போது இதைப் பற்றி பேராசிரியர் செ.அ.வீரபாண்டியன் அவர்களின் விரிவான ஆய்வுக் கட்டுரையிலிருந்து சுருக்கித் தருகிறோம்.

மனிதன், சமூகம், இயற்கை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தோன்றியதே இசையாகும். மனிதர் தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொள்வது (Expression) தொடர்பான சில தேவைகளின் அடிப்படையில் இசை தோன்றியது என்ற கருத்தை மேற்கத்திய இசை அறிஞர் டேவிட்டி. பாய்டன் முன்வைக்கிறார். எனவே மனித சமூக வரலாற்றுடன் பின்பிணைந்தது இசை வரலாறு என்பது தெளிவாகிறது. இசை வரலாறு என்பது இசை பற்றிய அறிவின் வரலாறு. இசை வடிவங்களின் வரலாறு, இசை உள்ளடக்கங்களின் வரலாறு ஆகிய அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாகும். சமூக வரலாற்றில் செல்வாக்குப் பெற்ற இசை வடிவங்களை, அவை தொடர்பான இசை அறிவை, உள்ளடக்கத்தை ஆராய்ச்சி செய்வது சமூக ஆய்வுக்குத் துணை புரிவதாக அமையும்.

இந்தப்பின்னணியில் மேற்கத்திய இசையில் புகழும் செல்வாக்கும் பெற்ற 'சிம்பொனி' என்ற இசைவடிவம் இங்கு ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகிறது. உலக அளவில் இன்றும் போற்றப்படுகிற இந்த இசை வடிவத்தின் சில இசைக்கூறுகள் இன்று தமிழ்நாட்டு இல்வங்களின் கதவு ஒலிகளில் (door bells) சொகுசுக்கார் ஒலிகளில் (Car horns) வெளிப்படும் அளவுக்கு செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது. இத்தகைய புகழ் பெற்ற சிம்பொனியானது மேற்கத்திய செவ்வீசையாக (Western classical music) அடையாளம் பெற்றுள்ளது.

● ● ●

கி.பி 18 ஆம் நூற்றாண்டில் மேற்கத்திய சமூக வரலாற்றில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவையாக பிரெஞ்சுப் புரட்சியும், சிம்பொனி இசையும் இடம் பெற்றுள்ளன.

பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு முன்னர் குறிப்பிடத்தகும் சமூக மாற்றப்போக்குகளாக, ஐரோப்பாவில் தேசிய உணர்வுகளின் எழுச்சிக்கு வித்திட்ட போக்குகளாக, கிறித்துவப்பாதிரிகளின் செல்வாக்கிற்கும், 'லத்

தீன்' என்ற மொழி ஆதிக்கத்திற்கும் எதிரான போக்குகள் அடையாளம் காணப்படுகின்றன. அரசர்களுக்கும் மேலான அதிகாரத்தை, செல்வாக்கை கிறித்துவப் பாதிரிகள் பெற்றிருந்தனர்.

கிறித்துவச் சமயச் செல்வாக்குப் பெற்ற லத்தீன் மொழியின் ஆதிக்கத்திற்கும், அன்று செல்வாக்குடன் இருந்த தேவாலய இசை (Church music) ஆதிக்கத்திற்கும் எதிரான போக்குகள், பிரெஞ்சு மற்றும் இத்தாலிய இசைகளில் கி.பி 14 ஆம் நூற்றாண்டில் வெளிப்பட்டன. பிரான்ஸ் நாட்டில் குயிலாம் தாமசாத் (Guillame de Machaut) எனும் இசை அறிஞர் தமது தாய் மொழியான பிரெஞ்சு மொழியில் மதச்சார்பற்ற (Secular) கருத்துக்களை உள்ள

தக்கது.

மேற்கத்திய இசையில் இத்தகைய மதச் சார்பற்ற (Secular) இசையில் வளர்ச்சியானது சமூக மேல் தட்டுப் பிரிவின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்ததோடு இடைநிலை மற்றும் அடித்தட்டு மக்களின் உரிமைக் கான போராட்டத்தின் வெளிப்பாடாகவும் அமைந்தது. அதாவது பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கான துவக்க அறிஞர்களாக இவை வெளிப்பட்டன. இடைக்காலம் (Middle Ages) என்ற கட்டத்திலிருந்து மறுமலர்ச்சிக்காலம் (Renaissance) என்ற கட்டத்திற்கு மாறிய காலகட்டத்தில் இத்தகைய மாற்றங்கள் இசைத் துறையில் நடந்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும். ஓவியம் உள்ளிட்ட பிற பண்பாட்டுத் துறைகளிலும் இத்தகைய போக்கு வெளிப்பட்டது.

16 - ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் தேசியக் கூறுகளின் வளர்ச்சியும், கிறித்துவ மதத்தில் புராட்டஸ்டண்ட் பிரிவின் தோற்றமும் முக்கிய நிகழ்வுகளாகும். அச்சிடும் முறைவந்த பிறகு இசைக் குறியீடுகளை அச்சிடத் துவங்கியதால் இசையின் வளர்ச்சிக்கு அது பெரும் துணை புரிந்தது.

16 - ஆம் நூற்றாண்டில் தனி மனித வெளிப்பாடாகிய 'தனிக்குரல்' (Solo Voice) இசையானது நரம்பிசைக் கருவியைத் (lute) துணையாகக் கொண்டு செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கியது. பாதிரிகள், பிரபுக்கள் நிலையிலிருந்து கீழ்த்தட்டு மக்களை, தனி மனிதனை முக்கியத்துவப் படுத்தும் போக்குகள் வெளிப்படத் தொடங்கின. குமுலிசை, நரம்பிசை, தொடு விரலிசைக் (Keyboard) கருவிகள் இக்கால கட்டத்தில் வளர்ந்தன. இவற்றுள் 'லூட்' (Lute) கருவி ஐரோப்பா முழுவதும் செல்வாக்கு பெற்ற இசைக் கருவியாக இருந்தது. இக்கால கட்டத்தில் தோன்றிய வாயலின், வாய்ப்பாட்டு இசை அமைப்பில் துணையிசையாக மட்டுமின்றி, சில பகுதிகளில் தனித்து இசைக்கும் வகையில் கருவியிசையாகவும் செயல்பட்டது. 'கன்செர்டோ' (Concerto) என்று அடையாளப்படுத்தப்பட்ட இம்முறையே கன்செர்ட் (Concert) என்ற பின்னாளைய அரங்கிசை வடிவிற்கு முன்னோடியாக அமைந்தது.

17 - ஆம் நூற்றாண்டில் ஜெர்மனியில் நடந்த மதப்போர்களும், இங்கிலாந்தில் நடந்த உள்நாட்டுப் போரும் (Civil war) இரண்டு நாடுகளையும் அரசியல், பொருளாதாரம் ஆகிய இரண்டு துறைகளிலும் பலனளிப்படுத்தின. இதே காலகட்டத்தில் மேற்கத்திய இசை பிரான்சிலும் இத்தாலியிலும் வளர்ச்சி பெற்றன. மறுமலர்ச்சிக்கு

சிம்பொனியின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

- முனைவர் செ. அ. வீரபாண்டியன்

டக்கமாகக் கொண்டு பல்லிசைக் கருவியிசையில் (Polyphonic) 'சான்சன்' (Chanson) என்ற இசை வடிவத்தில் பழமையான தாள இசைக் கூறுகளை வளர்த்தெடுத்து மேற்கத்திய இசை வரலாற்றில் இடம் பெற்றார். மதச்சார்பற்ற இசை வடிவமாக சான்சன் அடையாளம் காணப்பட்டது.

அதே போல் இத்தாலியின் கன் பார்வையற்ற இசை அறிஞர் பிரான்சிஸ்கோ லன்தினி (Francesco Landini) தமது தாய் மொழியான இத்தாலி மொழியில் மாத்ரிகல் (madrigal) இசைக் கூறினை மதச்சார்பற்ற இசையாக வளர்த்தெடுத்தார். மாத்ரிகல் என்பது நாட்டுப்புறப் (rustic) பாடல் இசைவடிவம் ஆகும். இதே இத்தாலியும் பிரான்சும் தான் சிம்பொனி இசைத் தோற்றத்தின் மூல இசைக் கூறுகளை வழங்கிய நாடுகளாகும் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்

(Renaissance) எதிரான போக்கு இசை, ஓவியம் உள்ளிட்ட துறைகளில் ஏற்பட்டு, அமைதியற்ற (restless) உணர்வுகள் வெளிப்படத் தொடங்கின.

இதனால் 'பரோக்' (baroque) என்ற கலை, இசையிலும் ஓவியத்திலும் இந்த உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தத் தொடங்கியது. இசைக் கருவிகளைத் தனித்து ஒலிக் கச் செய்யும் போக்கு செல்வாக்கு பெற்றது. 'ஓபெரா' (opera) எனும் இசை நாடக வடிவம் தோன்றி வளர ஆரம்பித்தது. இத்தாலியில் தோன்றிய இந்த இசைவடிவம் ஐரோப்பா முழுவதும் செல்வாக்குப் பெற்றது. கூட்டிசை (Harmony) யும் இக்கால கட்டத்தில் வளர்ச்சி பெற்றது. பண்பு மாற்றம் (Modulation) என்ற இசைத்திறனும் இக்காலகட்டத்தில் வளர்ச்சி பெற்றது. சொனாட்டா (Sonata) என்ற முக்கிய இசை வடிவமும் இக்கால கட்டத்தில் தான் தோன்றி வளர்ந்தது. பிற்காலத்தில் தோன்றிய சிம்பொனி இசையில் இது முக்கியப் பங்கு ஆற்றியது.

18 ஆம் நூற்றாண்டு என்பது அறிவை (Reason) முதன்மைப்படுத்தி வடிவொழுங்கும் (Formalism) பகுத்தறிவும் (rationalism) செல்வாக்குப் பெற்ற காலமாகும். அப்போது வால்ட்டேர், ரூசோ, போன்றோர் அரசையும் மதத்தையும் கடுமையாக விமரிசித்தனர். செல்வாக்கும் வசதியும் பெற்ற 'பூர்ஷ்வா' (bourgeois) எனும் முதலாளி வர்க்கம், பொறுப்பற்ற திறமையற்ற அரசை வீழ்த்தி, தமது செல்வாக்கை நிலைநாட்டத் துடித்தது.

பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் எழுச்சியும், செல்வமும் இசை கற்பித்தல், (advent of the musical amateur) தொழில் ரீதியிலின்றி இசையார்வத்தில் கச்சேரி வழங்கல் ஆகிய போக்குகளை உருவாக்கின.

பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் நேரடித் தாக்கமாக மக்களுக்கான இசை உருவானது. புரட்சிக் காலத்தில் நடந்த கொடுமைகளும் விடுதலை முயற்சிகளும் இசையின் உள்ளடக்கத்தில் வெளிப்பட்டன. அரசர்கள் பிரபுக்கள் ஆதரவு நீங்கி பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் ஆதரவு இசைக்குக் கிட்டியது. அரசவை இசைக் கலைஞர்கள் அரசுப் பணியாளர்களானார்கள். காத்தல், நகைச்சுவை, பொழுது போக்கு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய சிறிய கட்டமைப்பினைக் (Small structure) கொண்ட 'ரொகோகோ' (Rococo) என்ற இசை வடிவம் செவ்விசை சொனாட்டா வாக (Classic Sonata) ஜே.எஸ்.பாக் (J.S. Bach) மற்றும் சி.பி.இ.பாக் (C.P.E. Bach) ஜே.சி.பாக் (J.C. Bach) போன்றோரால் வளர்க்கப் பெற்றது. சிம்பொனியின் படைப்பாளர்களான ஹைடன் (Haydn) மொசார்ட், (Mozart) போன்ற இசை மேதைகள் தோன்றுவதற்கான சிம்பொனியின் காலம் துவங்கியது.

இத்தகைய முயற்சிகளின் தொகு

விளைவாக 'சிம்பொனி' என்ற இசைவடிவம் கனியும் காலம் நெருங்கியது.

சிம்பொனியின் தோற்றம் கலப்புருத் (mixed origins) தோற்றமாகும். இத்தாலிய 'ஓபெரா' (opera) இசை நாடகத்தில் 'சின் போனியா' (Sinfonia) என்ற இசைவடிவம் பயன்படுத்தப்பட்டது. பின்னாளில் இது இசை நாடகத்திலிருந்து விடுபட்டு கச்சேரி இசை (Concert) யானது. வேகம் - தாமதம் - வேகம் (fast - slow - fast) என்ற இசைப் பண்பு இதன் தனித்தன்மையாகும். பிரான்சில் கோசெக் (Gossec) போன்றோரும், இங்கிலாந்தில் ஜே.சி. பாக் மற்றும் பாய்ச்சி (Boyce) போன்றோரும் சிம்பொனியின் தோற்றத்திற்கு பங்களித்தவர்கள் ஆவர்.

ஆனால் சிம்பொனியின் தாயகம் என்ற பெருமை ஜெர்மனி மற்றும் ஆஸ்திரியாவையே சாரும். ஜெர்மனியிலும் ஆஸ்திரியாவிலும் சிம்பொனி இசை உருவாக்கத்திற்கான பரிசோதனை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டவர்களில் பிரான்ஸ் ஜோசப் (1732 - 1809) உட்பகாங் அமெதியூ

மேற்கத்திய இசையில் இத்தகைய மதச் சார்யற்ற இசையின் வளர்ச்சியானது சமூக மேல் தட்டுப் பிரிவில் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்ததோடு இடைநிலை மற்றும் அடித்தட்டு மக்களின் உரிமைக்கான போராட்டத்தின் வெளிப்பாடாகவும் அமைந்தது.

(1756 - 1791) முக்கியமானவர்கள். ஆனால் ஹைடனும் மொசார்ட்டும் சிம்பொனி இசைக்கு முதல் முதலாக முழுமை வடிவம் (first peak of perfection) கொடுத்தவர்கள் ஆவர்.

தனி இசைச் சுரங்கள் அல்லது இசை அளவீடுகள் (measures) ஆகியவை தாள மாறுபாடு அழுத்தத்திற்கு (rhythmic syncopation) உட்படுத்தப்பட்டன. தனிச் சுர இசை (Melody), கூட்டிசை (harmony), ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட தனிச்சுர இசைகள் ஒரே நேரத்தில் இசைத்தல் (Counter point) போன்ற நுட்பங்கள் சிம்பொனி இசையில் பயன்படுத்தப்பட்டன.

1750 க்குப் பின் உருவான பியானோ இசை சிம்பொனியில் நெறிமுறைக்குட்பட்ட பிரிவுகளில் வெளிப்பட்டது. செவ்வியல் செல்வாக்குப் பெற்ற காலத்தில் முன்னர் குறிப்பிட்ட சமூக வரலாற்றுப் பின்னணியில் அன்றைய சமூக இசைத் தொழில்

நுட்பங்களை அகப்படுத்தி, மனித மன உணர்வுகளைப் பிரதிபலித்த சிம்பொனி இசை வடிவம் செல்வாக்குப் பெற்றது. பிரபுக்கள், அரசர்கள் ஆதரவு என்ற நிலையிலிருந்து, பிரெஞ்சுப் புரட்சியால் வலிமை பெற்ற நடுத்தர பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் ஆதரவு இசைக்குக் கிட்டியது. முதலாளித்துவம் வளர்ச்சி பெறும் கட்டத்தில் மக்கள் நுகரும் சந்தைப்பொருள் (commodity) நிலையை இசை அடையும் காலம் அப்போது நெருங்கியது என்று கூறலாம்.

செவ்வியல் காலம் முடிந்து, 19 ஆம் நூற்றாண்டில் கற்பனைக் (Romantic) காலம் தொடங்கியது. இசைச் சந்தை அறிமுகம் ஆனது. இதனால் வியாபார இசை நாடகம் (Commercial opera) வளர ஆரம்பித்தது. அரசர்கள் மற்றும் பிரபுக்களைச் சார்ந்து பின் பூர்ஷ்வா - நடுத்தர - வர்க்கைச் சார்ந்து வளர்ந்த இசை, காசு கொடுத்து டிக்கெட் வாங்கும் தகுதியுள்ள மக்களைச் சார்ந்து வளர ஆரம்பித்தது. இசைக் கல்வி பரவலானது. பாரம்பரிய வடிவங்களும், நெறிமுறைகளும் தமது முக்கியத்துவத்தை இழந்து, புதிய பரிசோதனைகளுக்கு உள்ளாயின. தனிமனிதன் தொடர்பான இயற்கை தொடர்பான அத்தீதக் கற்பனைகள் கலை இலக்கியத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றன. சிம்பொனி இசையிலும் இந்த மாற்றம் பிரதிபலித்தது.

தனிமனித வெளிப்பாட்டு உணர்வுகள் தூண்டப்பட்டதால் வழக்கத்திற்கு மாறான (unusual) அத்தீதக் கற்பனைகளை உந்தியது. தனிச்சுர இசை இயக்கத்தன்மையில் புதிய இசை வண்ணங்களைப் பெற்று வளர்ந்தது. சிறந்த, புதிய கூட்டிசை உருவானது. தனியாக கருவியிசை (Solo) ஒலிப்பதும் சிறப்பு இடம் பெற்றது. கருவிகளில் இசையெழுப்புவதிலும் புதுமை ஏற்பட்டது.

செவ்வியல் கால சிம்பொனி இசை வளர்ச்சியில் மொசார்ட் பங்காற்றியது போல், சிம்பொனி இசையை கற்பனைக் காலக் கட்டத்தில் லுட்விக் வான் பீத்தோவன் வளர்த்தெடுத்தார். புதிய சமூகச் சூழலுக்கு ஏற்ற மன தைரியத்தை இவர் கொண்டிருந்ததால், மனித உரிமைகள் பற்றிய புதிய கருத்துக்களை, கலைஞரின் உயர்ந்த நிலை தொடர்பான புரட்சிகர சிந்தனையும் இவருக்கு இருந்தன. கடவுளை இவர்தனக்குச் சமமாக நினைத்ததாக இவரைப் பற்றிய ஒரு குறிப்பு தெரிவிக்கிறது.

ஆரம்பத்தில் மொசார்ட்டைப் பின்பற்றி இசையமைத்த இவர், பின்னர் தனக்கென புதிய சமூகச் சூழலுக்கு ஏற்ற புதிய பாணியை உருவாக்கினார். கூட்டிசை வேறுபாட்டிற்கும் (Harmonic contrast) ஆழமான உணர்வை வெளிப்படுத்தவும் கூர்மையான பகைச்சுர ஒலிகளை (Sharper dissonances) இவர் பயன்படுத்தினார். பண்பு மாற்றத்தில்

(modulation) புதுமையான ரூட்பங்களை உருவாக்கினார். மினுவட்டின் (Minuet) பழைய வடிவத்தை நீக்கிப் புதுமையைப் புகுத்தினார். தாள இசையிலும் இவர் புதிய ரூட்பங்களை அறிமுகப்படுத்தினார். சிம்பொனி இசைக்கான இசைக் கருவிகளின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்தார்.

பீத்தோவான் உருவாக்கிய சிம்பொனி இசை வடிவத்தில் 4 வெவ்வேறான இசையோட்டங்கள் (Movements) இருந்தன. இதில் முதலாவது இசையோட்டம் சொனாடா (Sonata) என்னும் இசைவகையில் அமைந்தது; இரண்டாவது இசையோட்டம், வேகம் குறைவான இசையோட்டம் உடையதாக இருந்தது. இதற்கான இசை வடிவம் இசையமைப்பாளரின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ற வகையில் சொனாடா வகையிலோ அல்லது வேறு வகையிலோ இருக்கும்.

பீத்தோவான்

இதனை முதன் முதலில் உருவாக்கியவர் பிரான்ஸ் நாட்டு பியானோ இசைக் கலைஞர் பிரான்ஸ் லிஸிட் (கி.பி. 1811 - 1886) ஆவார். நெப்போலியன் உருவாக்கிய அரசியல் தேசிய உணர்வால் (Political nationalism) ஆட்சொள்ளப்பட்ட இவர் மனிதனை அல்லது கருத்தை (idea) இசையின்மையக் கருத்தாகக் (musical theme) கொண்டு சிம்பொனிக் கவிதை என்ற புதிய இசை வடிவத்தை உருவாக்கினார்.

தேசிய உணர்வுகளின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சியோடு பின்னிப் பிணைந்து தோன்றி வளர்த்து சிம்பொனி இசை. இந்தக் காலகட்டத்தில் சேம்பர் இசை (Chamber Music), இசை நாடகம் (Opera), நையாண்டி இசை (Comic opera) போன்ற பல இசை வடிவங்களும்

வளர்ந்தன. அமெரிக்காவில், ராக் (Rock), ஜாஸ் (Jazz), பாப் (Pop) போன்ற இசை வடிவங்கள் தோன்றி வளர்ந்தன.

தனி மனிதன், சமூகம், இயற்கை ஆகியவையே இசையின் ஊற்றுக் கண்களாகும். உழைக்கும் மக்கள் இவற்றுடன் நேரடித் தொடர்புடையவர்கள் ஆவர். எனவே இசையின் ஊற்றுக் கண்களோடு நேரடித் தொடர்பு கொண்டவை நாட்டுப்புற இசையாகும். அழகியல் செறிவு மிக்க நாட்டுப்புற இசையானது செவ்விசை (Classical Music) உள்ளிட்ட மற்ற இசைகளின் அடிப்படையாக மட்டும் இல்லாமல், அவற்றில் ஏற்படும் புதிய இசை வகைகளின் தோற்றத்திற்கும், வளர்ச்சிக்கும் தோர்ந்து துணை புரிந்து வருவது ஐரோப்பிய இசை வரலாற்றில் தெளிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. சிம்பொனி இசையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் இதனை உறுதி செய்கிறது.

இதுதொடர்பான கூடுதலாக சில சான்றுகளை இங்கு பார்ப்போம். அங்கேரி தேசிய உணர்வினை வளர்த்த இசையறிஞர்கள் பெலா பார்டோக் (Bela Bartok கி.பி. 1881 - 1945) மற்றும் சொல்டான் கொடாலி (Zoltan Kodaly) கி.பி 1882 - 1967) நாட்டுப்புற இசைகளைப் பெருமளவில் சேகரித்து அகப்படுத்தி, தமது இசையில் பயன்படுத்தியவர்கள் ஆவர். எனவே தேசிய உணர்வுகளின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற இசை தொடர்ந்து அடித்தளமாக இருப்பது தெளிவாகிறது. பொதுவாகச் சமூகச் சூழலுடன் தொடர்புடைய இசையைப் பற்றிய ஆய்வில் நாட்டுப்புற இசையைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

எனவே இன்று தமிழ்நாட்டில் உள்ள சமூகத்தைப் புரிந்து கொள்ள, எந்தெந்த பிரிவு மக்களிடையே எந்தெந்த இசை வடிவங்கள் செல்வாக்குடன் உள்ளன என்பதும், அந்த இசை வடிவங்களில் உள்ள இசை அறிவும், உள்ளடக்கமும் என்னென்ன என்பதும், இவற்றின் வரலாற்றுப் பின்னணியும் குறித்த ஆய்வுகள் மேற்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. மேற்குறித்த சிம்பொனியின் சமூகச் சூழல் பற்றிய ஆய்வுகள் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

தனிமனிதன், சமூகம், இயற்கை ஆகியவையே இசையின் ஊற்றுக் கண்களாகும். உழைக்கும் மக்கள் இவற்றுடன் நேரடித் தொடர்புடையவர்கள் ஆவர். எனவே, இசையின் ஊற்றுக் கண்களோடு நேரடித் தொடர்பு கொண்டவை நாட்டுப்புற இசையாகும்.

முன்றாவது இசையோட்டத்திற்கான இசை வடிவம் மினுவட் (Minuet) என்ற இசை வடிவத்தில் அமைந்து இருந்தது; நான்காவது இசையோட்டம் பெரும்பாலும் ரோண்டோ (Rondo) என்ற இசை வடிவில் வேகமாக ஒலிக்குமாறு இருந்தது. இந்த சிம்பொனி இசையில் தொடு இசை (keyboard), நரம்பிசை, குழலிசை, தாள இசை உள்ளிட்ட இசைக்கருவிகள் பங்கேற்பது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். சிம்பொனி இசை முழுவதும் எல்லா நேரத்திலும் எல்லா இசைக் கருவிகளும் ஒலிப்பதில்லை. மாறாக ஒரு சில கால இடைவெளிகளில் ஒரு சில இசைக்கருவிகளும், வெவ்வேறு சிலகால இடைவெளிகளில் அதிக எண்ணிக்கையுள்ள இசைக் கருவிகளும் ஒலிக்கும். ஒரு சிம்பொனி இசையில் இசையோட்டமானது ஒரே சீராக இல்லாமல், மெதுவாகவும், வேகமாகவும் மாறி வருவது மற்றொரு முக்கிய அம்சமாகும். ஒரே நேரத்தில் நிறைய இசைக் கருவிகள் ஒலிப்பதன் காரணமாக ஏற்படும் தொகுவிளைவு புதுமையான இசை இன்பத்தை அளிக்கும். அதேபோல் ஒரு சிம்பொனி இசையில் வெவ்வேறான இசையோட்டங்கள், அந்த இசையோட்டங்களில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் இசை இன்பத்தில் புதிய அனுபவத்தைத் தரும்.

பலவகையான மனித உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த இந்த இசைவடிவில் அதிக வாய்ப்பு இருந்தது. எனவே இது செல்வாக்கு பெற்றதில் வியப்பில்லை. மேலும் இந்த சிம்பொனி இசை வடிவமானது, கவிதைகளுக்கு இசை வடிவம் கொடுக்கத் துணை போனது. இத்தகைய முயற்சியில் உருவான தே சிம்பொனிக்கவிதை (Symphonic poem) ஆகும்.

கட்டுரை இடம்பெற்றுள்ள நூல்: "சோழர் வளர்த்த வேதக் கல்வி முதலிய கட்டுரைகள்"

வெளியீடு: ஆய்வு வட்டம், சென்னை கிடைக்குமிடம்: கீழைக்காற்று வெளியீட்டகம், சென்னை.

புத்துயிர்ப்பு

இயல்பாய்
படர்ந்து விடும் விரிசல்கள்
நொடிகளில் - வளை உலகிற்குள்.

ஆனால்,
உள்ளடங்கிய முஷ்டி உயருகையில்....
உத்வேகத்துடன் உண்மைகளைப்
பரிமாறுகையில்....
திரண்டு நின்று போராடுகையில்....
அந்நியங்களும்
அன்னியோன்யங்களாக
ஆழப்படும்.

வாழ்க்கை
அர்த்தமுடையதாய்ப் படும்.
வளை உலகம்
தாண்டி வருகையில்.

— அரசு

எதுங்கடா சமத்துவம்?

காக்கி காசட்டை மேசட்டை
போட்டுகிட்டு
கார்பரேஷன்ல வேல பாக்குற
சுந்தரேசு அண்ணனுக்கு மட்டுந்தான்
பீ, முத்திரம் அள்ளுர வேல.
பழையபடியே....

பழைய சோறு கொழம்பு
வாங்குறதுக் கோசரம்
ஐயர் உடு போவா
மேகலை நகர் முத்தம்மா..
அதுவும்
பழக்கடை பக்கமா போளத்தான்.

ஊருக்குள்ள
பொணம் விழுந்தா
வள்ளுவந் தெரு
வாசதி புருஷனுக்குச் சேதி வந்துடும்
எரிக்கவோ... புதைக்கவோ..
எப்பவுமே.

முதலியாரு
முணுவயசு மவன கண்டாலும்
இடுப்புக்குத் துண்டு போகனும்
இல்லன்னா செருப்படிதான்
இப்பவும்
ச்சீச்சீ...
பெரிசா பீத்திக்காத
சமத்துவபுரமுன்னு.
— நீரை. ப. மகேந்திரன்.

WTO என்றொரு ஆக்டோபஸ்

ஓடு! ஓடு!
கடித்துக் குதறிவிடும்
ஓடு!
உயிர் பிழைக்கும் ஆசையில்லையா?
ஓடு! ஓடு! ஓடிவிடு!

நீ நினைப்பதுபோல்
அது சைவமில்லை.
'இவர்களை' நம்பி நிற்காதே! ஓடு!

'வெள்ளைப் புறா'
சமாதான சின்னமில்லை
அதன் கூட்டுக்குள்
எப்போதும் சதைத்துணுக்குகள்.
ஓடு! ஓடிவிடு!

புற்றுகளிலிருந்து
எறும்பு பிடித்துண்ணும்
குரங்குகளைக் கண்டதுண்டா?
கையில் ஒரு குச்சி.
அதுதானிந்த அரசு.
ஓடு! ஓடு!

உன் தலைமயிருக்கு
அவனிடம் இருக்கிறது
காப்புரிமை.
மொட்டையடிக்க முயற்சி செய்யாதே!
கத்தியும்
அவனிடமே இருக்கிறது.
ஓடு! ஓடு! ஓடிவிடு!

இனியெல்லாம் தனியார் மயம்தான்
வலதுகை ஒருவருக்கு
இடதுகை ஒருவருக்கு.
விரல்கள் புத்தும்
வேறொருவருக்கு.
சரி!

நகங்களுக்கு
ஆயுள் காப்பீடு எடுத்துவிட்டாயா?
நகங்களில் அமுக்கெடுக்க
'புதிதாய்' அறிமுகமாகியிருக்கிறது
ஐ.எஸ்.ஐ முத்திரையுடன்
விலை வெறும்
ஐம்பதே ரூபாய்தான்!
வாங்கிவிட்டாயா?

ஏய்? இதென்ன?
காதுகளை அறுத்துப் போட்டுவிட்டு
ஓடுகிறாய்!
ஓடு! ஓடு!

எங்கேதான் போகமுடியும்?
பூமியின் விளிம்புக்கு?
பிரபஞ்சத்தின் எல்லைக்கு?
ஓடு! ஓடு!

எல்லா வழிகளும்
அடைந்து விட்டன.
தவிர்க்க முடியாதினி!

முடிய அறைக்குள்
மாட்டிய பூனை
என்ன செய்யும்?
அதுகூடவா
நம்மால் முடியாது?
சொல்! தொழிலாளர் வர்க்கமே!

— தீபன்